„Lorraine Heath scrie din inimă, și asta se vede!“
The Literary Times

Un rebel desăvârșit

Lorraine Heath

LORRAINE HEATH
UN REBEL DESĂVÂRŞIT
Seria Rebelii din Texas

A Rogue in Texas by Lorraine Heath

Capitolul 1

Iulie, 1865

Grayson Rhodes auzise nu o dată de la tatăl lui că avea să sfârşească în iad, însă nu se aşteptase să ajungă în acel loc al osândei veşnice încă viu fiind.

Cocoţat în partea din spate a căruţei, Grayson suferea de căldura sufocantă ce-i învăluia tot trupul. Muştele şi ţânţarii îi bâzâiau la urechi într-o veselie, în timp ce vehiculul se zgâlţâia pe drumul accidentat. Cum în drăcovenia ce le servea drept mijloc de transport erau îngrămădiţi nu mai puţin de şapte bărbaţi, s-ar fi aşteptat ca nenorocita de căruţă să se ţină mai bine pe drum. Grayson nu pricepea în ruptul capului cum reuşea bărbatul din stânga lui – Christian Montgomery – să doarmă neîntors în ciuda hurducăturilor neîntrerupte, însă nu putea decât să admire această abilitate a lui Kit.

Spre deosebire de însoţitorii lui, Grayson renunţase de mult la orice efort de a se da drept un gentleman. Îşi aruncase cravata cât colo, se dezbrăcase de jachetă, îşi descheiase nasturii din partea de sus a cămăşii de pânză albă şi îşi suflecase manşetele scrobite până deasupra coatelor. Chiar şi aşa, nimic nu reuşea să reducă din căldura sufocantă.

Folosindu-şi mâneca, îşi şterse sudoarea de pe frunte. În privinţa broboanelor ce îi şiroiau pe spate nu avea ce să facă.

Mijind ochii, îi aruncă o privire piezişă lui Benjamin P. Winslow, care era cocoţat pe capră alături de căruţaş. Ocupanţii căruţei erau tineri rebeli pe care insul durduliu promisese să-i ducă în Texas pentru a face bărbaţi din ei, încasând în schimb câte cinci sute de lire de căciulă de la părinţii acestora.

Grayson se foi, tresărind când o aşchie îl înghionti în fese. Dacă avea să i se mai ofere vreodată ocazia de a călători cu poştalionul, avea să fie recunoscător pentru

confortul oferit de acel vehicul.

Şi chiar dacă începea să se îndoiască în privinţa şanselor de-a face cu adevărat avere prin părţile acestea, după acea călătorie prin iad, înţelegea că avea acum ocazia de a câştiga prin muncă asiduă ceea ce nu ar fi putut primi niciodată de-a gata de la tatăl său – respect.

— Ce zici de chestia aia? bombăni o voce gravă.

Grayson îi aruncă o scurtă privire lui Harrison Bainbridge, al doilea fiu al contelui de Lambourne, înainte de a-şi aţinti ochii în depărtare. Căldura se ridica în valuri din pământ, creând ziduri de flăcări albe tremurătoare. În spatele lor pluteau umbrele a două sau trei clădiri.

— O fi tronul Diavolului, poate? întrebă Grayson, arzându-i de glume.

Harry îi răspunse cu rânjetul relaxat care-l făcuse faimos.

— Pun rămăşag pe cinci lire că-i un han şi că vom avea în sfârşit paturi în care să dormim.

— Aş accepta rămăşagul, doar că ai reuşit deja să-mi şterpeleşti cei doi şilingi ce-mi zornăiau prin buzunare.

— Accept cu dragă inimă să-ţi dau pe datorie. Ştiu că eşti bun de plată – sau vei fi, odată ce vom fi sosit la destinaţie.

— Cum de eşti atât de sigur? întrebă Kit.

Grayson îşi îndreptă brusc atenţia spre bărbatul aşezat lângă el.

— Credeam că dormi.

Kit îi oferi un zâmbet laconic, ochii lui de un albastru-deschis reuşind să ascundă cu totul ce i se petrecea în suflet. Nu o dată femeile îl acuzaseră că avea ochi de diavol după ce căzuseră pradă farmecelor lui notorii.

— Nu făceam decât să reflectez la situaţia noastră, încercând să-mi amintesc cine naiba ne-a pus să ne cocoţăm în căruţa asta după ce-am aruncat ancora în Galveston.

— Winslow şi promisiunile lui de îmbogăţire rapidă ne-au făcut să dăm buzna la-mbarcare, îi aminti Grayson. Ne-a ispitit gândul de-a deveni bărbaţi capabili să-şi câştige

singuri existenţa, ca să ne putem apoi mândri în faţa părinţilor noştri.

— Farmecul acelei ispite scade pe zi ce trece. Poate ar fi cazul să abandonăm corabia, cum s-ar spune, şi să facem cale întoarsă spre Galveston. Sunt sigur că am găsi pe undeva o tavernă sau două în care să ne desfătăm cu jocuri de noroc. Zâmbi nerăbdător. Plus niscaiva companie feminină.

— Şi să renunţăm la bogăţii? îl întrebă Grayson. Nu prea cred.

Căruţaşul mână vehiculul pe un drumeag de pământ mai îngust şi mai desfundat decât cel pe care se aflaseră până atunci. Într-o parte, drumul era mărginit de lujeri de bumbac verde-închis întinzându-se spre soare. Pe parcursul călătoriei, Grayson mai văzuse ici-colo o mână de culturi similare. Era surprinzător cât de abundent creştea bumbacul în Texas.

Căruţa îşi continuă drumul, iar Grayson începu să desluşească siluete de femei şi copii muncind din greu printre rândurile plantate cu grijă. Aceştia îşi întrerupseseră activitatea şi porniseră pe câmp spre căruţă, venind la pas în urma ei.

— Winslow, n-ar fi cazul să-i luăm şi pe ei? strigă Kit.

— Nu mai avem mult, îl asigură Winslow.

Când se apropiară de ceea ce Grayson luase drept tronul Diavolului, îşi dădu seama că era, de fapt, un simplu şopron. În apropiere se afla o casă modestă, îmbrăcată în draniţe, cu draperii de pânză cadrilată albastră fluturând la ferestrele deschise. Se îndoia că aveau să găsească acolo paturi pentru oaspeţi. Se blestemă în sinea lui că nu acceptase rămăşagul cu Harry.

Căruţaşul smuci hăţurile pentru a opri atelajul. Căruţa se clătină când Winslow îşi ridică trupul rotofei de pe capră şi se răsuci pe călcâie, gata-gata să cadă, asemenea unei jucării, până reuşi să-şi recapete echilibrul. Zâmbind larg, cu ochii întunecaţi sclipindu-i de sub jobenul negru, îşi închise degetele pe reverele redingotei de lână cafenie.

— Domnilor, am ajuns!

Grayson avu impresia că tocmai nimerise cu ochii închişi în mijlocul unui ring de box. Şi, aparent, nu era singurul. Companionii lui de drum rămăseseră şi ei cu gura căscată şi cu ochii cât cepele. Harry se ridică greoi în genunchi.

— Unde anume am ajuns?

— La ogoarele pe care veţi lucra.

— Vrei să spui că de fiecare dată când ne promiteai că ne-aşteaptă bogăţii nemăsurate te refereai la faptul că ne vom speti pe ogoare?

— Exact asta voiam să spun, băiete.

— Fir-ar să fie, cine-ar fi crezut că intenţiona să facă din noi simpli pălmaşi? întrebă Harry.

— E limpede că niciunul dintre noi nu a crezut asta, îi răspunse Kit. Altfel nu ne-am afla aici.

— Haideţi, băieţi, jos din căruţă! Vă aşteaptă doamnele! exclamă Winslow.

Deşi bănuia că nu era o idee bună, Grayson sări din vehicul, bocancii lui izbind pământul şi stârnind un nor de praf. Trupul lui, chinuit de dureri, protestă când îl forţă să se mişte. Tânjea după un pat primitor şi după o femeie chiar mai primitoare. Din păcate se părea că şi una, şi alta lipseau cu desăvârşire în acea fundătură.

Se lăsă o tăcere grea când femeile se strânseră în faţa lor, multe dintre ele la fel de desculţe precum copiii ce se iţeau din spatele fustelor lor jerpelite. Câteva dintre ele schiţară zâmbete sfioase, însă privirile lor hăituite dezvăluiau mult mai clar ce simţeau cu adevărat. Grayson începea să înţeleagă cum se simţea o vulpe către sfârşitul vânătorii.

O femeie cu părul palid ca luna plină îi atrase atenţia. Avea un aer epuizat, ca şi cum toate visele pe care le-ar fi nutrit vreodată ar fi fost îngropate adânc în pământ, fără a avea şansa să înflorească vreodată.

Femeia veni spre el, apropiindu-se atât de mult încât Grayson fu nevoit să coboare privirea pentru a o susţine pe a ei. Îi văzu trupul tresărind, ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama că venise mai aproape decât intenţionase, dar că a

da înapoi acum ar fi însemnat să-şi recunoască greşeala. Femeia ridică sfidătoare bărbia, iar Grayson îşi dădu seama că era genul de persoană capabilă să lupte pentru ea însăşi, în loc să dea bir cu fugiţii în faţa primejdiei. Ochii ei violeţi îl fixară provocator.

— Să-ţi văd mâinile, îi ceru ea.

— Poftim?

Ea îi înşfacă încheietura, întorcându-i palma în sus şi acoperind-o cu a ei. Mâna ei asprită de muncă era plină de bătături, uscată şi crăpată, ceea ce îl făcu să rămână complet uluit în faţa valului fulgerător de căldură ce-i străbătu tot trupul în clipa în care îl atinse, îşi smulse privirea de la mâna aceea muncită, aţintind-o asupra ochilor ei sfidători, şi văzu o expresie de nedumerire dansând în adâncurile violete.

Ea îşi întredeschise uşor buzele, aproape neîndrăznind să răsufle, iar Grayson îşi dădu brusc seama că nici el nu mai trăsese aer în piept de când îl atinsese. Ce avea femeia aceasta…

Ea îi eliberă mâna şi se dădu înapoi ca şi cum ar fi uitat de ce i-o luase mai devreme. Mângâierea ei nu avea nimic care să seducă un bărbat, şi totuşi, acum că nu se mai putea bucura de acel contact, îl încerca un sentiment acut că pierduse ceva preţios. Îşi strânse degetele în pumni ca şi cum prin acel gest ar fi reuşit cumva să recupereze senzaţia atingerii ei.

Ea clătină aproape imperceptibil din cap. Nedumerirea se risipi, iar expresia de sfidare reapăru cu toată intensitatea ei iniţială, intrigându-l chiar mai mult decât înainte. Se întoarse furioasă spre Winslow.

— Ce dracu' a fost în capul tău când ai decis să mi-i aduci pe bărbaţii ăştia?

— I-am adus ca să aibă ocazia de-a învăţa o meserie, de a-şi câştiga pâinea cu sudoarea propriei frunţi…

— Mâna lui pare de satin. O s-ajungă să sângereze în câteva ore…

— N-avem de ales, Abbie, interveni o altă tânără.

Părul îi era de acelaşi blond-deschis, însă în ochii ei nu

se regăsea nimic din furia celeilalte femei. Îşi puse mâna pe umărul lui Abbie, într-un gest de alinare ce arăta că erau mai mult decât prietene. Grayson îl observase adesea şi la Kit când interacţiona cu fratele lui. În afară de trăsăturile similare, legătura intensă ce vibra între ele îi spuse că cele două erau surori.

— Mai e doar o lună şi un pic până va fi de cules bumbacul, continuă blând cealaltă femeie. Am căzut toate de acord să-l lăsăm pe domnul Winslow să ne-aducă bărbaţi care să lucreze ogoarele.

Abbie schiţă un cerc larg cu mâna.

— Dar uită-te la ei, Elizabeth. N-au lucrat în viaţa lor pe ogoare de dimineaţa până seara.

— Nici eu n-am făcut asta înainte de război. Pot să înveţe. Mâinile o să li se obişnuiască, o asigură Elizabeth.

— Poate. Dacă vor rămâne suficient timp aici.

— Poate dacă le-am oferi o primire demnă de un texan, în loc să ne purtăm ca nişte yankei bătăioşi…

— Nu m-am purtat ca un yankeu bătăios, replică Abbie.

Grayson fu fascinat s-o vadă roşind. Nu mai cunoscuse niciodată vreo femeie ai cărei obraji să se îmbujoreze atât de aprins, însă, ce-i drept, femeile pe care le cunoscuse el fuseseră din categoria celor care roşeau la comandă, pentru a seduce un bărbat, niciodată pentru a-şi dezvălui furia sau stinghereala extremă.

— Nici n-ai fost prea primitoare.

— Doar nu vrei să cred că sunt exact genul la care te aşteptai, spuse Abbie.

— Nu, dar judecând după mutrele lor, nici noi nu suntem exact pe măsura aşteptărilor lor.

Îndreptându-şi atenţia spre ogoare, Abbie îşi încrucişa braţele sub sâni. Avea sâni mici. Ceea ce nu era nicidecum pe gustul lui Grayson, şi totuşi, se trezi zăbovind cu privirea asupra lor, recunoscător că o făcuse când ea oftă din adâncul sufletului.

— Acum că sunt aici, nu ştiu dacă lui John i-ar conveni să vină străini să-i lucreze pământul.

— Cred că nu prea avem încotro, replică Elizabeth. Am pierdut prea mulţi bărbaţi în război, şi nu se ştie când se vor întoarce acasă nici cei care sunt încă în viaţă.

Grayson văzu muşchii obrazului lui Abbie încordându-se pentru o clipă înainte ca aceasta să încuviinţeze din cap cu un gest tăios, în mod evident acceptase, cu inima strânsă, că bătălia era pierdută. Surprinzător, îl fermeca la ea faptul că nu se dădea uşor bătută.

— Am căzut de acord să le asigurăm casă şi masă, câte unul de căciulă. Soarele o să apună în curând, aşa că ar 6 bine să-i ducem acasă şi să-i lăsăm să se instaleze. Pe care îl vrei? o întrebă Elizabeth.

Abbie clătină din cap.

— Eu iau ce rămâne.

Răsucindu-se pe călcâie, porni agale spre casă. Trei copii – doi băieţi şi o fetiţă – o luară la fugă pentru a o ajunge din urmă.

Cu un zâmbet exagerat de radios, Elizabeth se întoarse spre Grayson şi companionii acestuia.

— Domnilor, eu sunt Elizabeth Fairfield. Ne bucurăm că aţi venit să munciţi aici. Mă gândesc că am putea pune toate numele într-o pălărie şi să stabilim prin tragere la sorţi care şi unde va ajunge.

— Excelentă idee! spuse Winslow. Sunt convins că, după ce veţi ajunge să vă cunoaşteţi mai bine, totul va merge ca pe roate.

— Johnny! ţipă Elizabeth, iar cel mai înalt dintre băieţii care o urmau pe Abbie se opri şi aruncă o privire peste umăr. Adu nişte hârtie şi-un creion.

Băiatul încuviinţă scurt din cap şi-o luă la fugă spre casă.

Grayson îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor şi pomi agale spre ogoare. Din câte vedea el, culturile se lăfăiau în toate direcţiile. Lăsându-se pe vine, luă în pumn o mână de pământ negru şi fertil, apoi îl lăsă să i se scurgă printre degete. Era greu, simbol al permanenţei, şi promitea bogăţii însemnate.

În Anglia, cei care deţineau pământuri se bucurau de

un respect imens, chiar dacă nu aveau niciun titlu nobiliar. Grayson ştia că nu avea să moştenească niciodată un titlu. Însă aici pământul stătea să plesnească de bogăţie, întinzându-se la nesfârşit, dispărând dincolo de cât putea cuprinde el cu ochii. Tot ce avea de făcut era să identifice cea mai uşoară şi mai profitabilă modalitate de a pune mâna pe acel pământ. Poate că atunci avea să reuşească să lase în urmă cusururile ce îl bântuiau.

Ignoră complet vocea monotonă a lui Elizabeth Fairfield cât timp aceasta strigă numele companionilor lui. Nu-l interesa câtuşi de puţin ce se alegea de ceilalţi. Pământul, însă, era altă poveste. Îl fascina. Auzi paşi grei apropiindu-se din spatele lui şi se ridică.

— Ghinion, Gray. Te-ai ales cu scorpia, îl anunţă Harry voios.

— Fac eu schimb cu tine, se oferi Kit.

— Nu-mi doresc să fac schimb.

— Cum dracu' nu? se minună Kit. E clar că femeia nu te place câtuşi de puţin.

— Nu ne place câtuşi de puţin pe niciunul dintre noi, dar am avut totuşi impresia că ea e stăpână peste pământul ăsta.

— Şi de ce-ar conta asta? întrebă Harry.

— Probabil nu contează, dar cântăresc diverse posibilităţi.

— Mă gândesc că n-ai chef să ne-mpărtăşeşti acele posibilităţi? vru Kit să ştie.

Grayson îi susţinu privirea.

— Nu.

Kit încuviinţă din cap, iar Grayson înţelese că nu se simţise deloc ofensat de decizia lui de a nu se sfătui cu nimeni altcineva. În depărtare, soarele începu să coboare în spatele liniei orizontului.

— Trebuie să recunosc, găsesc apusurile de aici spectaculoase, murmură Kit.

Grayson i-ar fi dat dreptate, însă nu era înzestrat cu înclinaţiile artistice ale lui Kit, prin urmare, alese să-şi zăgăzuiască atent aprecierea, ţinând-o sub lacăt alături de

alte aspecte ale propriei persoane care l-ar fi putut face vulnerabil.

Harry îl înghionti uşor în umăr.

— Chiar crezi că părinţii noştri aveau habar de ce punea Winslow la cale în privinţa noastră?

Grayson privi flăcările incandescente ale soarelui ce începea să apună proiectând dâre în nuanţe orbitoare de portocaliu şi roşu pe cerul albastru tot mai întunecat.

— Nu mă îndoiesc că ştiau exact ce punea la cale – să ne poarte cu promisiuni viclene direct până în măruntaiele iadului.

*

Grayson se opri în prag, plimbându-şi privirea peste noua lui locuinţă. Casa era mică, mai mult o colibă. Copiii erau aşezaţi la o masă de stejar; cei doi băieţi pe o parte, fetiţa în faţa lor. Îşi spuse că cele trei uşi de pe latura opusă a încăperii dădeau probabil spre dormitoare. Covoare care aduceau mai mult a cârpe erau aruncate ici-colo pe podeaua tăiată grosolan. În apropierea focului se odihneau două fotolii cu căptuşeala roasă de vreme. O masă de scris cu sertare era lipită de unul dintre pereţi.

Totul era marcat de simplitate. De soliditate. De permanenţă. Şi, mai presus de orice, de o curăţenie şi o atmosferă călduroasă care n-avea nimic de-a face cu vremea caniculară din Texas.

Fără voia lui, se trezi aţintindu-şi privirea asupra femeii îngenuncheate în faţa focului ce ardea leneş în cămin. Chiar şi de unde stătea acum, tot îi stârnea curiozitatea.

Abigail Westland se zgâia la tocana groasă ce clocotea şi împroşca stropi fierbinţi. De ce acceptase acel plan nebunesc de-a aduce englezi să lucreze ogoarele?

Bărbaţii care se dăduseră jos din căruţă nu ar fi avut cum să-i înlocuiască pe soţii care trudiseră din zori şi până în seară. Pielea lor nu era zbârcită de ani întregi de înfruntat natura. Nu aveau pieptul lat şi braţe ce mai că nu

făceau să crape mânecile cămăşilor. Jumătate dintre ei aveau feţe care, fără îndoială, aveau să se umple de băşici după doar o zi de muncă pe ogoare.

De cele mai multe ori era extenuată pe când se lăsa întunericul. N-avea niciun chef să se împovăreze şi cu grija de a se ocupa de un bărbat şi de nevoile acestuia.

Un ciocănit uşor în perete o făcu să tresară. Se întoarse. În prag stătea un bărbat înalt, cu părul de culoarea spicului de grâu. Inima ei îşi acceleră bătăile când îşi dădu seama că era exact cel căruia îi luase mâna, cel a cărui mână o făcuse să se întrebe cum ar fi fost să cunoască dezmierdarea a ceva ce era în acelaşi timp atât de puternic şi de catifelat. Forţa o surprinsese. Senzaţia de catifelare o tulburase la fel de mult ca gândurile ei neruşinate, gânduri pe care nu le nutrise niciodată faţă de soţul ei.

Îşi şterse energic mâinile pe şorţ, încercând să se scuture de acea amintire. Dumnezeule bun, ar fi trebuit să profite de ocazie când Elizabeth îi sugerase să-şi aleagă ea pe cineva – numai pe el nu l-ar fi vrut.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet, şi o expresie împăcată îi lumină ochii, de un albastru intens ca al cerului înainte de furtună.

— Eu sunt ce a rămas, spuse el nepăsător, însă rostind cuvintele într-o cadenţă muzicală, lungind vocalele ca şi cum ar fi oftat.

Abigail simţi o stinghereală fierbinte încingându-i faţa şi se ridică în picioare. Nu voia să-şi privească locuinţa sau pe ea însăşi prin ochii unui bărbat care n-avea habar cum era să înduri lipsuri. Şi îşi dădea seama după hainele lui atent croite că nu dusese niciodată lipsă de nimic. Ce naiba căuta individul aici? Distracţie? Provocare? Aventură?

Dădu scurt din cap.

— Îţi poţi lăsa raniţa lângă uşă deocamdată. Vei dormi în şopron, dar nu-i cazul să te muţi acolo până după cină. Se blestemă pentru tremurul vag din vocea ei. Eu sunt Abigail Westland.

Bărbatul se înclină uşor de la mijloc, iar zâmbetul i se

lăţi. Era un zâmbet plăcut, un zâmbet relaxat. Ea nu mai ţinea minte când zâmbise ultima dată.

— Grayson Rhodes.

Smucind scurt din cap, Abbie arătă spre masă.

— Johnny, Micah şi Lydia sunt copiii mei. Întorcându-se uşor, se desfătă cu priveliştea celor trei care o motivau să muncească pe brânci, cei de dragul cărora acceptase acel plan de doi bani de-a aduce bărbaţi care să le ajute. Ia loc la masă.

Paşii englezului făcură să răsune scândurile podelei când o traversă apăsat pentru a ajunge la masă. El nu era cocârjat de ani întregi de cărat poveri prea grele pentru umerii lui.

Văzu că fiul ei cel mare îl studia pe bărbat cu o expresie încruntată. Chipul lui se crispă când bărbatul dădu să ocupe un scaun.

— Ăla-i locul lui tati, scrâşni Johnny.

Englezul încremeni, mulţumindu-se să arcuiască vag o sprânceană.

— Unde e tatăl tău? întrebă el încet.

Abbie nu avusese habar că un bărbat putea vorbi cu atâta blândeţe, timbrul grav al vocii lui rămânând calm, liniştitor. Văzu pe buza de jos a lui Johnny că stătea să izbucnească în plâns.

— L-au omorât yankeii dracului!

— Johnny! îl mustră ea. Lasă înjurăturile.

— Tu tot aşa le spui! insistă fiul ei, cu bărbia tremurând a plâns.

— Ei bine, n-ar trebui să o fac, replică ea, detestând să-l certe în faţa unui străin.

Avea să discute mai târziu cu el despre ce era permis şi ce nu-şi despre înjurături. Aproape că tresări violent când Grayson Rhodes îşi drese vocea.

— Se pare că, în aceste circumstanţe, tu eşti bărbatul în casă. Daci mama ta n-are nimic împotrivă, eventual, ai putea sta tu pe scaunul tatălui tău, iar eu l-aş putea ocupa pe al tău, sugeră englezul.

Johnny suci gâtul atât de rapid pentru a vedea ce

părere avea ea despre acea idee încât Abbie fu surprinsă că nu-l apucase ameţeala, făcându-l să cadă din scaun. În ochii lui căprui licărea speranţa. La cei opt ani, era un băiat bine făcut, care semăna foarte mult cu tatăl lui şi care muncea din răsputeri pentru a suplini absenţa părintelui său. Până în momentul acela, Abbie nu-şi dăduse seama că băiatul îşi dorea să ocupe locul tatălui său în capul mesei.

Înghiţindu-şi regretul ce i se pusese ca un nod în gât, încuviinţă scurt din cap, apoi se întoarse din nou spre foc. Auzi scaunele târşâite pe podea şi lipăit de picioare.

— De ce vorbeşti aşa ciudat? întrebă Lydia.

Având puţin peste şase ani, totul îi stârnea curiozitatea.

— De fapt, mie mi se pare că voi vorbiţi ciudat, răspunse englezul.

— De ce-a zis mami că eşti străin? vru Johnny să ştie.

— Pentru că sunt străin. Vin dintr-o ţară aflată dincolo de ocean.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Lydia.

— Am călătorit cu o corabie mare până la Galveston, iar de acolo am venit în căruţă.

— Cum a fost pe corabie? întrebă Johnny.

— Copii, nu-l mai sâcâiţi pe bietul om, îi mustră Abbie, înfăşurând o cârpă groasă pe mânerul ceaunului de fontă şi luându-l de pe cârligul de deasupra focului.

Ar fi preferat să ştie cât mai puţin posibil despre noul lor lucrător.

Băgând polonicul în fiertura groasă, porni spre masă.

Fiul ei stătea drept, cu umerii traşi înapoi şi o expresie de mândrie întipărită pe chipul lui tânăr. Simţi lacrimi gata să-i încingă ochii. Poate că nu-i sugerase niciodată să ocupe locul tatălui său la masă fiindcă detesta ideea că băiatul ei devenea bărbat.

Se bucura că războiul se sfârşise înainte să apuce să mai crească. Anul trecut, însoţit de trei prieteni, Johnny fugise de acasă pentru a se alătura armatei confederate, sperând să devină toboşari. Abigail şi sora ei, Elizabeth, îi găsiseră pe băieţi instalaţi lângă râul Brazos. Intenţionaseră

să ajungă la Hempstead, un important centru de aprovizionare a armatei confederate. Abigail se cutremura când se gândea ce s-ar fi putut întâmpla dacă băieţii ar fi încercat să traverseze râul.

Turnă tocană mai întâi în bolul englezului, remarcându-i din nou mâinile. Se odihneau relaxate de-o parte şi de cealaltă a bolului, cu unghiile atent tăiate. Nu erau mânjite de pământ, nici pocite de muncă brută. Însă păreau mai puternice decât crezuse iniţial – de-a dreptul capabile –, deşi nu era sigură de ce anume erau capabile.

Făcu agale turul mesei, umplând toate holurile şi dorindu-şi să nu fi simţit privirea englezului urmărind-o atent. Îşi înăbuşi impulsul de a-şi băga o şuviţă rebelă înapoi sub plasa care îi strângea tot părul la ceafă. De ce i-ar fi păsat ce credea despre ea?

Îşi ocupă şi ea locul şi le dădu copiilor permisiunea să înceapă să mănânce. Aceştia se înfipseră cu poftă în tocană. Englezul îşi plimbă lingura la suprafaţa mâncării din bol, ca şi cum n-ar fi fost tocmai sigur ce anume i se servise.

— Există cazare în oraş? întrebă el după o vreme.

— Ce înseamnă cazare? vru Johnny să ştie din noua lui poziţie de cap al gospodăriei.

— Undeva unde poţi locui, îi explică Abigail înainte de a susţine privirea englezului. Taverna are câteva camere disponibile, dar Averea e la două ore de mers cu căruţa.

Fruntea lui se încreţi ca un ogor proaspăt arat.

— Averea?

— E cel mai apropiat oraş.

— Ne aşteaptă averea, murmură el, ca şi cum ar fi degustat acele cuvinte pe limbă.

Apoi zâmbi larg, îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs zgomotos, un sunet ce făcu inima lui Abbie să se strângă uşor. Trecuseră ani buni de când nu mai auzise un râs atât de vesel.

Copiii ei se zgâiau la englez ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. Poate chiar aşa era.

— Domnule Rhodes? începu ea, întrebându-se dacă

fusese înţelept din partea ei să primească în propria casă un bărbat pe care nu-l cunoştea.

Părând să întâmpine dificultăţi considerabile, Grayson îşi înăbuşi hohotele de râs.

— Bătrânul Wilson ne tot spunea că ne aşteaptă averea. Dar în tot acest timp se referea la un nenorocit de oraş.

— Presupun că de asta arătaţi toţi gata să cădeţi de pe picioare la prima pală de vânt mai serioasă.

— Da, ne aşteptam la ceva mai mult…

— Casa noastră e modestă…

— Nu mă refeream la casa voastră. Mă refeream la propriile aşteptări.

Mâinile ei, ascunse sub masă, se încleştară în pumni peste şorţ. Nu ştia ce o făcea să se simtă ofensată de fiecare cuvânt pe care îl rostea străinul.

— Condiţiile de trai din oraş nu-s cu nimic mai bune decât ce vei primi aici. În plus, timpul pe care l-ai irosi pe drum ar fi mai productiv să-l petreci lucrând pe ogoare. De asta am căzut de acord să vă asigurăm noi un acoperiş deasupra capului.

— Sunt recunoscător pentru această atenţie.

Abbie îl privi mâncându-şi tocana fără a mai spune nimic. Îşi scosese o batistă dintr-un buzunar al jachetei şi din când în când se ştergea în colţurile gurii. Abbie se simţea săracă şi jalnică în contrast cu rafinamentul lui.

— Ştiu că nu-i deloc elegant, însă şopronul e curat. Punem mereu fân proaspăt în pod şi…

— Mi-am petrecut o bună parte din anii tinereţii dormind în grajd, aşa că n-am nimic împotrivă să mă instalez în şopron. Am totuşi impresia foarte clară că nu mă vrei prin preajmă…

— Ceea ce vreau şi ceea ce-mi trebuie sunt de regulă două lucruri complet diferite, domnule Rhodes. Pe primul loc sunt nevoile copiilor mei. Trebuie să recoltez tot bumbacul şi-am nevoie de o mână de-ajutor la asta.

— Şi nu te deranjează dacă mâna aceea e fină?

Abbie îşi strânse propriile mâini în poală. Ar fi fost o

neghiobie să-l insulte în continuare sau să-i dea motiv să plece. Un copil era capabil să recolteze câte patruzeci şi cinci de kilograme de bumbac pe zi. Un englez – chiar şi unul care nu mai muncise niciodată pe ogoare – ar fi trebuit totuşi să poată realiza măcar cât un copil.

Îşi aminti cât de des sângeraseră propriile mâini la început, când se-apucase de muncit pe ogoare. Acum erau mai aspre decât pielea de vită.

— Dacă vei munci pe ogoare, mâinile tale vor sângera şi se vor umple de bătături. De asta te-asigur. La sfârşitul sezonului îţi vei primi partea din profit. Însă doar tu vei şti în ce măsură ceea ce câştigi va compensa ceea ce pierzi.

Abigail coborî privirea spre bolul ei. Tocana se răcise. Îşi dădea seama şi fără a gusta din ea şi, exact aşa cum dispăruse căldura, nu mai rămăsese nimic nici din pofta ei de mâncare. Nu-i plăcea gândul că avea să fie nevoită să se ocupe de el, nici cel de a avea un bărbat prin preajmă, însă era necesar. Întreaga ei viaţă consta din a face ceea ce era necesar.

Uneori, singură în liniştea nopţii, se trezea tânjind după ceea ce nu era necesar…

— Sunt recunoscător pentru masă.

Cuvintele, rostite pe un ton muzical, o smulseră brusc din gândurile în care se cufundase.

— Am să te conduc la şopron, atunci, spuse ea, ridicându-se în picioare.

El îi urmă exemplul, mişcându-se cu o graţie firească exersaţi probabil, după cum îşi închipuia ea, în cele mai elegante saloane din Anglia.

Înşfacă un felinar de pe poliţa căminului şi folosi tăciunii ce stăteau să se stingă în vatră pentru a-l aprinde.

— Johnny, pregăteşte-ţi fraţii de culcare, îi ceru ea băiatului, pornind spre uşa la care aştepta englezul, deja cu raniţa în mână. Pe aici, îi spuse ea, ieşind pe prispa cufundată în întuneric.

Luna abia dacă schiţa un zâmbet enigmatic pe bolta nopţii. Stelele scânteiau ca nişte diamante. Copil fiind, tânjise să aibă o astfel de piatră preţioasă luminoasă.

Interesant că cei mici erau capabili să-şi dorească lucruri atât de inutile.

— Am pregătit perne şi pături în pod, îi spuse ea bărbatului care păşea tăcut în dreptul ei. Se opri la intrarea spaţioasă şi îi întinse felinarul. De-aici ar trebui să te descurci.

— Cum se face că Winslow ne-a adus aici?

— Sora mea, Elizabeth, ne-a pomenit de el. Zicea că ştie în Anglia câţiva părinţi dornici să le găsească un rost mezinilor lor, însă avea nevoie de finanţare pentru asta, aşa că am strâns cât am putut şi i-am dat banii.

— Despre ce sumă e vorba?

Ea ridică bărbia cu un aer sfidător.

— Trei sute de dolari, dar vom face mai mult de-atât dacă reuşim să strângem toată recolta.

— V-a spus că bărbaţii respectivi sunt nişte derbedei?

Abbie simţi o strânsoare în inimă, ca şi cum cineva ar fi petrecut un laţ în jurul ei. Ultimul lucru care îi lipsea era un bărbat în care să nu poată avea încredere.

— Nu. Ne-a spus pur şi simplu că sunt tineri cu şanse mici de-a moşteni ceva şi care au nevoie de un mijloc prin care să-şi câştige existenţa. Eşti un derbedeu?

— De cel mai rău soi.

Grayson îi zâmbi cald, cu ochii sclipind amuzaţi. Abbie îşi blestemă fiorii din stomac. Nu era o femeie inocentă care să se lase cu uşurinţă sedusă de atenţiile unui bărbat atrăgător. Era o văduvă care înţelegea că nevoile unui bărbat nu se potriveau decât rareori cu dorinţele unei femei.

Chiar şi aşa, se aşteptase să nege acea acuzaţie. Îşi înclină capul într-o parte, încercând să-şi dea seama de ce un bărbat cu reputaţie îndoielnică ar fi făcut efortul de a-i oferi fiului ei locul de drept în capul mesei din casa ei.

— Vreau să-ţi mulţumesc că i-ai permis fiului meu să stea pe scaunul tatălui său.

El ridică nepăsător din umeri, un gest atât de vag încât aproape se pierdu în penumbră.

— În Anglia, toate privilegiile îi revin celui mai mare

dintre băieţi. Am presupus că principiul se aplică şi aici. Mă bucur că nu ai găsit deplasat gestul meu de a sugera să ia loc pe scaunul tatălui său.

— Nu, mă bucur că ai făcut-o. Nu mi-am dat seama că ar însemna atât de mult pentru el. Doar că scaunul ăla rămăsese gol de atâta vreme în speranţa că avea să se întoarcă John.

— Îmi pare rău că nu s-a întors.

Ea dădu scurt din cap, nedorind să discute despre soţul ei.

— Din moment ce te afli aici, presupun că eşti unul dintre mezini.

În lumina palid aurie a felinarului văzu o tristeţe profundă strecurându-se în ochii lui.

— Nu, doamnă Westland. Sunt fiul cel mare al ducelui de Harrington. Luă felinarul din mâna ei şi îi întoarse spatele, ca şi cum i-ar fi fost teamă că, aducându-şi lumina mai aproape, risca să-i dezvăluie mai mult decât ar fi vrut. Intră în şopron şi ridică felinarul, iluminând spaţiul larg al construcţiei de lemn. Aveţi dreptate. De aici mă voi descurca. Noapte bună!

Neavând decât luna să-i lumineze calea, Abbie pomi agale înapoi spre casă, întrebându-se ce l-ar fi putut face pe bărbatul acela născut în puf să vină să muncească pe ogoarele ei… Şi ce căuta aici dacă era fiul cel mare al unui duce.

Iadul nu se răcorise cu nimic odată cu venirea nopţii. În schimb, întunericul adusese o atmosferă apăsătoare ce învăluise totul.

Grayson îşi lipi umărul de peretele lateral al şopronului şi ridică privirea spre lună şi stele. Cerul nu i se păruse niciodată mai întins, nici singurătatea lui mai sufocantă.

Femeia aceasta – Abbie – îl găsise nevrednic. Ceea ce nu-l surprindea deloc. Tatăl lui nu pierduse nicio ocazie de a-i aminti toate cusururile cu care era înzestrat, dintre care cel mai mare era faptul că se născuse bastard.

Mama lui fusese una dintre cele mai apreciate actriţe

din Londra. Cea din urmă performanţă dramatică a ei fusese să-şi dea duhul în timp ce-l aducea pe el pe lume. Se spunea că ducele îşi iubise cu adevărat amanta, însă Grayson se îndoia adesea de acele zvonuri. Căci, de ar fi fost adevărate, nu s-ar fi revărsat o parte din acea iubire şi asupra copilului lor?

Se considera norocos că ducele îi recunoscuse existenţa. Ba chiar, spre ruşinea soţiei sale, îşi adusese acasă copilul din flori şi îl crescuse, asigurându-i cele mai scumpe haine şi cea mai aleasă educaţie, însă nu-i oferise niciodată lui Grayson exact ceea ce-şi dorise acesta mai mult: iubire.

Înveninat de darurile pe care tatăl său i le oferea din obligaţie, nu pentru că şi-ar fi dorit să o facă, Grayson hotărâse să devină un fiu nevrednic, împlinind astfel aşteptările dintotdeauna ale părintelui său. Irosise o avere pe jocuri de noroc şi băuse suficient whisky cât să umple albia Tamisei, plus că se culcase cu toate femeile căsătorite care îi făcuseră vreodată cu ochiul. Cu femeile măritate avea măcar siguranţa că, dacă ar fi lăsat-o grea pe vreuna dintre ele, aceasta ar fi putut pretinde că tatăl copilului era chiar soţul ei – iar astfel niciun copil zămislit de el nu ar fi fost nevoit să îndure vreodată eticheta de bastard. Deşi, din câte ştia el, măsurile de precauţie pe care şi le luase întotdeauna împiedicaseră apariţia vreunui copil.

Şi îi convenise de minune să fie considerat un netrebnic… până azi, când o femeie cu ochi violenţi îşi pusese palma peste a lui, iar el simţise diferenţa dintre victorie şi înfrângere.

Căci indiferent cât de epuizată păruse femeia aceea, indiferent cât de sărăcăcioase erau condiţiile în care trăia, în ochii ei văzuse hotărârea fermă de-a supravieţui – cu orice preţ.

Capitolul 2

Vacarmul îngrozitor începu înainte de ivirea zorilor. Era sunetul enervant al cuiva urinând pe un acoperiş de tablă.

Grayson deschise larg ochii. Podul era încă învăluit în întuneric, însă dincolo de el văzu un nimb palid. Câteva paie i se înfipseră în coaste când se întoarse pe-o parte.

Traversă în patru labe spaţiul îngust şi aruncă o privire peste marginea podului. Având lângă el un felinar ce proiecta o lumină ştearsă în jurul lui, băiatul cel mare era aşezat pe un scăunel cu trei picioare, cu faţa lipită de trupul vacii şi cu ochii închişi. Grayson ar fi crezut că băiatul dormea dacă nu i-ar fi văzut mâinile storcând ugerul pentru a umple găleata cu lapte.

— Faci asta în fiecare dimineaţă? îl întrebă Grayson.

Băiatul îi aruncă o privire somnoroasă, deschizând un singur ochi, şi dădu din cap.

— Da, domnule.

— Întotdeauna la ora asta?

— Nu, domnule. Azi am întârziat.

— Grozav, bombăni Grayson, înfigându-şi mâna în buzunar şi scoţându-şi ceasul. Deschise capacul de aur decorat cu o gravură complicată şi purtând blazonul ducelui de Harrington şi întoarse faţa ceasului spre geana de lumină. Era cinci şi opt minute.

Îşi băgă ceasul înapoi în buzunar, îşi trase ghetele în picioare şi coborî pe scară. Mirosul celor câtorva cai şi al vacilor cu care împărţea acel adăpost deveni mai puternic.

Sprijinindu-se de peretele grajdului, îl privi pe băiat lucrând.

— S-a trezit toată lumea? îl întrebă.

— Da, domnule, răspunse băiatul, fără a se opri din ceea ce făcea. Lydia strânge ouăle, iar Micah strânge vreascuri de foc.

— Şi mama ta?

— Pregăteşte micul dejun. Mă gândesc că se-aşteaptă să mâncaţi cu noi.

Îşi închipuia şi el că da. Se întrebă ce avea să-i servească. Ceva gândit să cadă greu la stomac, fără

îndoială – ceva care să-i asigure unui bărbat energia necesară pentru a se ocupa de fermă. Presupunea că, dacă rămânea acolo, avea să primească şi el sarcini de îndeplinit de bună dimineaţa. Putea doar să spere că ale lui aveau să înceapă la o oră decentă – de preferat după răsăritul soarelui.

— Culegi şi tu bumbac? îl întrebă pe băiat.

— Da, domnule. Am început de la şase ani. Mă gândesc că sezonul ăsta sunt destul de mare să pot strânge vreo patruzeci şi cinci de kilograme pe zi.

Grayson îşi scotoci prin colţurile minţii pentru a găsi măcar un moment din toată viaţa lui în care vocea şi ochii să-i fi reflectat mândria pe care o vedea oglindită pe chipul băiatului. Însă nu găsi nici urmă de aşa ceva.

— E greu să culegi bumbac?

Băiatul se strâmbă.

— Nu-i greu. Dar ţi se face cald şi oboseşti. Pe seară te dor toate şi dormi apoi neîntors. Băiatul îşi luă găleata şi puse scăunelul într-un colţ. Ne vedem la micul dejun.

Ieşi agale din şopron, fluierând un cântecel trist pe care Grayson îl mai auzise fredonat de cineva şi pe chei în Galveston. Versurile pomeneau ceva despre dorinţa de-a trăi pe tărâmul bumbacului. Deşi, judecând după primele lui impresii privind viaţa la fermă, nu înţelegea în ruptul capului de ce şi-ar fi dorit cineva aşa ceva.

Oftând din adâncul sufletului, Grayson recunoscu în sinea lui că nu avea şanse să mai doarmă în dimineaţa aceea şi decise că avea nevoie să găsească puţină apă caldă. Ieşi cu paşi mari pe uşa şopronului şi aproape se poticni în propriile picioare la vederea priveliştii ce îl întâmpină.

Nu era sigur la ce anume se aşteptase. Însă cu siguranţă îl surprinse vederea femeii care stătea în picioare pe prispa din faţă, cu o ceaşcă ridicată la buze şi privirea aţintită în depărtare. Fără a-şi lua ochii de la linia orizontului, întinse o mână să ciufulească părul băiatului când acesta trecu pe lângă ea în drum spre casă. Un colţ al gurii ei se ridică într-un zâmbet ce se reflectă şi în

profunzimile violete ale ochilor ei. Arăta mult mai tânără decât cu o zi înainte, cu mult, mult mai tânără.

Grayson nu ţinea minte să-i fi ciufulit cineva vreodată părul când era copil. Nu avusese nici mamă, nici nu se bucurase de atenţiile servitorilor. Nu era moştenitorul de drept al tatălui său, cel căruia i s-ar fi cuvenit toate favorurile. Era pur şi simplu un memento al imprudenţei comise de tatăl său în tinereţe, având darul de a-i ştirbi reputaţia.

Femeia îşi îndreptă atenţia asupra lui.

— Domnule Rhodes, nu m-aşteptam să te scoli atât de devreme.

Grayson n-avea chef să admită că n-ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost trezit de fiul ei când venise să mulgă vaca, aşa că porni spre ea frecându-şi bărbia ţepoasă.

— Mă întrebam de unde-aş putea face rost de nişte apă caldă.

Chiar şi în lumina cenuşie a zorilor păru să observe o uşoară roşeaţă strecurându-i-se în obraji.

— Soţul meu avea un loc amenajat pentru bărbierit pe prispa din spate. Serveşte-te liniştit de el. Pot să-ţi încălzesc nişte apă şi să ţi-o aduc acolo.

— Ţi-aş fi recunoscător. Ezită o clipă înainte de a-i mărturisi. Îmi zicea fiul tău că se simte în stare să strângă câte patruzeci şi cinci de kilograme de bumbac pe zi. E posibil?

Ea zâmbi blând, ochii ei reflectând aceeaşi mândrie pe care o văzuse mai devreme şi pe chipul băiatului.

— Dacă Johnny al meu susţine că va culege patruzeci şi cinci de kilograme, atunci va culege patruzeci şi cinci de kilograme. Nu-i genul care să-ţi înşele aşteptările.

Ceea ce nu se putea spune şi despre Grayson. El excela la a înşela aşteptările celorlalţi.

— Un bărbat cam cât culege de obicei?

— Soţul meu reuşea mai bine de-o sută patruzeci de kilograme pe zi, însă el avea în spate ani buni de experienţă.

Grayson îi simţi privirea măsurându-l din cap până în

picioare şi îşi dădu seama fără urmă de îndoială că pe el nu-l considera capabil de aşa ceva.

— N-ai alte haine? îl întrebă ea.

— Am, dar cam sunt toate la fel. Şi mai toate au nevoie să fie spălate temeinic.

— Aş putea să-ţi împrumut o pereche de pantaloni de-ai soţului meu şi-o cămaşă de flanel veche. El era o idee mai masiv decât tine, deci probabil o să te pierzi în ele, dar cel puţin nu-ţi vei distruge hainele elegante. Îţi poţi lăsa rufăria murdară pe prispa din spate şi-o să mă ocup eu s-o spăl.

— N-aş vrea să deranjez...

— Nu deranjezi. Face parte din înţelegere. Tu lucrezi pe ogoarele mele, iar eu mă ocup de nevoile tale.

Grayson nu putu să nu observe roşeaţa intensă ce îi încinse brusc obrajii.

— În limita rezonabilului, fireşte, îngăimă ea înainte de a fugi în casă.

Îşi spuse că o femeie care avea trei copii era probabil cât se poate de familiarizată cu nevoile unui bărbat. Însă el nu fusese niciodată un bărbat care să se lase mânat de nevoi. Poftele şi dorinţele îl împinseseră la păcat în repetate rânduri, însă nevoile niciodată.

Când ieşi din nou din şopron cu lucrurile personale, găsi apă caldă aşteptându-l într-un lighean pe prispa din spate. Dintr-un cui de pe perete atârna o oglindă mică. Luxul căpăta un cu totul alt sens.

Îşi curăţase clăbucii de pe jumătate din faţă când auzi caii. Cu briciul în mână, se răsuci pe călcâie, nereuşind să-şi înăbuşe zâmbetul ce i se lăţi pe chip când îi văzu pe Harry şi Kit strunindu-şi animalele şi descălecând.

— De unde aţi făcut rost de ăştia? întrebă Grayson, coborând de pe prispă şi trecându-şi mâna peste umărul unuia din cai.

— Femeia care a tras la sorţi numele meu are câţiva cai excelenţi, spuse Kit. Arcui o sprânceană. Şi mi-a permis, totodată, luxul de a mă bărbieri înăuntru.

Întinzând o mână, Harry culese un fir de fân din părul

lui Grayson.

— Ce-i asta?

Grayson ridică din umeri.

— Am dormit în şopron. Voi nu?

— Nu, răspunseră Harry şi Kit deodată.

— Noi am primit cameră şi pat, adăugă Harry.

— N-a fost prea rău nici în şopron, spuse Grayson, întorcându-se pe prispă şi aţintindu-şi privirea în oglindă.

Îşi înclină capul într-o parte şi îşi trecu briciul peste obraz, într-un colţ al oglinzii îl văzu pe Kit încrucişându-şi braţele pe balustrada prispei.

— Eu şi Harry am decis să ne întoarcem la Galveston, spuse Kit. Voiai să vii cu noi?

Curăţându-şi restul de clăbuci de pe faţă, Grayson se întrebă cum de nu sărise să răspundă afirmativ.

— Am fost de acord să venim aici – ca să ne facem un rost.

Harry chicoti.

— Ascultă, Gray, părinţii noştri l-au plătit pe Winslow să ne aducă aici. Ca nişte fii ascultători ce ne aflăm, ne-am supus dorinţelor lor şi-am venit. Dar acum am văzut ce ne-aşteaptă: muncă asiduă şi femei obosite. Nu mă tentează niciuna, nici alta. În ciuda a ceea ce cred părinţii noştri, avem minţi agere şi un cap zdravăn pe umeri. Ţara asta a fost sfâşiată de război. Acum războiul s-a sfârşit şi se deschid o grămadă de oportunităţi pentru oricine gândeşte suficient de limpede să ştie să profite. Însă nu aici. Nu e nimic valoros aici.

În afară de un pământ fertil ce trebuia muncit.

— Femeile astea i-au plătit lui Winslow trei sute de dolari ca să ne-aducă aici, argumentă Grayson. Ca să le muncim ogoarele.

— Harry se scaldă în bani, spuse Kit. Le poate da acea sumă înapoi dacă asta te supără.

— Şi cine le va strânge recolta?

— Nu ţin deloc să-mi văd mâinile sângerând, replică Harry. După cum a zis şi Kit, am fondurile necesare pentru a ne lansa în orice domeniu am alege să ne încercăm

norocul. Aşa că ne vom întoarce la Galveston, vom explora posibilităţile şi vom decide unde vrem să mergem şi ce vrem să facem.

Grayson nu-şi putea explica nici lui însuşi de ce nu se grăbea să-şi facă bagajele încă din clipa aceea.

— Eu rămân, spuse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? vru Kit să ştie.

— Un bărbat poate culege câte o sută patruzeci de kilograme de bumbac pe zi. Dacă noi trei am pleca, ar însemna ca în fiecare zi să rămână neculese aproape cinci sute de kilograme.

— Dar asta nu-i problema noastră, remarcă Harry.

— De ce? întrebă Grayson, din voce răzbindu-i furia şi frustrarea. Pentru că n-avem nevoie de bani în ciuda a ceea ce cred părinţii noştri? Pentru că nu noi l-am plătit pe Winslow? Pentru că nu vrem să ne aflăm aici? Îşi trecu degetele prin păr, făcând să cadă alte câteva fire de fân. Am să vin după voi odată ce va fi strânsă recolta.

— În regulă, spuse Harry fluturând din mână. Îţi vom da de veste dacă vom pleca din Galveston pentru a merge altundeva.

— Neapărat s-o faceţi, fiindcă voi veni după voi, le făgădui Grayson.

Îl privi pe Harry încălecând şi dând pinteni calului, pornind alene în pas săltăreţ. Kit nu se clintise de unde stătea, sprijinit de balustrada prispei.

— Care-i adevăratul motiv pentru care vrei să rămâi? întrebă el încet.

Privirea lui Grayson se opri asupra hainelor pe care i le pregătise Abbie. Frecă între degete materialul ţesut în casă. Era aspru, asemenea oamenilor din localitatea aceea. În acelaşi timp, însă, ţesătura vădea o tărie pe care nu putea să n-o admire.

— Ai făcut vreodată eforturi pentru a-ţi atinge un ţel? îl întrebă Grayson, apoi se strâmbă. Adică în afară de-a prinde în mreje o femeie anume.

Kit rânji.

— Pot să pun la socoteală eforturile de a-l enerva pe

tatăl meu? Grayson clătină uşor din cap.

— Băiatul cel mare al familiei… nu poate avea mult peste opt ani… s-a sculat înainte de ivirea zorilor, să meargă să mulgă vaca.

Kit ridică din umeri.

— Fiindcă n-au servitori…

— E mai mult de-atât. A făcut-o fiindcă era ceva ce trebuia făcut. Intenţionează să culeagă câte patruzeci şi cinci de kilograme de bumbac pe zi şi se va bucura s-o facă. L-am privit în ochi şi am desluşit acolo ceva ce nu mai văzusem niciodată. Mândrie. Nu genul de satisfacţie pe care o văd în ochii lui Harry când câştigă la un joc de noroc sau ce văd pe chipul tău după ce seduci o femeie. Era un respect pur faţă de propria persoană. Clătină frustrat din cap. Nu-ţi pot explica. Ştiu doar că vreau să cunosc şi eu sentimentul acela.

— Şi dacă nu vei reuşi?

Grayson pufni dispreţuitor.

— Ce voi fi pierdut? Câteva luni din viaţa mea, când uneori am impresia că mi-am irosit toţi cei douăzeci şi opt de ani?

Kit îşi frecţionă cicatricea de pe obrazul drept şi încuviinţă lent din cap.

— În regulă. Rămânem să vedem ce şi cum, dar odată strânsă toată recolta, ne vom îndrepta spre Galveston.

— Nu e nevoie să rămâneţi şi voi. În plus, nu cred că Harry ar fi de acord cu decizia ta.

— Va trebui pur şi simplu să-l conving că are ceva de câştigat rămânând.

Grayson găsise dintotdeauna regretabil că, printr-un accident al sorţii, Kit venise pe lume la două minute după fratele său. Contele de Ravenleigh luase un vătrai înroşit în foc şi-l folosise pentru a însemna obrazul celui mai mic dintre gemeni, pentru a nu permite să fie confundat vreodată cu cel căruia i se cuvenea să moştenească totul.

— Nu mă îndoiesc că vei reuşi. Se zvoneşte că ai fi în stare să convingi şi-un înger să păcătuiască, spuse Grayson.

Kit râse cu poftă.

— Ştim amândoi că Harry nu-i nicidecum un înger.

*

Haina îl făcea pe om – cel puţin aşa auzise Abigail mereu. Însă chiar purtând hainele soţului ei, englezul îşi păstrase acelaşi aer nobil pe care-l avusese şi în propriile veşminte. Nici măcar pălăria de paie zdrenţuită a soţului ei nu-i ştirbea cu nimic din rafinament.

Plimbându-se de-a lungul brazdelor, de cele mai multe ori urmat îndeaproape de Johnny, examina culturile şi punea întrebări ca şi cum i-ar fi păsat cu adevărat. Alţi doi englezi îl flancau dintr-o parte şi cealaltă. Cel cu părul de culoarea chihlimbarului şlefuit părea la fel de interesat de ogoare. Cel al cărui păr scânteia ca pana corbului părea plictisit, adresându-se când şi când prietenilor săi câte un zâmbet indulgent. Abigail nu se îndoia că pielea celui de-al treilea bărbat avea să se bronzeze sub razele soarelui, în timp ce tenul prietenilor lui avea să se ardă.

Şapte englezi sosiseră cu totul. În timp ce aceştia trei hoinăreau, restul deja foloseau săpăligi pentru a reteza buruienile.

— Ce zici de ăia trei? o întrebă Elizabeth.

Abigail clătină din cap.

— Nu-s sigură, dar domnul Rhodes n-o să primească nimic la cină dacă nu pune şi el mâna pe o *săpăligă* până să apună soarele. Îi aruncă o privire surorii ei mai mari. Tu pe cine ai ajuns să găzduieşti?

— Băiatul ăla care ciopârţeşte buruieni, cel mai tânăr dintre toţi. Elizabeth arătă spre un tânăr zvelt al cărui chip era scăldat de sudoare şi schimonosit de efort. Jerome Black. E de-a dreptul entuziasmat că taică-său l-a trimis aici. Pe de altă parte, are nouăşpe ani mari şi laţi, iar la nouăşpe ani toţi sunt entuziaşti. Ţie cum ţi-a mers cu domnul Rhodes aseară?

Abigail ridică din umerii înguşti.

— N-a protestat când i-am cerut să doarmă în şopron.

Şi mi-a spus că-i derbedeu.

Elizabeth zâmbi larg.

— Pun rămăşag că aşa e. Are un aer ce-l trădează.

— Ce fel de aer? vru Abigail să ştie.

Se căsătorise la şaisprezece ani şi nu îndrăznise s-arunce nici măcar o privire, oricât de nevinovată, în direcţia altui bărbat odată ce devenise soţia lui John.

— Aerul unui bărbat care nu ia în serios nimic din viaţă.

— Aseară zâmbea şi hohotea ca un om lipsit cu totul de griji. Credea că Winslow îi făcuse un fel de farsă.

— Winslow mi-a spus că se va întoarce în Anglia. M-a întrebat dacă vrem să ne mai aducă oameni, l-am zis că nu.

Abigail îşi aruncă privirea peste pământul pe care reuşise să-l păstreze doar prin dârzenie pură.

— Bun. Tot nu-s convinsă că lui John i-ar fi convenit ca ogoarele lui să fie lucrate de străini.

— Nu poţi să te frământi în continuare cu gândul la ce şi-ar fi dorit John. El e mort, îi spuse Elizabeth. Trebuie să te gândeşti la ce vrei tu.

Ca de fiecare dată când cineva îi amintea de moartea lui John, Abigail fu năpădită de vinovăţie. Gândurile legate de dispariţia soţului ei erau întotdeauna însoţite de vinovăţie – niciodată de durere.

Părăsindu-şi soţia, familia şi ogoarele, John plecase să lupte în bătălii în celălalt capăt al continentului. Se lăudase că nu avea să lipsească decât pentru puţină vreme. Promisese că avea să se întoarcă acasă.

Abigail descoperise rapid că promisiunile neîmplinite lăsau în urmă amintiri amare.

Elizabeth îşi puse mâna pe umărul lui Abigail.

— Ştiu că e greu. Nu trece zi să nu-mi arunc privirea pe drum, sperând s-apară Daniel. Dar el nu se va mai întoarce acasă, iar eu am trei copile de crescut. Nu am avut încotro – fie aduceam alţi bărbaţi aici, fie ne mutam noi altundeva. Am ales să aducem bărbaţi. Nu cred că soţii noştri ne-ar reproşa dorinţa de-a rămâne pe pământurile pe care altă dată le lucrau ei. Gândeşte-te la asta ca la un nou

început, Abbie, cu bărbaţi neatinşi de război.

Bărbaţi neatinşi de război. Dumnezeule, nici măcar nu-şi putea închipui ce însemna să fii neatins de un război. Cum supravieţuiseră femeile din locurile în care războiul chiar făcuse ravagii? Aici nu avuseseră altceva de îndurat decât lipsuri, muncă asiduă şi singurătate.

— De ce n-ar fi putut să-i trimită acasă, chiar morţi fiind? rosti ea cu voce tare întrebarea ce îi bântuia mereu gândurile. Poate că atunci aş reuşi s-o cred.

— Pur şi simplu nu s-a procedat aşa. I-au îngropat unde-au murit.

— John ar fi detestat să fie îngropat altundeva decât în Texas.

— Nu te gândi la asta…

— Cum să nu mă gândesc la asta când a fost soţul meu? Am de crescut trei copii zămisliţi cu el şi de întreţinut ferma rămasă de la el.

— Motiv pentru i-am adus pe englezii ăştia aici. N-ai să te măriţi cu niciunul dintre ei, spuse Elizabeth încet. Tot ce vor face va fi să-ţi muncească ogoarele.

Abigail îşi şterse mâinile bătătorite pe şorţul ros de vreme.

— A fost ciudat s-am un bărbat prin preajmă azi-dimineaţă.

— Abbie, nu toţi bărbaţii sunt ca John.

— Ştiu. Am văzut cum se purta Daniel cu tine.

Elizabeth îşi ronţăi buza de jos şi îşi dădu la o parte din ochi şuviţele subţiri de păr blond.

— Aş putea să-mi fac loc în casa mea pentru englezul tău…

— Nu, dacă e să muncească pe ogoarele mele, atunci eu sunt cea care va trebui să se ocupe de el.

Elizabeth zâmbi.

— Bun, bravo. Şi cine ştie? Poate că avându-l pe domnul Rhodes să-ţi dea o mână de ajutor pe-aici, îţi va rămâne timp să te ocupi şi de tine.

Abigail era întotdeauna uluită că, în ciuda greutăţilor, Elizabeth reuşea să privească mereu partea bună a

lucrurilor. Clătinând din cap, îi zâmbi la rândul ei surorii sale.

— De îndată ce vor da de muncă grea o să-şi ia rapid tălpăşiţa înapoi de unde-or fi venit.

— Nu ştiu ce să zic, Abbie. Domnul Rhodes pare să fi decis că vrea totuşi să cineze diseară.

Abigail întoarse brusc capul în direcţia ogoarelor. Îl văzu pe Grayson Rhodes ascultând atent instrucţiunile lui Johnny despre cum să taie corect buruienile. Îşi îngustă ochii.

— Ce naiba poartă pe mâini?

— Par a fi mănuşi, răspunse Elizabeth.

— Cine-a mai văzut mănuşi de lucru albe?

Elizabeth se încruntă nedumerită.

— Nu ştiu. Poate că aşa arată mănuşile de lucru ale englezilor.

— Sunt bizari de felul lor, Elizabeth, dar din moment ce ne-am pricopsit cu ei, mă gândesc că ar fi bine să pregătim masa de prânz.

Fermierii din acele părţi nu avuseseră niciodată destui bani să-şi cumpere sclavi, prin urmare, pământurile fuseseră lucrate prin rotaţie, muncind la comun la câte o altă fermă în fiecare an. Ceea ce însemna că, sezonul acesta, răspunderea de a-şi hrăni toţi vecinii cădea pe umerii lui Abigail. Însă ea nu avea nimic împotrivă. Prefera de departe să gătească în loc să muncească pe ogoare.

*

Aşezat pe prispa din spate, Grayson îşi dezlipi cu grijă de pe mână rămăşiţele mănuşii, crispându-se când materialul îi smulse bucăţele de piele. Nu-şi închipuia că avea să participe la vreun bal elegant cât se afla în zonă, prin urmare i se păruse o idee bună să folosească acele mănuşi pentru a-şi proteja mâinile – chiar şi atunci când Kit şi Harry râseseră de el. Însă acum mănuşile erau distruse – iar mâinile lui la fel.

Îşi studie palmele nenorocite. Cel puţin nu sângerau.

Se umpluseră de băşici, iar câteva dintre acele băşici se spărseseră, mânjindu-i mâinile cu o substanţă lipicioasă, însă aveau să se vindece. Iar băiatul avusese dreptate. În noaptea aceea avea să doarmă ca mort. Cu puţin noroc, poate chiar reuşea să moară în somn.

Lăsându-şi mâinile să-i atârne deasupra coapselor, îşi îndreptă privirea spre soarele ce asfinţea. În ciuda băşicilor, „hăcuitul de buruieni”, cum îl numise băiatul, îi oferise lui Grayson un fel de satisfacţie pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Ceea ce făcea avea un rost. Curăţase locul de buruieni, ca rădăcinile să poată respira în voie şi muncitorii să poată păşi printre brazde la vremea recoltei.

Soarele fusese nemilos, revărsându-şi constant dogoarea peste toţi. Acum însă începea să se retragă, ca şi cum ar fi fost mulţumit de ce isprăvise în ziua aceea.

Grayson auzi scârţâitul uşii din spate şi aruncă o privire peste umăr. Abigail Westland se strecură prin deschizătură cărând o găleată mare. Grayson se ridică lent în picioare, trupul lui istovit protestând la cea mai mică mişcare.

— Ţi-am încălzit nişte apă. Mă gândeam că poate vrei să te speli. Puse găleata lângă lighean şi îşi şterse mâinile pe şorţ.

Grayson se forţă să zâmbească.

— Sunt recunoscător. Îmi închipui că duhnesc.

Aplecându-se, ea luă una dintre mănuşile pe care tocmai le aruncase. Strâmbă din nas în faţa obiectului murdar şi plin de pete.

— Astea nu-s mănuşi de lucru, murmură ea.

— Nu, dar erau singurele pe care le aveam. Mă gândeam că tot sunt mai bune decât deloc.

Ea ridică brusc capul, cu ochii violeţi luminaţi de un foc scânteietor.

— Să-ţi văd mâinile.

Grayson făcu un pas în spate.

— Mâinile mele sunt în regulă.

— Nu ştiu cum ar putea fi în regulă – la cum izbeai pământul…

— Nu procedam corect, deci? întrebă el, detestând gândul că poate îşi consumase energia în eforturi zadarnice.

— Nu, doar că nu m-aşteptam să faci asta deloc.

Un zâmbet aproape imperceptibil îi înflori pe buze, iar Grayson fu năpădit brusc de dorinţa iraţională de a-i simţi degetele jucându-se în părul lui.

— E ceva ce trebuie făcut, nu?

— Da, e ceva ce trebuie făcut.

— Bun, deci, mă voi strădui să am grijă să fie făcut.

Zâmbetul ei se lăţi milimetric.

— Foloseşti nişte cuvinte atât de preţioase.

— Voi în schimb parcă înghiţiţi cuvintele. De când am pus piciorul în Galveston parcă n-am mai auzit mai deloc cuvinte netrunchiate.

Zâmbetul ei dispăru fulgerător, iar gura i se strânse într-o dungă aspră.

— La cât e de lucru, n-avem timp să ne cultivăm.

— N-am spus-o în sens rău, se grăbi el să se explice.

— Îţi aduc nişte alifie pentru mâini şi nişte fâşii de pânză să ţi le bandajezi. Ai grijă să fie tot timpul curate. Prin părţile astea, de la o infecţie rişti să-ţi pierzi toată mâna.

O privi dispărând în casă. Categoric o insultase. Se întrebă dacă se simţea stingherită că nu-i putea oferi condiţii de cazare mai confortabile decât cele din şopron. Dacă nu cumva îi făcuse impresia de individ dispreţuitor şi arogant. Dumnezeu îi era martor că ambele epitete i se potriveau de minune.

Instinctul de autoconservare îl determinase să se înconjoare cu un zid, construit treptat, cărămidă după cărămidă, dincolo de care se ascundea cel care era cu adevărat, un om pe care-l ţinea departe de ochii iscoditori ai celorlalţi.

Însă când îşi aminti zâmbetul femeii, fu cuprins de teamă că descoperise în ea ceva capabil să distrugă mortarul care îi ţinea cărămizile laolaltă.

*

Era frânt de oboseală. Ar fi trebuit să adoarmă imediat ce pusese capul pe pernă. Nu ar fi trebuit să poată simţi paiele înţepându-l prin pătură, nici căldura ce-l învăluia.

Însă era profund conştient de tot ce se petrecea în jurul lui şi în special de usturimea constantă din palme. Şi-ar fi dorit să-şi fi adus alifia în pod cu el. În schimb, o lăsase lângă lighean pe prispa din spate.

Trecuseră ore întregi de când se tot foia agitat, însă somnul se dovedea la fel de eluziv ca visele lui. Poate că un strat suplimentar de alifie aplicat pe palme avea să-l ajute să alunece într-un somn adânc.

Folosindu-se doar de lumina lunii, ieşi din şopron. Păşind agale pe lângă casă, îşi dădu jos bandajele de pe o mână şi începu să le desfacă şi pe celelalte. Cum stătea cu ochii în pământ, imediat ce dădu colţul, coapsa i se izbi de ceva tare. Cu una din mâini se prinse de o margine de lemn, însă înainte s-apuce să-şi recapete echilibrul cealaltă mână îi căzu în apă fierbinte şi se lipi de o bucată de carne foarte plăcută, atât de mătăsoasă şi de fină încât palma lui chinuită de usturime găsi în acea atingere mai multă alinare decât i-ar fi putut oferi vreodată orice fel de unguent.

I se tăie răsuflarea şi, încremenind, se zgâi la femeia a cărei faţă era învăluită de întuneric. Auzi un ţipăt mărunt şi un pleoscăit zgomotos, apoi simţi un picior mic izbindu-l cu forţă în stomac. Se dădu în spate clătinându-se şi, încolăcindu-şi un braţ în jurul brâului, se chinui să tragă aer în piept.

— De ce nu eşti în şopron, dormind adânc? vru ea să ştie.

— Îmi… pare teribil de rău, icni el. Nu… nu reuşeam să adorm. Mă ustură… Mă gândeam că mai multă alifie…

— Dispari! şopti ea cu asprime.

— Mi-aş vinde sufletul pentru o baie fierbinte. Rânji. Uite ce-ţi propun. Am să te spăl pe spate dacă mă laşi să

fac şi eu o baie.

— Nu!

Auzi oroarea răzbătând din tonul ei şi îi văzu silueta întinzându-se după prosopul atârnat pe balustrada prispei. Însă înainte să apuce să-l înşface, i-l luă el.

Ea se cufundă şi mai mult în apă.

— Ce faci?

Vocea îi devenise timidă, speriată, nicidecum vocea unei femei care supravieţuise unui război de câţiva ani fără a-l avea pe soţul ei alături.

— N-am să-ţi fac nimic rău, Abbie.

— Sunt doamna Westland pentru tine.

— Mă tem că de-acum te cunosc mult prea bine pentru atâta ceremonie.

— Dă-mi prosopul.

— Nu. Nu vreau să-ţi întrerupi baia doar fiindcă am dat eu peste tine.

— N-aş fi venit să mă-mbăiez afară dacă n-aş fi fost convinsă că dormi dus, îi mărturisi ea cu vocea pierită.

Grayson era conştient că o prinsese la strâmtoare şi că, dacă ar fi fost un gentleman, i-ar fi dat prosopul şi s-ar fi retras. În schimb, îşi aruncă pe umăr bucata de pânză moale.

— Şi într-adevăr asta ar fi trebuit să fac.

Ocoli agale cada şi auzi apa pleoscăind când ea îşi suci trupul pentru a-i urmări mişcările.

— Ce faci? vru ea să ştie.

Grayson se aşeză pe treapta de sus a prispei şi îşi întinse picioarele.

— Te privesc, spuse el încet.

— Nu poţi face asta!

— Ah, ba pot.

Abigail se zgâi la bărbatul care tocmai se instalase pe prispa ei din spate ca şi cum ar fi fost la el acasă.

— E scandalos să te afli aici cât timp mă-mbăiez.

— Cine-o să ne vadă? Dacă ai fi crezut sincer că exista riscul să apară cineva pe neaşteptate, nu ai fi venit să faci baie afară.

Abbie fu cuprinsă brusc de dispreţ la adresa bărbaţilor care gândeau logic.

— Eşti… eşti…

Nu-i venea în minte nicio insultă suficient de gravă încât să i-o poată aplica lui Grayson sau purtării lui. La lumina lunii îl văzu rânjind scurt.

— Un derbedeu?

— Eşti nevrednic de titlul de gentleman! izbucni ea.

— N-am pretins niciodată asta. M-am considerat dintotdeauna o adevărată haimana. Cam singuratic de felul meu şi cu o oarecare înclinaţie spre prostii, însă inofensiv.

Ea întinse mâna.

— Dă-mi prosopul.

— Termină-ţi baia şi am să vin să te usuc.

— Nu!

Îşi blestemă tremurul din voce.

— De ce ţi-e teamă? întrebă el încet. N-am să-ţi fac nimic necuviincios – cel puţin nu fără permisiunea ta.

— M-ai atins!

— Acela a fost un accident. Probabil unul dintre cele mai plăcute accidente din câte mi s-au întâmplat vreodată.

Cu mâinile cufundate în apă, Abigail îşi încleştă degetele în pumni. Ştia că fusese o neghiobie din partea ei să vină aici să se spele, însă era o experienţă care îi oferise întotdeauna un răgaz de pace şi fusese absolut convinsă că străinul avea să fie cufundat într-un somn adânc după ce muncise pe ogoare aproape toată după-amiaza. Acum era goală puşcă şi vulnerabilă şi îi simţea privirea aţintită asupra ei, urmărind-o, studiind-o.

— Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să fac baie afară, dar probabil că e relaxant să simţi apa caldă dezmierdându-ţi pielea în timp ce stelele te privesc din văzduh.

Ea ridică brusc capul pentru a privi cerul nopţii. Îi plăcuse întotdeauna să poată număra stelele în timp ce se îmbăia. Nu se gândise niciodată că stelele o priveau. Iar acel gând nu-i plăcea câtuşi de puţin.

— Ar fi ceva mai relaxant fără prezenţa ta, îl repezi

ea.

El avu tupeul să râdă, vesel şi zgomotos.

— Şşşşt, îl mustră ea. Ai să-i trezeşti pe copii. Îl auzi înăbuşindu-şi hohotele de râs.

— Îmi pare rău, spuse, însă ea nu-l crezu nici pentru o clipă.

— Dacă ţi-ar părea cu-adevărat rău, ai pleca, să mă pot spăla.

— Nu te împiedic eu să te speli. Eşti doar o umbră în întuneric, Abbie.

Dumnezeule, detesta felul în care îi rostea numele, melodios şi liric precum un cântec.

Pipăi fundul căzii până găsi săpunul, pe care îl scăpase când mâna lui Grayson o mângâiase accidental pe sân. Amintindu-şi acea atingere, obrajii îi fură încinşi de o stânjeneală fierbinte. Închizându-şi degetele în jurul săpunului, îl ridică şi începu să şi-l plimbe în sus şi în jos peste sân, însă nu părea să reuşească să alunge senzaţia palmei lui dezmierdându-i carnea...

— Povesteşte-mi despre soţul tău, îi ceru el încet.

Vocea lui o făcu să tresară, iar săpunul îi alunecă printre degete.

— E mort.

— Da, ştiu. Cum era?

Ea îşi relaxă umerii, sprijinindu-i de peretele căzii, căută săpunul şi începu să se spele pe braţe.

— Era precum bumbacul, rezistent şi puternic.

— Câţi ani ai, Abbie?

Stomacul ei fu din nou înfiorat de emoţie când îşi auzi numele pe buzele lui.

— Douăzeci şi cinci.

— Băiatul cel mare, Johnny, e fiul tău?

— Fireşte că da. Ce-ţi veni să întrebi asta?

— Înseamnă că erai doar o copilă când l-ai adus pe lume.

— Aveam şaptesprezece ani. Cu John m-am căsătorit la şaisprezece.

Adăugă acel detaliu ca el să înţeleagă clar că nu era o

femeie uşuratică, care să-i permită unui bărbat să se culce cu ea fără a o fi luat de soţie mai întâi. Nu putea spune acelaşi lucru şi despre sora ei. Primul copil al lui Elizabeth venise pe lume la doar opt luni după căsătoria părinţilor săi. Pe de altă parte, Elizabeth îl iubise pe Daniel nespus de mult, iar din câte susţinea Elizabeth, era o cu totul altă poveste când iubeai un bărbat.

— Copiii tăi par să se fi născut unul după altul. Nu cred că-s prea mulţi ani între ei.

— Zece luni. Soţul meu nu era un bărbat răbdător. Acea mărturisire o făcu să-şi simtă tot trupul cuprins de flăcări. Întinse mâna. Te rog dă-mi prosopul.

— Eu nu sunt ca el.

Vocea lui, caldă precum tăciunii unui foc trezindu-se la viaţă, îi stârni fiori pe şira spinării.

— Cine anume?

— Soţul tău. Spre deosebire de el, eu am toată răbdarea din lume. Se ridică şi petrecu prosopul peste balustradă, suficient de aproape ca ea să-l poată ajunge, dar totodată suficient de departe pentru a o forţa să-şi dezgolească o parte din trup în faţa lui dacă voia să pună mâna pe el. Va veni odată şi-odată şi noaptea în care să-ţi ţin eu prosopul, Abbie.

Ea îl privi dispărând în întuneric, ameninţarea lui delicată rămânând suspendată în aerul înfiorat de briză.

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, Grayson se trezi în clipa în care primul firicel de lapte ţâşni în găleata zincată. Nu şi-ar fi închipuit că era posibil ca un om să fie chinuit de dureri în atât de multe părţi ale corpului, şi totuşi, să fie încă în viaţă.

Un zâmbet vag îi înflori pe buze când şi-o aminti pe Abigail Westland îmbăindu-se la lumina lunii. Nu încercase să fie seducătoare, însă el fusese pe deplin şi cu

desăvârşire sedus. Faptul că un bărbat cu reputaţia lui se mulţumise să stea tolănit pe treapta de sus a prispei când în realitate îşi dorise să se dezbrace la piele şi să se arunce în cadă lângă ea era de-a dreptul inexplicabil.

Nici Kit, nici Harry n-ar fi crezut că-şi refuzase provocarea de a o convinge pe doamna Westland să iasă din apă pentru a se cuibări în braţele lui. Pe neaşteptate, îşi dădu seama că nici nu avea de gând să le pomenească despre acea întâlnire. Nu fiindcă era dezamăgit că nu se încheiase cum s-ar fi cuvenit – anume cu femeia strigându-i numele în extaz. Nu avea de gând să le spună pur şi simplu fiindcă nu voia ca acele momente atât de tandre şi duioase să devină ceva sordid.

Se chinui să se ridice în capul oaselor, schimonosindu-se când palmele i se apăsară pe pătură. Ajunse cu greu la capătul podului şi coborî încetişor pe scară. Noaptea trecută nici măcar nu se obosise să se mai descalţe.

Cu mâinile strângând cu blândeţe ugerele vacii, băiatul întoarse brusc capul într-o parte şi-l fixă cu privirea.

— Eşti bine?

— Cred că încep să înţeleg cum se simte bunicul meu.

— Ai bunic? întrebă băiatul, vădit impresionat.

Grayson se apropie şontâc-şontâc de grajd. Fiind un copil din flori, era considerat al nimănui, fără familie. Însă tatăl mamei lui fusese la fel de neconvenţional ca ea şi, în rare ocazii, îi permisese lui Grayson să îl viziteze.

— Da, tu nu?

— Nu. Au murit toţi. Cum e să ai bunic?

— Ei bine, presupun că depinde de bunic. Eu n-am fost prea apropiat de al meu.

— Ezra Jones are un bunic. A primit de la el o puşcă pe când avea doar şase ani. Băiatul făcu ochi mari. Şi-un cuţit!

— Chiar aşa, murmură Grayson, spunându-şi că la şase ani era puţin prea devreme să înarmezi un copil până în dinţi.

Băiatul dădu din cap cu atâta entuziasm încât îşi făcu părul brunet să-i joace pe frunte.

— Maică-sa a zis că n-are voie cu puşcă, dar bunicul lui i-a făcut cu ochiul şi i-a dat-o oricum. Şi ţie ţi-a dat bunicul o puşcă?

— Nu, însă mi-a dat câte o palmă peste fund din când în când.

— Ce-ai făcut să meriţi bătaie? vru Johnny să ştie.

Grayson îi zâmbi trist.

— Nu sunt tocmai sigur.

Johnny făcu o grimasă.

— Aveam de gând să-ţi fac o undiţă, să poţi veni la pescuit cu mine şi Micah, dar mami a zis că te muţi la tuşa Elizabeth.

Năucit, Grayson se zgâi la băiat.

— Când a zis asta? îl întrebă el cu un calm de moarte.

— Azi-dimineaţă.

— Şi unde e acum?

— În spate, spală rufe.

— Pregăteşte-mi un băţ, îi ceru Grayson, după care se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi mari din şopron.

Auzi un chiuit răsunând în clădire când păşi în aerul cenuşiu al dimineţii. Trecu valvârtej pe lângă peretele lateral al casei şi dădu ochii cu Abbie frecându-i de zor cămaşa pe-o scândură de spălat rufe. Haina avea să fie complet roasă pe când termina cu ea.

— Ce-am făcut? vru el să ştie, oprindu-se suficient de aproape cât să simtă parfumul apei de trandafiri pe care şi-o turnase în cadă cu o seară în urmă.

Ea se răsuci pe călcâie, cu obrajii dogoriţi de-o roşeaţă intensă.

— Nimic, îngăimă ea.

— Atunci de ce mă alungi?

Ea clătină din cap.

— Nu te alung, la drept vorbind.

Băgă cămaşa înapoi în apă, apoi o stoarse.

— Johnny zicea că mă voi muta la sora ta.

Abbie încuviinţă scurt din cap şi îi puse cămaşa pe o funie întinsă între doi copaci.

— De ce? întrebă el.

— Elizabeth are mai multe camere. Vei putea dormi într-un pat.

El o atinse pe umăr, iar ea se întoarse fulgerător, cu ochii căscaţi larg şi răsuflarea gâfâită.

— M-am plâns de dormitul în şopron? vru el să ştie.

— Nu?

— Atunci de ce? îşi repetă el întrebarea.

— Nu te vreau!

— Nici tatăl meu nu m-a vrut. Dacă mi-aş fi petrecut toată viaţa doar unde eram dorit, aş fi putrezit în vreun şanţ. Refuz să plec.

— Dar eu vreau să pleci.

— Ţi-am făcut vreun rău de când sunt aici?

— Da! Azi-noapte. M-ai pus într-o situaţie ruşinoasă, încăpăţânându-te să stai să mă priveşti. Ochii i se umplură de lacrimi. Aveam nevoie doar de puţin timp pentru mine, de câteva momente în care să m-abandonez visurilor, iar tu mi-ai răpit asta. Încerc din răsputeri, dar nu reuşesc în ruptul capului să mă spăl de atingerea ta…

Îşi puse brusc o mână peste gură.

Grayson fusese convins până în clipa aceea că era obişnuit ca femeile să se ferească de atingerea lui, tinerele de familie bună şi şansa de-a încheia o partidă avantajoasă temându-se ca nu cumva statutul lui de bastard să le contamineze cumva şi pe ele. Junghiul neaşteptat pe care îl simţi în mijlocul pieptului îl surprinse.

Se întinse să-şi înşface pantalonii din grămada de rufe.

— Mulţumesc că mi-ai spălat hainele. Într-adevăr, voi dori să am haine curate pe când mă mut la sora ta, dar am să mă descurc eu cu restul.

— Am să le calc după-amiază…

— Nu va fi cazul.

Îşi înmuie pantalonii în apa fierbinte, scrâşnind din dinţi când palmele îi fură cuprinse de-o usturime intensă.

— Îţi aduc nişte apă fierbinte să te poţi bărbieri…

— Din nou, nu va fi cazul. Îmi va ajunge apa asta.

— Îţi va fi mai bine acasă la Elizabeth.

— Da, sunt cât se poate de sigur de asta.

Îşi stoarse pantalonii şi îi aruncă pe frânghie.

Ea făcu un pas în spate.

— Trebuie să m-apuc de micul dejun.

Se îndepărtă în grabă, parfumul de trandafiri rămânând să plutească în aer în urma ei. Grayson scufundă o altă cămaşă în apă şi îşi puse capul în pământ. Ştia mai bine decât oricine că puteai răni un om şi fără a recurge la lovituri.

Pur şi simplu nu-şi dăduse seama că dorinţa lui de a petrece câteva clipe alături de Abbie la lumina lunii ar fi putut s-o rănească.

*

Abbie scoase tava de fursecuri de pe poliţa din cămin. Erau rumenite frumos, într-un auriu-închis, exact aşa cum îi plăcea lui John. Făcuse totul în viaţă exact aşa cum îi plăcea lui John. Şi, chiar şi aşa, rareori fusese de ajuns.

Se obişnuise să nu aibă bărbat prin preajmă, să facă lucrurile după cum o tăia capul. Să gătească mâncărurile care îi plăceau ei şi să ţină casa aşa cum voia ea să fie ţinută.

Să se relaxeze în cadă în singurătatea deplină de la miezul nopţii. Măcar dacă englezul ar fi plecat atunci când îi ceruse ea, dacă nu ar fi făcut-o să se simtă incredibil de vulnerabilă, dacă nu i-ar fi stârnit în stomac tresăriri ce aduceau cu freamătul unei păsări dezmorţindu-şi aripile în aerul primăverii…

— Micah! Cască ochii! strigă Lydia.

Abbie se întoarse la timp pentru a o vedea pe Lydia îmbrâncindu-şi fratele mai mic.

— Lydia, nu-l împinge pe fratele tău, o mustră ea.

— Dar s-a izbit de mine! Nu cască niciodată ochii şi e mai împiedicat decât dacă ar avea două picioare stângi.

Văzu lacrimi scânteind în ochii lui Micah. Se întinse spre el, însă băieţelul ţâşni pe uşă înainte s-apuce să-l aline. Îşi îndreptă privirea spre fiica ei.

— Nu-i vina lui că-i atât de stângaci.

— A făcut-o intenţionat, spuse Lydia, răsfrângându-şi buza de jos într-o expresie bosumflată.

— Sunt convinsă că nu, o asigură Abbie.

— Mereu îi iei apărarea, fiindcă-i mititel, iar lui Johnny îi iei apărarea fiindcă-i cel mai mare...

Abbie îşi încolăci braţele în jurul Lydiei şi o strânse la piept.

— Iar ţie îţi iau apărarea fiindcă eşti singura mea fiică. Îşi strecură un deget sub bărbia fetiţei şi îi ridică faţa. Vă iubesc la fel de mult pe toţi, însă din motive diferite. Acum termină de pus masa până mă duc să-l caut pe Micah.

Grayson îl văzu pe mezinul familiei năpustindu-se de după colţul casei şi izbindu-se de stâlpul prispei. Aproape râse de expresia surprinsă care apăru pentru o clipă pe chipul băieţelului înainte să cadă la pământ. Grayson sări de pe prispă şi se lăsă în genunchi lângă el.

— Eşti bine, băiete?

Băiatul se grăbi să se ridice în picioare.

— Da. Doar că nu l-am văzut, spuse el cu o voce spartă.

Grayson se uită la băiat. Nu-l mai auzise niciodată pân-atunci să vorbească. Avea o voce de parcă în gâtlejul lui s-ar fi cuibărit un broscoi. Se ridică şi el.

— Nu mă mir că nu l-ai văzut, la cum alergai.

— Nici pe Lydia n-am văzut-o.

Ochii i se umplură de lacrimi şi se şterse la nas cu dosul palmei.

— Ai o dimineaţă proastă? îl întrebă Gray.

Băiatul încuviinţă din cap.

— Cam aşa şi eu. Dar de obicei mă simt mai bine după un bărbierit scurt. Ce zici? Ai vrea să te bărbiereşti?

— Dar n-am mustăţi.

— Ei, eu văd câteva firicele. Haide.

Îl conduse pe băiat pe prispă şi luă un scaun şubred pe care cineva îl pusese în colţ. Aşeză scaunul în faţa oglinzii, după care îl instală pe băiat pe el. Avea părul brunet, moştenit probabil de la tatăl lui. Însă ochii îi erau

întocmai că ai mamei lui.

— Ei bine, Micah, îţi lăsăm mustaţă?

Băiatul miji ochii violeţi şi se studie atent în oglindă înainte de-a încuviinţa cu un gest scurt din cap.

— Prea bine. Grayson amestecă spuma de ras înainte de a-i da ceşcuţa băiatului. Pune-ţi puţin din asta pe faţă. Îşi înăbuşi un zâmbet când băiatul se atinse delicat cu pămătuful pe obraz, lăsând un punct de spumă ce începu să i se scurgă de pe piele. Îşi luă înapoi ceşcuţa şi puse mâna pe brici. Până te înveţi ce şi cum, ar fi bine să m-ocup eu de bărbieritul propriu-zis.

Folosind partea boantă a lamei, trecu atent briciul peste faţa băiatului. Micah făcu ochi mari şi rotunzi când îl văzu îndepărtând spuma. După ce termină, Grayson susţinu privirea copilului în oglindă.

— Ce părere ai?

Băiatul se răsuci pe călcâie.

— Mami, m-am bărbie-erit.

Grayson întoarse brusc capul într-o parte. Abbie era încremenită lângă prispă, cu ochii scânteindu-i de lacrimi.

— Văd.

Băiatul sări de pe scaun, căzu în genunchi şi se ridică în fugă.

— Trebuie să-i spun lui Johnny.

Punându-şi rapid picioarele în mişcare, dispăru după colţul casei.

— Mă întreb de ce-o să se mai ciocnească acum, murmură Grayson.

— Toţi copiii sunt împiedicaţi la început. O să-i treacă după ce mai creşte. Îşi muşcă mărunt buza de jos. Mulţumesc că i-ai acordat câteva minute din timpul tău.

Grayson ridică din umeri şi se întoarse să-şi strângă ustensilele de bărbierit.

— Ţi-am găsit băţ! strigă Johnny.

Grayson se răsuci pe călcâie şi-l văzu pe Johnny ţopăind spre el, agitând prin aer o creangă lungă şi subţire.

— Ce-i cu aia? vru Abbie să ştie.

Johnny smuci entuziast din cap spre Grayson.

— A zis că rămâne şi să-i fac undită.

Abbie îşi îndreptă atenţia spre Grayson. El îi susţinu privirea cât timp îi răspunse lui Johnny.

— De fapt, ţi-am zis doar să-mi faci undiţă. De rămas, nu rămân, dar sunt sigur că putem merge la pescuit împreună la un moment dat. Nu-i obligatoriu să locuiesc aici ca să fac asta, nu?

Fruntea lui Johnny se încreţi a încruntare.

— Nu, mă gândesc că nu-i. Am putea merge duminică dimineaţă.

— De-abia aştept.

— Îţi rezolv şi sfoară, şi cârlig de-aici, spuse Johnny înainte de-a se îndepărta.

— I-ai spus că vei rămâne? întrebă Abbie.

— Poate că i-am sugerat asta, însă am făcut-o înainte să discut cu tine. N-ai de ce să-ţi faci griji, doamnă Westland. Nu rămân. Te vei putea bucura de toată solitudinea pe care ţi-o doreşti.

*

Grayson înfigea săpăliga în pământ cu toată forţa de care era în stare, ignorând durerea ce-i sfâşia mâinile şi tot restul corpului. De a doua zi avea să înceapă pregătirile pentru a se întoarce la Galveston. Fusese o neghiobie din partea lui să-şi închipuie că-şi putea lăsa amprenta asupra acestui loc, că poate găsise un colţişor din lume în care să se facă util. Toată viaţa, oriunde s-ar fi aflat, nu fusese nici dorit, nici util.

Când tatăl lui îi împărtăşise planurile de a-l trimite în Texas, Grayson se năpustise asupra acelei idei asemenea unui câine căruia tocmai i se aruncase un os. Aici spera să găsească oportunităţi care să nu fie ştirbite de prejudecăţile născute din statutul lui de copil din flori.

Însă Abigail Westland, fără să fi avut ocazia de a-l cunoaşte în profunzime, îl considerase nevrednic de a o atinge şi încerca să se descotorosească de el ca de un fruct stricat. Înainte să plece, poate că avea să-i dezvăluie

adevărul despre obârşia lui ilegitimă, iar atunci chiar că ar fi avut motiv să se simtă oripilată la gândul că o atinsese.

— O să omori plantele alea, spuse Harry.

Grayson se răsuci pe călcâie, ţinându-şi cu greu nervii în frâu.

— De unde naiba ştii?

— Ştiu pentru că, dintre noi trei, eu sunt cel mai atent…

— Eşti cel mai leneş, plimbându-te agale printre brazde ca un boier, când e atât de mult de lucru.

Din ochii verzi ai lui Harry ţâşniră flăcări.

— Am fost de acord să rămân. Nu şi să muncesc.

— Prin urmare, ai un acoperiş deasupra capului, un pat moale în care să dormi şi mâncare în stomac, fără să faci însă nimic pentru a merita toate astea, îl batjocori Grayson.

Harry îşi trase umerii în spate.

— Nu sunt un ticălos fără seamăn. Îi plătesc frumoasei şi tinerei văduve Denby câte un dolar pe zi pentru a mă primi în casa ei.

Grayson pufni dispreţuitor.

— Şi cât îi plăteşti frumoasei văduve Westland pentru prânzul pe care ţi-l pregăteşte?

— N-am considerat-o niciodată pe văduva Westland ca fiind frumoasă, interveni Kit, oprindu-se din ceea ce făcea şi încrucişându-şi relaxat braţele pe coada săpăligii.

Grayson îi aruncă o privire furioasă.

— Poftim?

— Mi s-a părut că seamănă mai degrabă cu o cârpă zdrenţuită, îi explică Kit.

— Şi tu ai arăta zdrenţuit dacă te-ai trezi înainte de ivirea zorilor ca să faci de mâncare, să speli rufe şi să te ocupi de nevoile a trei copii şi un bărbat…

— Din cauza ei plecăm atât de brusc? Mereu ai fost genul care cade rapid în mrejele iubirii.

— Nu am căzut niciodată în mrejele iubirii. Am căzut în cele ale infatuării, în cele ale dorinţei – însă niciodată în cele ale iubirii. Şi nu, nu din cauza ei plecăm, minţi el. Ci din

cauza lui Harry.

Harry îşi smuci capul în spate.

— A mea? Dar ce-am făcut?

— Nimic! Tocmai asta e problema! Tu nu faci niciodată nimic.

— Probabil te-a respins, remarcă Kit încet. Respingerea îţi aţâţă mânia mai mult decât orice.

Grayson dispreţuia felul în care îi privea Kit, ca şi cum i-ar fi scormonit în adâncul sufletului, desluşind acolo tot ceea ce simţea, tot ceea ce-l înspăimânta.

— Nu m-a respins. Munca în căldura asta infernală e ceea ce-mi aţâţă mânia. Doar că aş vrea să-l văd şi pe Harry punând osul la treabă înainte să plecăm.

— Oasele mele sunt în permanenţă la treabă, replică Harry. Cu atât mai abitir de când am pus piciorul în Galveston.

— Dacă vrei să-l vezi pe Harry muncind, va trebui să-i forţezi mâna cu un rămăşag, spuse Kit.

Chipul lui Harry fu luminat de un rânjet larg.

— N-am mai avut parte de un rămăşag pe cinste de câteva zile deja. Îşi strecură mâna în buzunar şi scoase un pachet de cărţi. Dacă trag cartea câştigătoare, îmi voi petrece restul zilei scrijelind pământul cu sapa. Dacă trag eu cartea câştigătoare, îmi vei servi drept valet pe drumul spre Galveston.

Grayson zâmbi. Stătea să plesnească de furie şi de frustrare acumulate în timp şi ştia exact cum să le descătuşeze şi să profite de pe urma lor.

— Nu sunt prost, Harry. N-aş avea niciodată încredere într-un pachet de cărţi aflat în mâinile tale, însă sunt dispus să accept rămăşagul dacă accepţi o provocare ceva mai sportivă.

— Accept bucuros provocare, anunţă Harry falnic.

— Iar eu aştept cu nerăbdare să-ţi încredinţez sapa mea, îl tachină Grayson.

*

Abbie hăcuia de zor buruienile, blestemându-şi ochii ce o trădau adesea căutându-l pe Grayson Rhodes. Nu putea uita imaginea de mai devreme, cu băiatul ei cel mic cocoţat pe un scaun pe prispa din spate, sprijinit de umărul lui Grayson în timp ce acesta curăţa cu delicateţe spuma de ras de pe obrazul catifelat al fiului ei. Încercă să şi-l imagineze pe John oferindu-le la fel de multă atenţie copiilor săi, însă nu reuşi nicidecum.

Pentru John, ferma fusese întotdeauna pe primul loc. Nu că i-ar fi reproşat acest lucru. El era considerabil mai în vârstă decât ea, iar întreaga tinereţe şi-o dedicase fermei. Se căsătorise cu el cu speranţa de a-i da o mână de ajutor. În naivitatea ei de copilă de şaisprezece ani, visase că devotamentul pe care îl acorda fermei avea să se mute asupra ei.

John îi hrănise trupul, însă niciodată şi inima, niciodată şi sufletul. Era măcinată de remuşcări, fiindcă, în ciuda tuturor eforturilor ei, nu ajunsese să-l iubească vreodată. Îi admirase hotărârea cu care lucrase pământul, însă admiraţia fără iubire nu-i alinase cu nimic singurătatea din timpul nopţii.

Ridică privirea de la ceea ce făcea şi o îndreptă în direcţia unde îl văzuse ultima dată pe Grayson Rhodes izbind cu sete pământul, însă acesta dispăruse. Nu-i plăcea faptul că, mânată de dezamăgire, se trezea lungind gâtul pentru a descoperi unde plecase.

— Cauţi pe cineva? întrebă Elizabeth de lângă ea.

Abbie îşi privi posomorâtă sora.

— Aruncam doar un ochi peste ogoare.

— Nu s-au schimbat cu nimic de-acum cinci minute când te-ai uitat ultima dată.

Îi venea să-i dea surorii ei o palmă pentru a-i şterge de pe faţă rânjetul cu subînţeles. În schimb, continuă să înfigă săpăliga în pământ.

— Aş vrea să-mi spui cum de-ai decis să-l trimiţi să locuiască la mine, spuse Elizabeth.

Abbie strânse din dinţi şi înfipse lama săpăligii în pământ, dispusă să mărturisească doar cel mai mărunt

dintre motive.

— Îşi permite să-mi spună Abbie.

— Abbie? Şi ce-i rău în asta? Aşa te cheamă.

— Sugerează o anumită… intimitate… o apropiere…

— Bătaie!

Abbie suci brusc gâtul în direcţia opusă şi îl văzu pe Johnny venind în fugă dinspre casă şi îndreptându-se spre ogor, agitând frenetic din braţe.

— Se bat! ţipă copilul. Veniţi repede! Se bat!

Abbie îi aruncă o privire surorii ei.

— Probabil sunt băieţii lui Madeline Mercer. Pe cuvânt, sar la bătaie din orice.

Elizabeth încuviinţă scurt din cap, apoi îşi ridică fustele şi o luă la fugă spre casă. Bucuroasă că Johnny nu era şi ei prins în încăierare, Abbie o urmă. Pur şi simplu nu înţelegea cum ajungeau băieţii să se ia la pumni.

În spatele casei ei se strânsese o ceată de oameni. Auzi sunetul greţos al loviturilor atingându-şi ţinta, urmat de un horcăit şi un geamăt.

— De ce nu-i desparte cineva pe băieţii ăia? întrebă ea, croindu-şi drum prin mulţime.

Dar apoi rămase cu gura căscată – atât de tare, încât mai să-i sară ochii din orbite. Încăierarea nu era nicidecum între băieţi – ci între bărbaţi. Bărbaţi în toată firea.

— Vrei să pui un rămăşag?

Suci vijelios capul şi se trezi în faţa ochilor albaştri, înecaţi de veselie, ai unuia dintre prietenii lui Grayson.

— Poftim?

Acesta îşi dădu la o parte părul din ochi.

— Vrei să pui rămăşag cine o să câştige? Eu aş merge pe Grayson.

E cu fundu-n sus…

— Ar trebui să-i desparţi! porunci Abbie.

El chicoti încet.

— În niciun caz. E un sport nobil. Nu va avea nimeni de suferit.

— Un sport nobil? Luatul la pumni?

Aruncă din nou o privire spre Grayson şi spre celălalt

bărbat. Cum îl chema? Harry şi încă ceva. Se dezbrăcaseră amândoi de cămăşi, într-adevăr, Grayson nu era atât de făcut încât să rişte să rupă la cusături cămaşa soţului ei, însă Abbie fu surprinsă să constate că era totuşi mai solid decât i se păruse ei iniţial. Sudoarea ce-i lucea pe spate umezise firicele de păr care îi îmbrăcau pieptul. Cu pumnii ridicaţi, ţopăia în jurul celuilalt bărbat ca şi cum ar fi ştiut ce fel de mişcări avea să facă adversarul.

Celălalt bărbat lansă un pumn rapid. Grayson se feri fulgerător şi se dădu imediat în spate, după care începu să se legene pe vârfuri. Abbie nu se-aşteptase să fie atât de sigur pe el şi-atât de graţios. Nu se aşteptase ca muşchii lui să se umfle şi să se contracte şi să arate atât de puternici.

— Nu uita să respiri, Abbie, îi şopti Elizabeth la ureche.

— Nu uit, o repezi Abbie, trăgând aer în piept cu senzaţia că, fără îndoială, uitase cu totul să o facă timp de câteva minute.

Celălalt bărbat lansă un nou atac, pe care Grayson îl evită cu uşurinţă.

— De ce nu loveşte şi el? vru ea să ştie.

— Răbdarea e punctul forte al lui Grayson. Va aştepta până la momentul potrivit, îi explică bărbatul de lângă ea.

Văzu că femeile urmăreau scena cu gura căscată, iar băieţii strigau şi aplaudau. Ce fel de exemplu li se oferea copiilor?

— Nu tolerez bătăi pe proprietatea mea, spuse ea sec.

Făcu un pas spre cei doi bărbaţi care se învârteau unul în jurul celuilalt. Apoi totul se întâmplă fulgerător.

Simţi degetele cuiva înşfăcând-o de braţ şi trăgând-o în spate.

— Nu te apropia, dădu să spună bărbatul.

— Ia mâna de pe ea! ţipă Grayson şi făcu un pas spre ea, moment în care celălalt bărbat îl lovi.

Grayson simţi durerea cruntă provocată de pumnul lui Harry înfigându-i-se în obraz. Întoarse brusc capul. Se dădu înapoi clătinându-se, însă genunchii îi cedară şi se trezi lăţit pe pământul tare. Harry îngenunche lângă el.

— Eşti bine? îl întrebă Harry.
Grayson îşi frecţionă obrazul.
— Mi-ai rănit mândria mai mult decât orice altceva. Ai avut mereu pumnii moi.
— Moi sau nu, am câştigat, se umflă Harry în pene.
Grayson o văzu pe Abbie smulgându-se de lângă Kit şi parcurgând în fugă cei câţiva metri până la el. Se aruncă în genunchi.
— Ce naiba încercai să faci? îl întrebă ea.
— Încercam să-l conving pe Harry să lucreze pământul.
Abbie lăsă să-i scape un hohot de râs complet lipsit de delicateţe şi îi luă una din mâini.
— Neghiobule! Palmele tale erau deja pline de bătături, iar acum ţi-ai crăpat şi pielea de deasupra…
— Şi ce-ţi pasă ţie, doamnă Westland?
Se schimonosi de durere când Harry îl luă de mână pentru a-l trage sus.
Abbie se ridică şi ea încet, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, însă nu-şi găsea cuvintele.
— Îţi aduc nişte alifie…
— Nu e necesar…
— Ba e necesar, fir-ar să fie!
În ochi îi ardea o expresie pătimaşă şi, a naibii treabă, Grayson se trezi întrebându-se dacă acea pasiune îi mocnise în priviri şi noaptea trecută, când făcuse baie.
— Mami?
Grayson coborî ochii şi o văzu pe Lydia smucind de fusta mamei ei.
— Stai puţin, Lydia, îi ceru Abbie ferm, însă cu blândeţe. Trebuie să m-ocup de mâinile domnului Rhodes.
— Dar mami…
— Stai puţin…
— Cine-i bărbatul ăla? întrebă Lydia, pe un ton care îi aminti în mare măsură lui Grayson de felul în care ceruse Abbie să-i vadă mâinile.
Auzi oftatul frustrat al lui Abbie.
— Ce bărbat?

Lydia arătă cu degetul ei mititel spre drum.

— Ala.

Grayson îşi îndreptă şi el privirea în aceeaşi direcţie ca Abbie. Pe drum apăruse un bărbat care abia se târa. Pălăria îi ascundea faţa aproape cu totul, iar Grayson nu reuşi să desluşească mare lucru la el în afară de faptul că hainele cenuşii şi ponosite purtau vizibil amprenta timpului. Îşi mută atenţia asupra lui Abbie.

— Cine e?

Ea clătină uşor din cap.

— Nu ştiu. E prea slăbănog să fie de prin părţile astea.

— E tati al meu? întrebă Lydia, ţopăind nerăbdătoare.

— Tati al tău e mort, spuse Abbie distrată, rămânând cu privirea aţintită asupra bărbatului care avansa pe drum. Apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama cât de seacă fusese replica ei, se lăsă în genunchi în faţa Lydiei şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Mai ţii minte că ţi-am spus că tati nu se mai întoarce acasă?

— Fiindcă e printre îngeri?

— Aşa e.

— Atunci cine-i ăla?

Abbie îşi îndreptă din nou atenţia spre bărbat. Acesta lungise pasul, ieşise de pe drum şi venea spre casă. Grayson văzu pe chipul lui Abbie că îl recunoscuse pe bărbat şi era uluită să îl vadă. Se ridică lent, apăsându-şi mâna pe buze.

— O, Doamne, şopti ea cu răsuflarea întretăiată.

— Cine e, mami?

— Unchiul vostru James. Îşi mută brusc privirea asupra lui Grayson, cu ochii înotând în lacrimi. E fratele meu.

Grayson nu mai auzise în viaţa lui o asemenea fericire. Îl stingheri uşurarea ce îl năpădise la gândul că nu era soţul ei. Ce treabă ar fi avut el dacă soţul ei s-ar fi sculat pe neaşteptate din morţi şi s-ar fi întors acasă?

O femeie mărunţică lăsă să-i scape un ţipăt spart şi porni în fugă spre bărbat. Apoi Elizabeth îşi ridică fustele şi o urmă.

— Ar trebui să mergi să-l întâmpini, spuse Grayson încet.

Abbie îi studie când ochii, când mâinile.

— Dar mâinile tale…

— Mă descurc eu cu mâinile mele.

Ea încuviinţă scurt din cap şi se grăbi s-ajungă la bărbatul care acum o strângea în braţe pe femeia cea mărunţică şi-o învârtea prin aer. Tot restul localnicilor, femei şi copii, li se alăturară rapid.

Grayson luă cămaşa pe care i-o întinse Kit şi şi-o îmbrăcă.

— Crezi, începu Kit pe un ton solemn, că există în toată Anglia măcar o singură persoană care s-ar bucura la fel de tare să ne vadă apărând pe drum?

Era o întrebare la care nimeni nu-şi putea permite să răspundă cu voce tare.

Cu coada ochiului, Grayson îl văzu pe Harry punând mâna pe săpăligă şi pornind spre ogor.

— Unde mergi cu săpăligă mea? îl întrebă Grayson, traversând agale curtea şi ajungându-l din urmă?

— Să lucrez pământul.

— De ce? Ai câştigat.

O umbră de tristeţe apăru pentru o clipă în ochii lui Harry înainte de a-i întoarce spatele lui Grayson.

— Atunci de ce naiba am impresia că tocmai am pierdut cu toţii?

*

Cu braţele încrucişate la piept, Grayson stătea în prag, privind ceva ce nu mai văzuse niciodată: torentul de iubire pe care o familie îl revărsa asupra cuiva care făcea parte din ea.

Nu se mai întorsese nimeni pe ogoare. James Morgan fusese îndopat cu mâncare, îmbrăţişat călduros, apoi pus din nou la masă. Hainele îi erau la fel de zdrenţuite cum îi fusese şi spiritul când pusese pentru prima dată piciorul în casă.

Însă, după o vreme, începu să zâmbească mai des. Grayson află în scurt timp că pe soţia lui James o chema Amy. Aceasta izbucni nu o dată în lacrimi mute, atingându-şi mereu soţul pe umăr ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu dispară. Grayson nu-şi putea închipui că ar fi fost cineva bucuros să-l vadă pe el întorcându-se acasă.

— Îmi pare rău pentru John, spuse James încet.

Grayson o văzu pe Abbie roşind înainte de a-şi feri privirea.

— Am pierdut o mulţime de bărbaţi buni, spuse ea şoptit.

— Aşa e, răspunse James. O privi pe Elizabeth. Îmi pare rău şi pentru Daniel.

Ochii lui Elizabeth fură inundaţi de lacrimi.

— Mă tot gândesc că o să apară şi el în drum, cum ai apărut şi tu. Bărbia îi tremură uşor. Dar nu se mai întoarce acasă, aşa-i?

James îşi încolăci braţele în jurul ei, ţinând-o strâns.

— Nu.

Grayson se întrebă dacă în dimineaţa când o văzuse pe Abbie studiind linia orizontului de pe prispa din faţă fusese şi ea cu gândul la soţul ei, dacă-i simţea lipsa, dacă tânjea să-l vadă întors acasă.

Elizabeth se desprinse din îmbrăţişarea fratelui ei şi se şterse la ochi cu tivul şorţului. Peste capul ei, James îl privi pe Grayson.

— Domnule Rhodes, n-am cuvinte să-ţi spun cât sunt de recunoscător că ai venit cu prietenii tăi să ne-ajutaţi la recoltă. Am văzut prea multe ogoare în paragină pe drum încoace. Mi-era teamă că avea să ne aştepte o iarnă grea.

Stânjenit de recunoştinţa bărbatului, Grayson se foi unde stătea.

— Mă bucur că am putut da o mână de ajutor, murmură el, întrebându-se dacă aveau să se arate la fel de recunoscători şi în dimineaţa următoare, când aveau să afle că trei dintre ei intenţionau să plece.

— Lui Abbie nu i-a plăcut niciodată să fie singură, spuse James.

— James! exclamă Abbie, plimbându-şi fulgerător privirea între Grayson şi fratele ei, cu obrajii încinşi de roşeaţă.

— Este adevărat, Abbie. Nu-i nimic ruşinos în a nu-ţi plăcea singurătatea.

Ea îl plesni peste umăr.

— Ţine-ţi gura!

Elizabeth aruncă o privire spre uşă.

— Doamne, uite ce târziu s-a făcut. Ar fi cazul s-o întindem spre casă.

Grayson se desprinse din cadrul uşii.

— Dacă-mi laşi o clipă, mă duc să-mi iau lucrurile.

Ieşi din casă fără a-i păsa dacă avea sau nu să-i lase o clipă. Probabil ar fi fost mai bine să-şi strângă pur şi simplu lucrurile şi să meargă pe jos până în oraş, pentru a-şi închiria o cameră la tavernă. Kit şi Harry l-ar fi găsit destul de uşor acolo.

Privirea îi alunecă spre ogoare. Muncise pe acele pământuri doar două zile, dar deja simţea că o parte din recoltă îi aparţinea. Nu se îndoia că aveau să obţină bumbac de pe peticul udat cu sudoarea frunţii lui. Într-o bună zi, avea să cumpere o cămaşă ţesută din bumbacul pe care-l îngrijise el. Era ciudat că găsea alinare în acel gând – că avea să rămână ceva, oricât de mic, de pe urma muncii lui.

Intră agale în şopron. Undiţa lui era sprijinită de scara de urcat în pod. Avea să facă în aşa fel încât să nu plece înainte de-a apuca să meargă la pescuit cu băiatul cel mare, cum îi făgăduise. Spera că băiatul ştia tot ce era de ştiut în materie de pescuit, fiindcă Grayson nu înmuiase în viaţa lui vreun cârlig în apă.

Urcă pe scară pentru a ajunge în pod şi se duse în colţul unde-şi făcuse culcuşul. Începu să-şi pună cele câteva lucruri personale în singura lui raniţă. Uitase de haine, însă avea să-i fie destul de uşor să le înşface de pe frânghia pe care erau întinse şi să le îndese în bagaj.

Auzi lemnul scârţâind şi gemând când cineva urcă pe scară. Mâinile îi încremeniră.

— Domnule Rhodes? spuse Abbie încet.

Grayson îşi îndesă cartea favorită în bagaj.

— Spune-i surorii tale că vin imediat.

— Nu trebuie să pleci.

Grayson îşi întoarse uşor trupul spre ea şi o privi. Chipul abia dacă i se iţea peste podeaua mansardei.

— Poftim?

Îi văzu mâinile încleştându-se pe treapta aflată chiar sub bărbia ei.

— Ei bine, m-am… m-am mai gândit şi poate că m-am cam pripit reproşându-ţi ce s-a întâmplat noaptea trecută. Nu ar fi trebuit să ies pe prispă ştiind că aveam un bărbat în şopron, chiar dacă mă aşteptam să doarmă. Şi băieţii, ei bine, mă gândeam că n-ar fi rău să aibă un bărbat prin preajmă, chiar dacă ştiu că vei pleca după strângerea recoltei, cel puţin o vreme. Le prinde bine s-aibă pe cineva care să-i poată învăţa chestii precum bărbieritul şi pescuitul…

— Nu ştiu absolut nimic despre pescuit.

— Ştie Johnny…

— Înseamnă că n-are nevoie de mine, nu? întrebă Grayson, surprins că încerca să i se împotrivească, deşi îşi dorea cu disperare să rămână.

— Dar nu ştie să se bată, sugeră ea.

Grayson îşi frecţionă obrazul învineţit.

— Se pare că nici eu nu ştiu.

— Ba eu cred că da. L-ai fi învins pe domnul Bainbridge dacă nu ţi-ai fi luat ochii de la el pentru a-mi sări mie în ajutor.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet. Halal ajutor.

— Fireşte, acasă la Elizabeth ai avea un pat…

— M-am plâns vreodată de dormitul pe paie?

Abbie clătină din cap.

— Tocmai de asta m-am gândit că poate vei rămâne.

— Cu o singură condiţie. Să nu renunţi la băile făcute la lumina lunii, spuse el încet.

Obrajii ei fură încinşi de roşeaţă, iar buzele îi tresăriră,

formând cuvinte mute.

— N-am să mai ies din şopron în timpul nopţii, dar nici nu vreau să te lipseşti de ceva ce-ţi oferă plăcere.

— Şi n-ai să vii să mă priveşti? întrebă ea şovăitoare.

El îi rânji obraznic.

— Nu fără a fi invitat.

— N-aş face asta niciodată. Clătină din cap. Am s-o anunţ pe Elizabeth că vei rămâne la mine.

Dispăru din faţa lui.

— O, ba da, o vei face, doamnă Westland, şopti Grayson. Va veni şi noaptea când nu doar că mă vei chema să te privesc, ci şi să intru lângă tine în cadă. Derbedeul din mine va insista.

Capitolul 4

Fir-ar să fie de treabă!

Cu privirea aţintită prin deschizătura largă a podului, Grayson studie cerul nopţii ticsit de stele. Încercase să numere oi, apoi în câte locuri îl înţepau paiele, iar acum se oprise la stele. Niciunul dintre acele eforturi nu-l adusese cu nimic mai aproape de somn. Probabil fusese nebun când îşi spusese că prefera să doarmă într-un pod urât mirositor mai degrabă decât într-un pat moale. Era doar din cauza nenorocitei lui de dorinţe iraţionale de a se simţi dorit.

Se ridică brusc în capul oaselor şi îşi încălţă ghetele. Promisese că nu avea să iasă din şopron. Ei bine, avea să se-asigure că frumoasa văduvă Westland nu afla nimic. Coborî pe scară şi ieşi cu paşi mari. Dacă număratul a mii de stele nu reuşise să-l adoarmă, poate că o mie de paşi aveau să o facă.

Aruncă o privire rapidă înspre casă şi fu tentat, preţ de câteva clipe, să se furişeze mai aproape pentru a arunca o privire după colţ, cu speranţa de a o întrezări pe femeia ce se scălda în umbrele nopţii, însă ceea ce-l împiedică fu posibilitatea de a fi prins cu mâţa în sac. Alese în schimb să

încetinească şi să asculte satisfăcut sunetele nopţii.

Nu auzi nicio privighetoare, nici vreo altă pasăre, ci doar un baraj de insecte, glasul lor, un zumzet grav, cadenţat. Apropiindu-se de marginea ogorului, desluşi o umbră desprinzându-se dintre brazdele de bumbac. Se opri brusc, ţinându-şi respiraţia. Simţi privirea lui Abbie oprindu-se asupra lui şi blestemă lumina lunii pentru că nu era suficient de puternică să-i dezvăluie limpede chipul.

— Parcă mi-ai promis că nu vei mai ieşi din şopron pe timpul nopţii, spuse ea încet.

Grayson făcu un pas şovăitor spre ea.

— Dar ţi-am mărturisit şi că sunt un ticălos.

Desluşi umbra unui zâmbet în lumina lunii.

— Dacă ai fi cu-adevărat un ticălos, te-ai afla acum în spatele casei, încercând să mă priveşti pe furiş făcând baie.

— Poate că am verificat deja prispa din spate…

— Le-am văzut când ai ieşit din şopron. Te-ai îndreptat direct spre ogoare.

— Dar am fost tentat să văd dacă nu cumva faci baie. Sunt genul de bărbat care de regulă cedează tentaţiilor. Nu mi-e prea clar de ce în noaptea asta n-am făcut-o.

— Poate fiindcă ştii că, dacă te prind, te-aşteaptă un pat moale în casa surorii mele.

Grayson râse.

— Da, fără îndoială aşa se explică. Ameninţat cu un pat moale, chiar şi cel mai mare derbedeu s-ar cuminţi.

Îi văzu zâmbetul pălind şi îi făcu impresia unei stele căzând din văzduh şi stingându-se.

— Am început să cos o saltea în seara asta. Când termin, am s-o umplu cu pene de gâscă. Ar trebui să te protejeze cât de cât de paiele înţepătoare.

El se gândi să-i spună să nu-şi facă griji pentru el, însă adevărul era că i-ar fi prins bine ceva cât de cât mai moale pe care să doarmă în pod.

— De unde faci rost de pene de gâscă?

— Elizabeth creşte gâşte. Şi păstrează întotdeauna penele.

— O femeie înţeleaptă. Primesc cu dragă inimă acest

plus de confort în umilul meu sălaş.

Ea clătină din cap şi îşi îndreptă privirea spre ogoare.

— Vorbeşti atât de sofisticat. Mă faci să mă simt ca un urcior de lapte acru ciobit la gură stând lângă un pocal de argint plin cu smântână.

— Îmi pare rău. E efectul anilor întregi în care m-am străduit să ascund ce sunt cu adevărat.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Un derbedeu?

Grayson înghiţi un nod.

— Un bastard.

Se aşteptase să vadă o expresie de oroare apărându-i pe chip. Însă ea se mulţumi să-l studieze. Se lăsă o tăcere grea. Grayson îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor şi îşi îndreptă atenţia asupra ogoarelor, dorindu-şi să îşi fi ţinut gura sau, şi mai bine, să nu fi părăsit refugiul pe care i-l oferea şopronul.

— Înseamnă că părinţii tăi n-au fost căsătoriţi? întrebă ea într-o şoaptă ca o mângâiere.

El râse sec.

— Mama mea a fost o actriţă extravagantă. Nicidecum o partidă potrivită pentru un bărbat care urma să devină duce.

— De-asta te-a trimis tatăl tău aici?

Grayson ridică ochii spre stele. Auzise cândva că unii oameni aveau obiceiul trivial de a-şi pune dorinţe legate de ele. Ceva îi spunea că Abigail Westland s-ar fi numărat printre aceştia.

— Da. Se gândea că aş fi putut lăsa în urmă circumstanţele nefericite ale venirii mele pe lume, că aici acele detalii nu aveau să conteze.

— Nu contează.

El îşi aţinti ferm privirea asupra ei şi arcui o sprânceană, deşi se îndoia că ea ar fi avut cum să desluşească gestul.

— Nu te simţi cu nimic mai ofensată de faptul că te-am atins acum că ştii adevărul?

— Nu, iar dacă detaliile legate de venirea ta pe lume

sunt ceva de care să te ruşinezi, nu-i nevoie să le-mpărtăşeşti nimănui. O grămadă de oameni care vin în Texas lasă la graniţă chestii dezagreabile din trecutul lor.

— Dar ce chestii dezagreabile ai fi putut avea tu de lăsat la graniţă?

Ea îi oferi un zâmbet şovăitor care îl făcu să-şi dorească să vadă mai mult.

— Eu aici m-am născut. Nu am fost niciodată la graniţă să pot lăsa ceva acolo.

— Cu-atât mai bine. Nu-mi închipui că ar fi ceva la tine ce să-ţi doreşti să ascunzi.

Ea îşi încolăci braţele în jurul taliei şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra ogoarelor.

— Sâmbătă, când vom merge în oraş după cumpărături, o să-ţi luăm o pereche de mănuşi de lucru aşa cum trebuie.

Abbie se îndepărtă în pas vioi, ca o arătare plămădită din umbre în întunericul nopţii, iar Grayson îşi înăbuşi impulsul de a merge după ea. Poate că statutul lui de bastard nu conta pentru ea, însă pentru el conta enorm – îl făcuse să devină ceea ce era acum, în loc de ceea ce şi-ar fi dorit să fie.

*

— Astfel de momente sunt cele care dau farmec vieţii, murmură Harry.

Pe deplin de acord cu el, Grayson îşi lăsă trupul chinuit de dureri să alunece şi mai adânc în uriaşa cadă de lemn şi savură aburii ce îl gâdilau pe faţă.

Aparent, sâmbăta era ziua în care toată lumea venea în orăşelul Averea, iar când se intersectase întâmplător cu Kit şi cu Harry, nu ezitase să li se alăture într-un tur al localităţii, pe care îl începuseră cu o oprire la baia publică.

Auzi un chicotit sfios şi întredeschise ochii. În prag se afla o tânără cu un teanc de prosoape în braţe.

— Bună, dulceaţă, spuse Kit, scoţându-şi dintre buze trabucul subţire.

Ea chicoti din nou şi ridică din umeri până-i ajunseră în dreptul urechilor.

— Da' ştiu că-mi place cum vorbeşti.

— Mie-mi place cum zâmbeşti, răspunse Kit.

Grayson închise ochii ca să-şi ascundă exasperarea. Auzi câţiva paşi şi o bufnitură surdă, ceea ce-l făcu să presupună că femeia pusese jos prosoapele.

— Băieţi, dacă mai aveţi nevoie de ceva, strigaţi-mă.

Îi auzi chicotul, apoi sunetul paşilor retrăgându-se rapid.

— Frumoasă fetişcana! murmură Kit.

— E o copilă, remarcă Grayson, deschizând larg ochii.

— Nicidecum. Eu aş zice că are vreo şaptesprezece ani. Tu ce părere ai, Harry?

— Pe puţin.

— Tot e prea tânără pentru tine, spuse Grayson.

Kit ridică din umeri.

— Asta nu înseamnă că nu pot aprecia faptul că va deveni o femeie superbă. Îşi înclină capul într-o parte şi-l privi gânditor. Tu în continuare te loveşti de refuzuri?

— Nu mă lovesc de niciun refuz. Doar că nu înţeleg de ce nu te poţi abţine să nu vânezi orice purtătoare de fustă.

— Dumnezeule bun, ce mai faci pe sfântul în ultima vreme, spuse Harry. Începe să mă irite. Kit a făcut o remarcă inocentă…

— Nu era nimic inocent în privirea pe care a aţintit-o asupra fetei, spuse Grayson.

— Nu mai ştiu ce-i aia inocenţă de când eram băietan. Kit îşi sprijini capul de marginea căzii. Din câte am înţeles, mâine e zi de odihnă, de dimineaţa până seara. Slavă Domnului! Ce ziceţi, după ce terminăm aici facem o plimbare până la tavernă? Mi-ar prinde bine o băutură pe cinste.

Grayson se gândi la Abbie. Se simţea oricum vinovat că stătea şi se lăfăia în apa caldă în vreme ce ea umbla să cumpere cele de trebuinţă. Ha îi spusese să meargă liniştit să se distreze cu prietenii – însă deocamdată nu se întâmplase nimic distractiv.

— Mie-mi convine, spuse Harry. Poate ne învârtim şi de ceva jocuri de noroc.

— Nu-mi închipui că în buzunarele bărbaţilor din oraşul ăsta găseşti mare lucru în afară de scame, spuse Grayson.

— Au alte lucruri valoroase, spuse Harry.

Grayson îşi îngustă ochii şi îşi studie prietenul.

— Cum ar fi?

— Cai zdraveni, pentru început. O scânteie de nerăbdare îi lumină ochii. Căruţe solide. Un acoperiş nou pentru şopron…

Grayson se ridică în capul oaselor, împroşcând apă în jurul lui.

— Acoperiş pentru şopron?

Harry făcu brusc o faţă ca şi cum ar fi fost prins furând din buzunare. Flutură o mână prin aer într-un gest de nepăsare.

— Văduvei Denby i-ar prinde bine un acoperiş nou deasupra şopronului, iar chestia aia pe care ea o numeşte căruţă este o monstruozitate – putredă şi mâncată de rugină. Se încruntă spre Grayson cu o expresie aspră. Nu-ţi face griji. Nu voi lua de la cineva care să nu-şi permită să piardă.

Kit chicoti.

— Şi astfel ajunge Robin Hood în Averea din Texas.

— Nicidecum, replică Harry. Noi trebuie acum să ne concentrăm eforturile pe găsirea unei activităţi lucrative care să ne permită să ne îmbogăţim fără să ne spetim pe ogoare. Nici nu-i de mirare că Sudul s-a luptat să menţină sclavia.

— Din câte am văzut până acum în statul acesta, spuse Grayson, nu cred că se poate obţine nimic fără trudă.

Se ridică în picioare, cu trupul şiroind de apă.

— Eşti gata să mergem la tavernă? îl întrebă Kit.

— Nu, mă tem că va trebui să refuz invitaţia. Trebuie s-o ajut pe doamna Westland să încarce în căruţă tot ce a cumpărat.

— S-a descurcat să le încarce şi singură înainte să

apari tu, remarcă Kit.

Grayson luă un prosop şi se frecţionă viguros.

— Da, ei bine, după cum spuneai, asta era înainte să apar eu.

*

Abbie îşi plimbă degetele peste bucata de stambă. La zece cenţi iardul, era o extravaganţă pe care nu şi-o putea permite sau justifica pentru ea însăşi, însă pentru copii da.

Îşi ronţăi gânditoare unghia de la degetul mare. Dacă ar fi cumpărat câţiva iarzi, ar fi putut să-i coasă o rochiţă Lydiei; dacă ar fi luat ceva mai mult, ar fi putut să le confecţioneze cămăşi băieţilor; iar cu mult mai mult i-ar fi ajuns de o cămaşă pentru domnul Rhodes. Închise brusc ochii. De unde apăruse acel gând de la urmă? Cu hainele lui elegante de pânză fină, probabil nu ar fi îmbrăcat nici mort ceva ţesut de mână. Nu avea nimic împotrivă să ia cămăşile lui John când muncea pe ogoare, însă când venea la cină era întotdeauna îmbrăcat în propriile haine. Abbie nu şi-l putea imagina purtând o cămaşă pe care i-o cususe ea.

Auzi uşa magazinului universal deschizându-se şi aruncă o privire peste umăr. Grayson Rhodes intră agale. Îi adresă un zâmbet cald, iar ea îşi simţi stomacul strângându-se precum petalele unei flori închizându-se peste noapte.

— N-aveam de gând să stau atât de mult, însă tentaţia unei băi fierbinţi s-a dovedit irezistibilă. Sper că n-am ajuns prea târziu pentru a te ajuta să încarci lucrurile în căruţă.

Abbie îi văzu părul auriu cârlionţându-se la capete, unde era încă umed. Îşi spuse că ar fi fost cu adevărat cazul să-i asigure şi acasă condiţii de făcut baie. Acel gând stârni în ea o fierbinţeală ce îi dogori obrajii şi se grăbi să îşi îndrepte din nou atenţia asupra bucăţii de stambă. Se întrebă dacă ar fi putut face baie îmbrăcat. Ar fi scutit-o astfel de efortul de a-i spăla rufele.

— Ăăă, nu, n-ai ajuns prea târziu.

— Hei, domnule Rhodes!

Întorcându-se, Abbie îl văzu pe Micah luând-o la fugă spre ei, picioruşele lui străbătând cât de repede puteau podeaua magazinului universal. Copilul se izbi de o grămadă de săpăligi expuse spre vânzare la capătul rândului, trântindu-le la pământ – şi aterizând în mijlocul lor.

Abbie se grăbi să meargă la el, îngenunchind lângă copil. Acesta se uită în jurul lui ca şi cum nu ar fi priceput în ruptul capului cum ajunsese acolo.

— Micah, trebuie să caşti ochii, îl mustră ea cu blândeţe.

— Cred că-i cască, spuse Grayson încet, lăsându-se pe vine lângă Micah.

Abbie suci gâtul spre el.

— Poftim?

Îl privi pe englez studiindu-l pe băieţelul ei ca şi cum ar fi căutat o umbră eluzivă.

— Micah, uită-te la mama ta, îi ceru acesta. Apoi o privi pe ea. Iar tu uită-te la el.

Micah rămase complet nemişcat, cu ochii aţintiţi asupra ei. Din colţul ochiului, Abbie îl văzu pe Grayson fluturând din degete lângă obrazul stâng al lui Micah. Ea tresări, însă Micah nu se clinti. Grayson îşi mută privirea asupra ei.

— Cred că nu vede.

Abbie fu năpădită de oroare amestecată cu durere.

— Vrei să zici că-i orb? Nu poate fi orb.

— Nu complet, spuse Grayson pe un ton calm. Dar l-am urmărit alergând încoace şi încolo şi singura dată când se ciocneşte de lucruri e când apar din stânga lui.

Punându-şi mâinile pe umerii lui Micah, Abbie se apleacă spre el, studiindu-i ochii de un violet perfect.

— Micah, nu vezi bine?

— De unde să ştie el? întrebă Grayson. Dacă vederea lui a fost dintotdeauna mai slabă decât normalul, n-ar avea cum să ştie că ceva e în neregulă.

Teama şi remuşcările îşi înfipseră colţii în Abbie. Cum fusese posibil să-i scape faptul că fiul ei nu vedea? Clătină din cap.

— E doar împiedicat. Toţi copiii au două picioare stângi la vârsta de cinci ani. Mereu aleargă unde are de mers şi nu cască ochii…

Grayson îşi închise palma peste umărul ei, surprinzând-o cu forţa pe care o simţi în acea strânsoare.

— Există vreun medic în oraş?

Ea dădu din cap fără un cuvânt. Ce fel de mamă putea să nu observe că micuţul ei nu vedea?

Abbie îşi aminti că, la vârsta de trei ani, Johnny se îmbolnăvise de angină difterică. Fusese înspăimântată de moarte privindu-i trupul firav zgâlţâit de spasme şi răvăşit de febră. Se chinuise să-i dea supă, îi îmbăiase trupul încins de febră, îl ţinuse în braţe, îl legănase şi-l alinase cu cele mai duioase cântece de leagăn – singură, târziu în noapte, până la prima geană de lumină – până când febra cedase, iar Johnny îi zâmbise.

Lui John îi revenise responsabilitatea de a pune mâncare pe masă şi de a se ocupa de ogoare. Responsabilităţile ei cuprinseseră tot ceea ce ţinea de îngrijirea copiilor, chiar şi atunci când acest lucru însemnase să lupte corp la corp cu moartea. Singură. Întotdeauna singură.

Aşa că nu era prea sigură ce să creadă despre Grayson Rhodes, care stătea lângă ea, punându-i doctorului întrebări legate de consultaţie, asigurându-l pe Micah că nu făcuse nimic rău, iar ei şoptindu-i adesea.

— Nu-ţi face griji. Va fi bine.

Micah părea atât de mic aşezat pe un scaun în timp ce doctorul îşi flutura degetele în faţa lui. Abbie făcu un pas în faţă, iar Grayson o urmă imediat.

— E bine, nu-i aşa? întrebă ea neliniştită.

— Bineînţeles că-i bine, răspunse doctorul Hickerson. Părul lui, ce începuse să încărunţească, avea tendinţa de-a se răsfira în toate părţile precum petalele unei păpădii şi părea gata să-i zboare cu totul de pe cap la prima pală de

vânt mai vârtoasă. Deşi cred că s-ar putea ca domnul Rhodes să aibă dreptate. Cred că Micah nu vede lumea chiar atât de limpede cum ar trebui. Genunchii îi pârâiră când se ridică. Se duse la un dulăpior, deschise un sertar şi începu să scotocească prin acesta. N-am o gamă prea variată, spuse. Luă o pereche de ochelari, îi ridică în aer şi aruncă o privire prin lentile. Dar cred că ăştia s-ar putea să funcţioneze. Se răsuci pe călcâie, cuta de încruntare de pe fruntea lui atenuându-se când privirea îi căzu asupra lui Abbie. Ea găsise dintotdeauna o oarecare alinare în ochii lui căprui. Nu mai fi atât de speriată, Abbie, spuse el cu un zâmbet. Nu-i ceva grav ca angina difterică.

— Dar Micah avea nevoie de mine…

— Micah are nevoie de ochelari, spuse doctorul Hickerson, lăsându-se pe vine în faţa copilului. Bun, băiete, ia să vedem cum e cu ăştia.

Puse ochelarii pe nasul lui Micah şi îndoi braţele de metal pe după urechile lui. Lentilele îi făceau ochii să pară mai mari decât erau în realitate. Abbie simţi o strânsoare în inimă şi îşi acoperi gura cu mâna încleştată în pumn când ochii lui Micah se bulbucară şi mai mult de uimire.

— Totu-i fără umbre acum, anunţă el.

Abbie îl privi pe englez îngenunchind în faţa fiului ei şi înclinându-şi capul întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

— Pe cuvânt, îţi dau un aer foarte distins.

Micah îşi încreţi nasul, iar ochelarii se ridicară uşor.

— Ce înseamnă asta?

— Chipeş.

Micah zâmbi radios, iar Abbie se întrebă cum se făcea că ştia întotdeauna exact ce avea nevoie copilul ei să audă.

Fiul ei cel mic avusese nevoie de ochelari. Iar ea, în tot acest timp, crezuse că era pur şi simplu stângaci.

Se lăsa noaptea, iar Abbie se întrebă dacă lumea lui Micah fusese la fel de întunecată ca aerul serii până în după-amiaza aceea. Îl auzi chinuindu-se să se ridice în genunchi în spatele căruţei şi îi văzu mânuţa atingându-l pe Grayson pe umăr.

— Ia te uită! spuse copilul, arătând cu degetul spre

văzduhul negru.
Un zâmbet cald se lăţi pe chipul lui Grayson.
— Stelele. Probabil că, până acum, erau doar o masă nedesluşită pentru el. Micah dădu din cap şi se instală înapoi în locul lui din căruţă, între Johnny şi Lydia. Grayson îşi luă ochii de la stele pentru a o privi pe Abbie. Nu mai face faţa aia de om supus la cazne în temniţă.
— Ce fel de mamă nu observă că micuţul ei nu vede?
El îşi închise mâna peste pumnul ei încleştat. Căldura şi duioşia atingerii lui îi stârniră o undă de şoc ce-o străbătu din cap până în picioare. În toţi anii cât fusese căsătorită cu el, John nu o ţinuse niciodată de mână. Doar efectul liniştitor al degetului lui mare dezmierdându-i nodozităţile pumnului o împiedică să-şi smulgă mâna dintr-a lui.
— Abbie, era firesc să crezi că-i doar puţin stângaci şi că o să se rezolve mai încolo. Orice mamă ar fi crezut la fel.
— Tu n-ai făcut-o, îl repezi ea.
Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet.
— Ah, dar eu nu sunt mamă, nu?
Abbie ar fi preferat să n-o tachineze, ar fi preferat să nu-i vadă expresia de căldură şi înţelegere din priviri.
Grayson se foi pe capră.
— Abbie, i-ai fost alături din clipa în care s-a născut. Din clipa în care s-a născut a văzut lumea puţin în ceaţă. Cum ai fi putut sau tu sau el să vă daţi seama că vederea lui nu e cum ar trebui?
Ea îşi simţi ochii încinşi de lacrimi.
— Dar tu ţi-ai dat seama.
Degetul lui mare îşi încetă dezmierdările, iar Abbie îi simţi mâna strângându-se peste a ei. Apoi i-o eliberă şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra drumului.
— Când eram băietan, am găsit o pisică jigărită pe moşia de la ţari a tatălui meu. Cineva – bănuiesc că fiul ducelui – îi scosese ochiul stâng. Era o fiinţă împiedicată, care se lovea mereu de chestii. Soţia ducelui mi-a interzis s-o aduc în casă după ce i-a răsturnat una dintre preţioasele vaze de cristal. Aşa că i-am amenajat un culcuş în grajd.
Abbie îşi aminti că îi spusese în prima seară ci

dormise adesea în grajduri.

— Şi dormeai acolo cu ea.

Grayson încuviinţă din cap.

— De câte ori puteam. Oricât de puţin măgulitoare ar fi comparaţia, când l-am văzut pe Micah, mi-am amintit pur şi simplu de pisica aceea.

— Ai fost nevoit s-o abandonezi când ai venit aici?

— Nu, a murit acum câţiva ani.

Folosise un ton sec, şi totuşi, Abbie detectase în el fiori subtili de durere.

— Cum a murit?

El clătină din cap şi o privi. Ea văzu tristeţea reflectată în ochii lui.

— Nu vrei să ştii.

Şi totuşi, voia. Brusc voia să-l cunoască pe bărbatul acesta, să înţeleagă cum anume devenise o persoană capabilă să observe mai multe la propriii ei copii decât observa ea, să le-acorde mai multă atenţie decât le acordase vreodată propriul tată.

— Spune-mi.

În lumina lunii îi văzu obrazul împietrind şi privirea devenindu-i cruntă.

— Fiul ducelui era curios în privinţa metodei de execuţie prin spânzurare şi tăiere în bucăţi. Avea nevoie de o victimă. Se aplecă uşor spre ea. Dacă nu ştii în ce constă acea metodă de execuţie, n-am de gând să te luminez eu.

Dumnezeule bun, dar ştia. Îşi simţi stomacul năpădit de greaţă şi îşi apăsă o mână peste gură, înghiţind torentul de fiere ce i se ridicase în gât.

— Fratele tău pare a fi un om oribil.

— Nu e fratele meu. Date fiind circumstanţele nefericite ale venirii mele pe lume, nu eram considerat ca făcând parte din familie – eram doar o consecinţă a rătăcirilor ducelui.

— Însă locuiai cu ei.

— Da, tatăl meu s-a arătat neînduplecat în privinţa asta. Fiind un om ce se bucura de putere, avere şi influenţă, societatea i-a tolerat atitudinea generoasă faţă

de mine.

— Iar fiul lui cu inima de piatră îl va moşteni.

Grayson îi adresă un zâmbet batjocoritor.

— Va moşteni totul.

Cutremurându-se, Abbie scutură cu vigoare din cap.

— Mie mi se pare absurd. Să-i dai totul unei singure persoane pur şi simplu pentru că i se cuvine din naştere.

— Da, mă tem că averea ducelui se va face praf odată ce va ajunge pe mâinile fiului său.

Fiul său. Abbie îşi dădu seama că, deşi se referea la duce ca fiind tatăl lui, Grayson nu se considera cu adevărat a fi fiul lui. Era bastardul lui – ce povară oribilă de aruncat pe umerii unui copil. Cum era să creşti străduindu-te în permanenţă să-ţi câştigi măcar firimituri de acceptare şi iubire?

— Nu-mi vine să cred că englezii dau totul pe mâna cuiva doar pentru că are dreptul la asta prin naştere. Mi se pare stupid, spuse ea, simţind o furie iraţională faţă de circumstanţele care-l aduseseră pe bărbatul acesta în Texas.

— Şi mie mi-e greu să înţeleg. Uită-te la Kit, de exemplu. Fratele lui a ieşit din pântecul mamei lor cu două minute înaintea lui, prin urmare Christopher va fi cel care va moşteni totul. La cum îl ştiu pe Kit, probabil el ar fi trebuit să fie primul, dar s-a dat la o parte pentru a-i face loc fratelui său.

— Şi fratele lui e oribil?

Grayson zâmbi cald.

— Nu, dar nu-i nici înţelept. Fără ştirea contelui de Ravenleigh, Kit îl sfătuia mereu pe fratele lui, învăţându-l cum să-şi administreze afacerile. Kit e un tip cât se poate de cumpănit şi de echilibrat, în vreme ce fratele lui visează cai verzi pe pereţi. Iar acum Kit e puţin îngrijorat la gândul că nu mai e nimeni să-i vegheze paşii.

— Dar cu siguranţă el n-a fost nevoit să vină…

— Trebuie să înţelegi lumea în care am crescut noi. Obligaţia e lege. Când taţii noştri ne-au informat că ne-au rezolvat să venim aici, am venit fiindcă toată lumea se

aştepta să ne plecăm în faţa dorinţelor lor.

— Vă e mai bine aici, spuse ea indignată.

Zâmbetul lui se lăţi, iar privirea îi deveni mai caldă, până Abbie aproape că simţi în ea o dezmierdare.

— Da, spuse el încet. Încep să cred că aşa e.

Capitolul 5

— Gray! Gray! Trebuie să te scoli. Repede!

Grayson se smulse ameţit dintr-un somn profund, doar vag conştient că cineva îl zgâlţâia de umeri şi îl striga agitat. Miji ochii în faţa luminii gălbui a felinarului până desluşi chipul îngrijorat al lui Johnny. Se ridică fulgerător în capul oaselor.

— Ce e, băiete? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mergem la pescuit.

Inima lui Grayson îşi încetini bătăile, revenind la normal, şi aruncă o privire prin deschizătura din pod ce îi permitea să vadă stelele scânteind pe cerul negru.

— Dumnezeule bun, băiete, e miezul nopţii.

— Ba nu-i. E patru dimineaţa.

Nu-i pică bine entuziasmul lui Johnny.

— Credeam că azi trebuia să fie zi de odihnă.

Zâmbind radios, băiatul dădu din cap asemenea unui măr plutind într-o găleată de apă.

— Aşa e. De-aia putem merge la pescuit. Vaca o s-o mulgă mami în locul meu.

Grayson îşi îngropă faţa în palme şi oftă din adâncul sufletului.

— Niciun peşte care se respectă nu ar fi treaz la ora asta.

Băiatul râse zgomotos, sunetul răsunând în tot podul.

— Haide! Pierzi timp preţios.

Grayson ridică anevoie capul. Avea impresia că timpul preţios zburase de mult pe fereastră. Johnny se duse în grabă la scară şi începu s-o coboare, strigându-i:

— Haide!

Gemând, Grayson se întinse să-şi ia ghetele. Ce-o fi

fost în mintea lui când acceptase să meargă la pescuit?

Fără a se mai obosi să-şi aranjeze hainele, coborî din pod şi ieşi împleticindu-se din şopron. Singurul avantaj al trezirii la acea ori inumani era ci-i oferea ocazia de a o vedea pe Abbie ceva mai devreme

Zâmbindu-i cald când îl văzu apropiindu-se, ea îi întinse o ceaşcă

— Mi gândeam că poate ţi-ar prinde bine ceva care şi ţi puni sângele în mişcare

— Sângele e în mişcare. Restul corpului ar prefera să se afle încă în pat.

Ea râse încet, iar lui Grayson sunetul i se păru aproape la fel de frumos ca trilul unei privighetori. Luă ceaşca şi sorbi cu sete din cafeaua neagră, strâmbându-se.

— E prea tare? întrebă ea.

— Da, dar se pare că a funcţionat.

— Haide, Gray! îl strigă Johnny, ieşind vesel din casă, urmat îndeaproape de Micah.

— Johnny, adresează-i-te cu domnul Rhodes, îl mustră Abbie.

— Le-am dat copiilor permisiunea să-mi spună Gray, interveni el.

— Denotă o lipsă de respect din partea lor dacă te strigă pe numele mic

— Sau o afecţiune profundă, o legătură de prietenie în plus, sunt sigur că există vreo regulă conform căreia nu poţi merge la pescuit cu cineva decât dacă-l tutuieşti.

În lumina palidă a felinarului atârnat pe prispă o văzu roşind şi dezvăluind un zâmbet minuscul în timp ce cobori privirea în pământ.

— Nu e cuviincios.

— Aş fi nespus de încântat dacă mi-ai spune şi tu tot Gray, zise el încet, ignorând argumentul ei neînsemnat Roşca ta ei se intensifică.

— Prefer Grayson.

Tresărirea de plăcere ce-l străbătu din cap până în picioare îl surprinse.

— În favoarea cui mă preferi?

O expresie oripilată apăru pe chipul ei şi făcu un pas în spate.

— Nu, voiam să zic că prefer numele de Grayson în locul celui de Gray. Nu te prefer în locul nimănui.

Studiind-o pe Abbie şi fâstâceala ei, Grayson îşi dădu brusc seama că femeia aceea nu avea habar de flirt. Ea lua totul de bun. Era o descoperire pozitivă, dar în acelaşi timp derutantă. Nu era ca femeile îndrăzneţe din Anglia care înţelegeau riscurile şi ştiau să se folosească de arma flirtului şi a vorbelor de duh pentru a-şi oferi o plăcere de moment. Un cuvânt sau un gest aruncat la întâmplare ar fi putut s-o rănească pe Abbie mai adânc decât o floretă ascuţită.

Îi întinse ceaşca.

— Glumeam doar, Abbie. N-am zis-o cu răutate.

Fu uluit când îi simţi degetele tremurând uşor în clipa în care îi luă ceaşca.

— Habar nu am ce să-înţeleg din mare parte dintre lucrurile pe care le spui.

— Te asigur că tot ce spun e inocent. Când nu va mai fi cazul, nu vei avea nici urmă de îndoială.

Aproape că-i vedea gândurile învârtejindu-i-se prin minte în încercarea de a descifra sensul ascuns al cuvintelor lui. Era cu adevărat fermecătoare, iar dacă n-ar fi avut trei copii agăţaţi de fustele ei, ar fi crezut-o la fel de neştiutoare ca o copilă nou-născută.

— Haide-odată, Gray! ţipă Johnny.

— Ar fi bine să mergi, îi sugeră Abbie.

Pe neaşteptate, se trezi detestând gândul de a pleca de lângă ea.

— Nu vii şi tu?

Ea clătină din cap.

— Voi veni cu Lydia mai târziu.

— Voi aştepta cu nerăbdare sosirea ta.

Surprinse o picătură de roşeaţă strecurându-se sub gulerul rochiei ei înainte de-a porni agale spre pădure. Ceea ce era cu adevărat ciudat era că îi spusese adevărul.

*

Abbie trecu fulgerător acul şi aţa prin materialul saltelei, închizând practic deschizătura prin care nu de mult îndesase puf şi pene de gâscă. Făcu un nod şi rupse aţa cu dinţii. Apoi mângâie salteaua. Avea să-i asigure lui Grayson un plus de confort în culcuşul lui de paie. Simţi o dogoare încingându-i obrajii la gândul că acesta avea să doarmă în locul unde se odihnea acum mâna ei.

Îşi încleştă degetele în pumni pentru a-şi stăpâni tremurul. În viaţa ei nu se gândise la un bărbat atât de mult cum se trezea gândindu-se la Grayson. În dimineaţa aceea inima ei îşi accelerase bătăile când îl văzuse ciufulit de somn şi se chinuise să-şi înăbuşe un impuls incredibil de puternic de a-i da la o parte părul auriu de pe frunte.

Nu simţise niciodată astfel de lucruri faţă de John – nu aşteptase niciodată cu nerăbdare să fie primul lucru pe care-l vedea dimineaţa, nici nu fusese vreodată încercată de tristeţe când noaptea i-l răpise de sub ochi. Viaţa ei cu John fusese practică, banală. Se îndoia că Grayson Rhodes avusese vreodată vreun gând practic sau vreo zi banală. Închise strâns ochii şi încercă să şi-l amintească pe John zâmbind. Fu cuprinsă de tristeţe când îşi dădu seama că nu-şi văzuse soţul zâmbind niciodată.

— Mami, cred că se ard pesmeţii, spuse Lydia.

— Oh! Abbie aruncă salteaua cât acolo şi ţâşni din balansoar. Îngenunchind în faţa vetrei, înfăşură un prosop în jurul tăvii şi luă pesmeţii de pe foc. Lovi uşor coptura maroniu-închis. Cred că sunt în regulă.

— Dormeai? întrebă Lydia, ca şi cum simpla idee ar fi fost de necrezut.

— Nu, mă gândeam la tatăl tău, răspunse Abbie încet.

Lydia strâmbă din nas.

— Nu prea mi-l amintesc. Era ca Gray?

— Nu! spuse Abbie mult prea repede şi cu mult prea multă ardoare. Lydia făcu ochii mari, părând surprinsă de reacţia mamei ei. Abbie trase adânc aer în piept. Tatăl tău… tatăl tău era un bărbat foarte serios. Majoritatea

bărbaţilor de prin părţile astea sunt aşa. Englezii nu s-au confruntat niciodată cu posibilitatea de-a muri de foame sau cu pericolul de a nu-şi putea strânge recolta dacă vremea nu ţinea cu ei. Viaţa îi plămădeşte diferit pe oameni.

— Ţi-e dor de el? vru Lydia să ştie.

Abbie simţi o strânsoare în inimă. Nu voia să-şi mintă fiica şi nu voia nici ca aceasta să interpreteze greşit adevărul. Puse pesmeţii deoparte şi prinse blând una din cosiţele blonde ale Lydiei.

— Tatăl tău nu mai e de multă vreme. La început mi-a lipsit prezenţa lui, dar treptat am acceptat că nu mai face parte din viaţa mea. E mai bine să nu tânjeşti după ceva ce oricum nu poţi schimba.

Înţelegând, Lydia dădu din cap cu seriozitatea ei de copil.

— Chiar dacă ţi-ar fi dor de el, tot nu s-ar schimba nimic. Doar ai suferi.

— Aşa e. Acum ar fi cazul să împachetăm micul dejun înainte ca fraţilor tăi să li se facă foame şi să se-apuce să-şi mănânce momeala.

— O, mami! exclamă Lydia dezgustată, scoţând limba. Râme!

Zâmbind, Abbie luă tava de pesmeţi, dorindu-şi să nu fi fost chiar atât de nerăbdătoare să-l vadă pe Grayson pe cât era.

*

Abbie simţi o apăsare în piept, inima ei îşi acceleră bătăile, palmele i se umeziră, iar pasul îi deveni şovăitor când se apropie de locul unde ştia că le plăcea băieţilor ei să vină la pescuit. Se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva se îmbolnăvise. Prinse mai strâns mânerul coşului de răchită şi îşi apăsă pe coaste pătura atârnată peste braţ. Auzi tumultul apei din râu şi şoaptele zgomotoase ale băieţilor ei.

— Nu uita să faci linişte, îi spuse fiicei ei, care venea

la pas cu ea. Nu cumva să speriem peştii.

— Dacă sunt peşti de speriat, Johnny şi Micah fac destulă gălăgie cât să-i ţină departe.

Abbie aruncă o privire prin frunziş. Îşi văzu copiii aşezaţi pe buza malului, cu undiţele atârnând deasupra râului. Nu departe de ei, Grayson se lăfăia pe trifoiul verde cu mâinile împreunate sub cap. Brusc, gura îi deveni uscată ca iasca.

Nu se mai simţise niciodată complet în largul ei în preajma lui John după ce descoperise ce se petrecea între un bărbat şi o femeie în bezna nopţii. Reacţia ei la vederea lui Grayson era mai bizară decât orice cunoscuse cu John. Era de-a dreptul ridicol. Nu era căsătorită cu Grayson – intenţiona să nu se mai căsătorească niciodată. Între ei nu avea să se petreacă nimic în timpul nopţii.

Ieşi în luminiş. Johnny întoarse capul în direcţia ei, iar ea îşi apăsă un deget pe buze. Johnny îi aruncă o privire lui Grayson, iar Abbie îl văzu cocoşându-se de efortul de a-şi ţine în frâu hohotele de râs. Se furişă până la englez. Ochii acestuia erau închişi, iar chipul îi era relaxat. Cu buclele lui aurii conturând o aureolă, aproape că-i evoca un înger – un înger obraznic, care o tachina cu o sclipire în ochi şi un zâmbet ce o făcea să-şi uite şi propriul nume. Şi-ar fi dorit să n-o mai tachineze – şi şi-ar fi dorit să o tachineze mai mult. Şi-ar fi dorit să plece – şi şi-ar fi dorit să rămână. Şi-ar fi dorit să îi rostească numele…

Grayson deschise ochii, iar colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet.

— Abbie.

Bătăile inimii ei se transformară într-un bubuit.

— Credeam că dormi.

— Nu când băieţii sunt atât de aproape de râu.

— Ştiu că n-au voie să intre în apă.

El arcui o sprânceană.

— Când e vorba de băieţi, doar fiindcă ştiu că nu au voie să facă ceva nu înseamnă neapărat că nu o vor face.

Pe neaşteptate, Abbie îşi dădu seama că ştiuse instinctiv că Grayson avea să vegheze atent asupra

băieţilor ei.

— Vorbeşti din experienţă?

— Categoric!

Abbie aruncă o privire spre undiţa care se odihnea pe pământ lângă el.

— Ai avea şanse mai mari să prinzi ceva dacă ai băga cârligul în apă.

El clătină din cap.

— Aparent fiecare trebuie să-şi bage singur momeala pe cârlig. Nu îmi doresc câtuşi de puţin să pun mâna pe vreuna dintre acele creaturi scârboase. Se ridică în capul oaselor şi arătă spre coşul ei. Ce ai acolo?

— Micul dejun.

— Minunat. Sunt lihnit.

Se ridică şi luă pătura din mâinile ei. Scuturând-o scurt, o întinse peste trifoi – un gest simplu, însă pe care John nu-l făcuse niciodată pentru ea. Îi luă apoi coşul şi îl puse în mijlocul păturii. După care îi luă mâna.

Abbie şi-o trase imediat, retrăgându-şi-o la piept.

— Ce voiai să faci?

El îşi îngustă ochii.

— Aveam de gând să te ajut să iei loc pe pătură. Din câte am înţeles, e mai uşor pentru o femeie să stea jos ajutată de un bărbat.

Abbie îi aruncă o privire Lydiei şi o văzu zgâindu-se la ea, cu sprâncenele ei de copilă împreunate într-o expresie de încruntare adâncă. Nu voia ca singura ei fiică să crească împovărată de fricile mamei ei.

— Nu înseamnă nimic, Abbie. E doar un gest de politeţe. Femeile pe care le-am cunoscut eu apreciau atenţia bărbaţilor.

Ar fi vrut să-i răspundă răstit, să-i spună că nu avea nevoie de atenţia nici unui bărbat, că nu şi-o dorea. În schimb, îi privi mâinile.

După o săptămână pe ogoare, i se coloraseră într-un maro-auriu. El îşi suci uşor încheietura, dezvăluindu-i palma ca şi cum i-ar fi oferit ceva. Gestul lui nu avea nimic ameninţător, şi totuşi, o înspăimântă de moarte. Se simţea

precum un cal pe care Grayson îl îmblânzea treptat pentru a-l învăţa să accepte şaua. Preţ de o clipă şi-l imagină pe bărbatul acela călărind-o, iar panica i se înteţi. Ridică privirea spre a lui. Şi văzu o străfulgerare în ochii lui – ceva ce îi sugeră că poate înţelegea.

Cu o graţie deplină, Grayson se întoarse spre Lydia şi făcu o uşoară plecăciune.

— Domnişoară Lydia.

Chicotind, fata îşi puse o mână peste gură, însă ochii scânteietori îi zâmbeau. Îşi strecură mâna în a lui Grayson şi se aşeză cu eleganţă şi delicateţe pe pătură.

Grayson îi eliberă mâna şi înclină uşor din cap.

— Acum tu trebuie să spui „Mulţumesc, bunule domn”.

Zâmbind radios, Lydia repetă cuvintele. Abbie se întrebă dacă ea reacţionase vreodată la fel de călduros la atenţia unui bărbat.

Grayson ridică vag o sprânceană, cu o expresie întrebătoare. Abbie îşi înăbuşi îndoielile şi încuviinţă tremurător din cap. El îi zâmbi cald şi îşi încolăci degetele peste ale ei. Efectul nu ar fi putut fi mai devastator nici dacă şi-ar fi încolăcit tot trupul peste al ei. Se aşeză pe pătură. Când încercă să-şi retragă mâna, el i-o prinse mai strâns. Abbie ridică smucit capul şi îl privi posomorâtă. Părea s-aştepte ceva.

— Mami, trebuie să-i mulţumeşti, îi aminti Lydia.

Abbie se forţă să zâmbească.

— Mulţumesc, bunule domn.

Se aşteptase ca el să-i elibereze mâna. În schimb, fu şocată când îl văzu aplecându-se uşor în faţă şi trecându-şi cu delicateţe buzele peste degetele ei.

— Cu foarte multă plăcere, nobilă domniţă, spuse el încet, răsuflarea lui caldă dezmierdându-i pielea. Apoi, slavă Cerurilor, îi lăsă mâna şi îngenunche lângă ea. A fost chiar atât de oribil?

Ignorându-l, Abbie aruncă o privire peste umăr.

— Băieţi, haideţi la masă.

Băieţii se ridicară în grabă de pe mal. Ea dădu la o

parte capacul coşului şi scoase o bocceluţă. Mâinile îi tremurau atât de tare încât fu surprinsă că reuşi totuşi să tragă deoparte marginile pânzei pentru a da la iveală pesmeţi unşi cu unt şi împănaţi cu bucăţi crocante de slănină. Fiecare dintre copii luă câte un pesmet. Abbie îi întinse bocceluţa lui Grayson.

— Serveşte-te.

El luă un pesmet, îl studie din toate părţile, apoi începu să mănânce. Abbie scoase un borcan din coş şi desfăcu prosopul din jurul acestuia înainte de a i-l da lui Johnny.

Tăcerea era stânjenitoare şi sufocantă. Cum era posibil ca în zori să se fi simţit atât de în largul ei cu bărbatul acela, iar acum să fie atât de neliniştită din cauza unei simple atingeri? John nu o atinsese niciodată altfel decât în intimitatea patului lor.

— Câţi peşti aţi prins? întrebă ea.

Johnny se şterse la gură cu dosul palmei înainte de a-i da borcanul lui Micah.

— Nici unul. Însă au muşcat de câteva ori.

Micah bău lacom din lapte, apoi îi dădu borcanul Lydiei. Întinzându-se peste pătură, Abbie îi şterse mustaţa albă de deasupra buzei.

— Ia te uită, spuse el, dezgolindu-şi dinţii de jos.

Folosindu-şi limba, îşi împinse un dinte în faţă. Arăta diferit acum, ochelarii instalaţi pe faţa lui făcându-l să semene mai puţin cu băieţelul pe care-l ştia ea. Se băgase în pat încă purtându-i, iar ea fusese nevoită să i-i dea jos cu blândeţe după ce adormise.

— Ai un dinte care se clatină. Te faci mare, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap cu un zâmbet larg.

Abbie luă laptele de la Lydia. Întorcându-se puţin, i-l oferi lui Grayson, privirea lui intensă făcând să i se oprească răsuflarea în plămâni. Se întrebă la ce se gândea, deşi în ruptul capului n-ar fi încercat să afle de la el.

— Doreşti şi tu?

El îşi şterse mâinile pe pantaloni.

— Mulţumesc.

Duse borcanul la gură, iar Abbie urmări mişcarea muşchilor de pe gâtul lui când luă o înghiţitură prelungă şi lentă înainte de a-i da vasul înapoi. Inspirând tremurător, puse borcanul pe pătură.

— Cum e în Anglia? vru Lydia să ştie.

— Mult mai răcoare decât în Texas, răspunse Grayson.

— Ai fraţi sau surori?

Abbie simţi o strânsoare în inimă când îl văzu pe Grayson studiindu-şi pesmetul.

— Nu, spuse el încet înainte de a băga în gură şi ultima îmbucătură din micul dejun.

— Eşti norocos. Mi-aş dori să n-am nici eu niciun frate.

— Nu ai mai gândi la fel dacă într-adevăr n-ai avea fraţi, o asigură el.

Lydia ridică din umeri.

— Poate.

— Am adus mere, spuse Abbie, adresându-se tuturor şi, scoţând unul din coş, i-l întinse lui Grayson.

Acesta-l studie ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată aşa ceva. Îşi plimbă arătătorul şi degetul mare de-a lungul codiţei.

— Lydia, vrei să afli cu cine ai să te măriţi când vei fi mare?

Lydia făcu ochii mari de uimire.

— Ştii să-mi spui?

Grayson se mută mai aproape de ea şi îi dădu mărul.

— Tu răsuceşti codiţa, îi explică el, în timp ce eu recit alfabetul. Când codiţa se rupe, înseamnă că te vei mărita cu cineva al cărui nume începe cu ultima literă pe care am rostit-o.

Abbie ghici entuziasmul Lydiei când o văzu luând mărul în mână şi prinzându-i codiţa între arătătorul delicat şi degetul mare. Cu sprâncenele încreţite a încruntare, răsuci bucăţica lemnoasă.

— A, anunţă Grayson.

O mai răsuci puţin.

— B.

Ea continuă să răsucească, iar el să enumere literele, până când codiţa se rupse la litera I. Lydia strâmbă din nas.

— I? Ce nume încep cu I?

— O mulţime de nume, o asigură Grayson.

— Dă-mi un exemplu, îi porunci ea.

Grayson se uită la Abbie. Ea nu găsi absolut nimic. Îşi împinse umerii în faţă, clătinând uşor din cap. Grayson îşi îndreptă din nou atenţia asupra Lydiei.

— Ichabod.

Johnny se înecă de râs.

— Lydia o să se mărite cu un bărbat pe nume Ichabod!

— Ba vezi să nu, spuse Lydia.

Abbie detesta s-o vadă pe fiica ei dezamăgită. De ce nu sărise peste literele dificile? Apoi se lumină la faţă.

— Irwin!

Lydia îşi dădu ochii peste cap, iar Johnny începu să râdă şi tare. Grayson îi zâmbi.

— N-a fost rău.

Ea ridică semeaţă nasul.

— E mai bine decât Ichabod. De ce-ai împovăra-o pe fiica mea cu cineva pe nume Ichabod?

— Ivanhoe, atunci.

— Ivanhoe? repetă Lydia.

— Nu ştiţi povestea lui Ivanhoe? întrebă Grayson. A fost unul dintre cei mai viteji cavaleri din întreaga Anglie.

— Ce-i ăla cavaler? întrebă Micah cu vocea lui profundă.

— Un cavaler era un fel de soldat şi purta armură pentru a se proteja de loviturile de spadă…

— O spadă e ca o sabie? vru să ştie Johnny.

— E ceva similar, doar că e mai mare şi mai grea şi… voi nu mergeţi la şcoală?

— După ce se strânge recolta, eu merg o vreme. Ştiu să-mi scriu numele, spuse Johnny vizibil mândru de el.

Grayson îşi spuse că, la drept vorbind, copiii nu aveau nevoie să ştie istorie pentru a putea să recolteze bumbac, însă nu-şi putea imagina cum era să trăieşti fără educaţie.

Dumnezeule bun, până la urmă tatăl lui îi oferise mult mai mult decât îşi dăduse el seama.

— Tati al meu a fost soldat, spuse Johnny pe neaşteptate. A omorât o mie de yankei blestemaţi.

— Johnny, îl mustră Abbie. Nu înjura şi nu înflori adevărul.

Grayson îi oferi băiatului un zâmbet indulgent.

— Chiar aşa?

Băiatul îşi feri privirea, dădu scurt din cap şi începu să smulgă buruieni din pământ. Grayson îşi aminti cât de mult îşi admirase tatăl, pe ce piedestal înalt îl aşezase – şi cât de mult suferise când căzuse de-acolo, iar el îşi dăduse seama că tatăl lui era un om ca oricare altul. Johnny nu-şi văzuse niciodată tatăl căzând de pe piedestal.

— Se pare că tatăl tău a fost un adversar redutabil. Dacă ar fi fost englez, fără îndoială ar fi fost făcut cavaler.

Johnny ridică brusc capul.

— Aşa cred şi eu.

Sări în picioare şi o luă la fugă spre râu.

— Pot să merg şi eu? întrebă Lydia.

Fluturând din mână, Abbie îşi trimise şi ceilalţi doi copii la râu, cu câte un măr în mână.

— Dacă-i supraveghezi tu pe copii, eu cred că am să trag un pui de somn.

Găsea un oarecare farmec în a sta întins pe un pat de trifoi şi a asculta susurul râului. Cu mâinile strânse sub cap, Grayson privi norii alunecând pe cer, abia desluşindu-se prin frunzişul des de deasupra capului. Închise ochii, începând să înţeleagă cât de cât de ce oamenii se luptaseră să revendice acel pământ.

Abbie se încumetă să-i arunce o privire lui Grayson. Acum că nu mai era ţinta privirii lui intense, îi venea mult mai uşor să îşi ceară scuze. Îi trecu prin minte să aştepte până începea să sforăie, însă nu credea că scuzele aveau vreo valoare dacă persoana căreia le erau adresate dormea la momentul respectiv.

— Îmi pare rău că m-am smucit de lângă tine… prima dată, când încercai să te porţi ca un gentleman, spuse ea

coborând vocea, nefiind prea sigură că voia ca Grayson să-i audă scuzele.

— Nu-i nimic.

Abbie aruncă restul de lapte şi puse borcanul gol în coşul de răchită înainte de a îndesa în el şi ce mai rămăsese din pesmeţi.

— Pur şi simplu... sunt...

El se întoarse pe o parte şi se ridică într-un cot.

— Nu-mi datorezi explicaţii, Abbie. Îi oferi un zâmbet dezarmant. Nu încercam să mă port ca un gentleman. Îmi căutam un pretext să te ating. Se întinse spre ea, iar ea crezu că poate avea s-o dezmierde cu un deget pe obraz, însă Grayson se retrase. Eşti perfect îndreptăţită să n-ai încredere în mine.

— Nu-i vorba neapărat de tine. Ci... Studie cutele şorţului ei, gândindu-se că şi viaţa ei arăta la fel de dezordonată. Îşi netezi şorţul. Aveam şaisprezece ani când m-am căsătorit cu John. Îmi dorisem să mă căsătoresc cu el, să-i fiu soţie, să-i ţin casa. Simţi o fierbinţeală încingându-i obrajii şi rămase cu privirea plecată. Nu ştiam tot ce presupun îndatoririle unei femei faţă de soţul ei.

Tăcerea incredibilă ce se lăsă între ei se prelungi, anulând orice alt sunet, până nu-i mai auzi pe copii. De ce îi mărturisise acel adevăr stânjenitor?

— L-ai iubit? întrebă el încet.

Ea îşi frământă mâinile în poală.

— A fost soţul meu.

— Dar nu l-ai iubit.

Abbie simţi lacrimile încingându-i ochii. Îşi apăsă degetele tremurătoare pe buze şi îşi mută privirea asupra lui.

— Am încercat... dar pur şi simplu nu am putut.

În ochii lui albaştri apăru o expresie întunecată de îngrijorare.

— Te-a rănit?

Ea clătină viguros din cap.

— A fost un om bun. Şi înţelept. Ştia când să semene bumbacul. Ştii, nu se seamănă de fiecare dată în acelaşi

moment al anului. Trebuie să ştii să citeşti vremea, şi luna, şi semnele naturii. Apoi să le compari cu ceea ce scrie în almanah. Nu se-apuca nimeni de semănat până nu-l vedeau pe John Westland începând semănăturile pe ogoarele lui.

— Pare să fi fost un bărbat remarcabil. Întorcându-se, Abbie îşi privi copiii.

— Ar fi trebuit să-l iubesc.

— L-ai respectat, l-ai admirat – sunt bărbaţi care primesc mult mai puţin de-atât.

Ea îi susţinu privirea.

— Aşa să fie, oare? Am impresia că nu-i nicidecum de-ajuns. Mă gândesc că a murit fără să fi fost vreodată iubit…

— În Anglia, în sânul nobilimii, căsătoriile nu se încheie decât rareori din iubire. Femeia cu care s-a căsătorit tatăl meu nu avea alt merit decât un statut social egal cu al lui. Tatăl ei era duce. Era o femeie ascultătoare, care înţelegea ce însemnau obligaţiile. Nu cred că ducele a mai trecut prin patul ei odată ce i-a oferit un moştenitor. Abbie îşi împreună sprâncenele a încruntare.

— Şi unde dormea?

Grayson zâmbi.

— Avea propria cameră. E foarte la modă ca soţul şi soţia să aibă camere separate. Tu nu ai fi preferat să ai propria cameră?

Ea îşi muşcă buza. Nu-i făcuse niciodată plăcere împreunarea fizică dintre trupul soţului ei şi al ei, însă găsise o oarecare alinare în prezenţa lui în timpul nopţii. Şi chiar dacă trecuseră deja cinci ani de când dormea singură, tot se înghesuia pe marginea patului, respectând suprafaţa pe care o ocupase cândva silueta masivă a soţului, în minte-i încolţi un gând cu totul neaşteptat.

— Tu ai lăsat pe cineva în urmă?

Grayson se ridică în capul oaselor.

— Poftim?

Abbie îşi încleştă degetele în pumn peste tivul şorţului.

— Erai logodit sau căsătorit sau aveai pe cineva drag

care ţi-ai fi dorit să te însoţească?

Zâmbetul lui deveni trist.

— Nu, dar asta e o metodă interesantă de a schimba subiectul pentru a nu mai vorbi despre tine.

Luă codiţa de măr pe care Lydia o aruncase pe pătură şi o băgă în gură.

— Nu-i cazul să mănânci aia. Am adus destule mere, spuse Abbie. Grayson clătină din cap.

— Vreau doar codiţa, murmură el cu gura ocupată.

— De ce?

El arătă spre buzele lui.

— Fii atentă la asta.

Abbie se zgâi concentrată la gura lui, fascinată de mişcările fluide ale buzelor lui, buze ce păreau a fi la fel de moi ca mâinile pe care i le pipăise cu mai puţin de o săptămână în urmă. Deşi închisese gura, era evident că făcea ceva cu ea. Mişcările lui făceau să i se formeze mici scobituri în obraji, care când apăreau, când dispăreau. Apoi îşi duse degetele la gură şi scoase codiţa de măr – înnodată.

Zâmbi triumfător.

— Nu-i rău, ei?

Năucită, Abbie nu se putu abţine să nu caşte gura la realizarea lui.

Grayson se aplecă spre ea cu o sclipire obraznică în ochi.

— Ar trebui să vezi ce altceva mai ştiu să fac cu limba.

— Ce? întrebă ea.

Zâmbetul lui păli.

— Ce?

— Ce altceva ştii să faci cu limba?

Grayson o studie atent, ca şi cum ea ar fi fost cea care ar fi făcut idioţenia de a-şi băga o codiţă de măr în gură. La ce bun s-o înnozi…

— Tu chiar nu ştii la ce mă refer, aşa-i? întrebă el încet.

— Ar trebui?

Oftând din adâncul sufletului, Grayson aruncă peste umăr codiţa de măr înnodată.

— Nu, presupun că nu. Îşi îndreptă privirea spre râu. Deci ce planuri ai pentru restul zilei?

Abbie termină de împachetat totul în coş, se ridică, scutură pătura şi o băgă sub braţ.

— Trebuie să tai în bucăţi stamba pe care am cumpărat-o ieri, pentru rochia Lydiei. Apoi e de curăţat coteţul găinilor, de reparat una-alta la şopron…

Grayson se întoarse spre ea.

— Credeam că azi e zi de odihnă.

Abbie îşi închise degetele pe mânerul coşului şi îl ridică.

— Nu muncim pe ogoare. Mai mult de-atât nu ni se-arată la capitolul zi de odihnă.

Capitolul 6

— Ştiai că dacă te muşcă o ţestoasă-aligator, nu-ţi mai dă drumul până n-aude un tunet? îl întrebă Johnny.

Târându-se spre casă sub razele nemiloase ale soarelui de după-amiază, Grayson coborî privirea spre chipul serios al lui Johnny. Cedase în cele din urmă rugăminţilor băiatului şi înfipsese un cârlig printr-o râmă agitată. Avusese de ales între a face acest lucru sau a se întoarce acasă, unde aştepta un coteţ de găini ce trebuia curăţat.

— Chiar aşa?

— Da.

Venind pe lângă Johnny, Micah dădea vehement din cap pentru a sublinia adevărul celor spuse de fratele său în privinţa ţestoaselor-aligator. Amândoi fuseseră ocupaţi să-i împărtăşească din înţelepciunea lor cea mai mare parte a dimineţii.

— Odată, o ţestoasă-aligator l-a muşcat pe bunicul lui

Ezra Jones tocmai de deget. Johnny îşi îndreptă arătătorul spre Grayson pentru emfază. Nu era nici urmă de nor de furtună în văzduh. Aşa că a luat un topor şi-a retezat capul ţestoasei. Johnny făcu ochii mari. Iar animalul tot nu i-a dat drumul!

— Incredibil, consimţi Grayson.

— Incredibil, croncăni Micah de lângă el.

— Ştii ce-a făcut bunicul lui Ezra Jones? întrebă Johnny. Nu aşteptă răspunsul lui Grayson. Şi-a retezat propriul deget!

Grayson îşi schimonosi chipul într-o expresie de oroare pe măsura acelei poveşti, deşi suspecta că bunicul lui Ezra Jones îşi pierduse degetul din neglijenţă şi nu din dorinţa de a se descotorosi de un cap de ţestoasă.

— Voi avea deosebită grijă să nu ajung vreodată cu degetul în apropierea unei ţestoase-aligator.

— Data viitoare când mergem la pescuit eu şi Micah o să-încercăm să găsim o ţestoasă-aligator ca să vezi cum arată, promise Johnny.

— Eventual, data viitoare am putea încerca să pescuim ceva târziu, sugeră Grayson când ajunseră la marginea pădurii. Sunt convins că peştii sunt fiinţe înţelepte, care se trezesc la o oră decentă.

Chipul lui Johnny se lăţi într-un zâmbet larg.

— Nu-ţi place să te trezeşti devreme, aşa-i?

— Nu în mod deosebit.

— Ce făceai toată ziua înainte să vii aici? întrebă băiatul.

Ah, Doamne, chiar aşa, ce făcea?

— Ei bine, uneori mergeam în vizită la prieteni sau ieşeam să călăresc prin vreun parc…

— Ce-i ăla parc? croncăni Micah.

Grayson îşi deschise mâinile într-un gest larg.

— În interiorul unui oraş e un loc cu flori şi copaci, un loc unde oamenii vin să se plimbe pe jos sau în trăsuri – voi n-aveţi parcuri aici?

Ambii băieţi nu făcură decât să se zgâiască la el.

— Fireşte că nu, bombăni Grayson. Ce-o fi fost în

capul meu?

— E foarte diferit aici, nu-i aşa? întrebă Johnny.

— Da, băiete, aşa-i.

— Îţi place aici?

Chipurile băieţilor erau atât de pline de speranţă, încât Grayson decise să denatureze puţin adevărul.

— E o aventură, iar mie mi-au plăcut dintotdeauna aventurile.

— Şi mie! exclamă Johnny. Dar de fiecare dată când încerc să plec într-o aventură, mami vine după mine şi m-aduce înapoi acasă.

— Ar trebui să fii recunoscător că ai o mamă căreia îi pasă… Ţipătul sfâşie liniştea după-amiezii. Înspăimântate, păsările îşi luară zborul din copaci. Grayson îşi simţi inima izbindu-i-se violent de coaste.

— Asta-i Lydia! strigă Johnny.

— Indieni! urlă Micah, vocea lui răguşită dând cuvântului o nuanţă ameninţătoare.

Indieni! Citise poveşti despre atacuri ale rebelilor…

— Fir-ar să fie de treabă! Undiţa îi alunecă din mâini când o luă la fugă, îndreptându-se spre fermă. Auzi un nou ţipăt – tot vocea Lydiei – urmat de-o exclamaţie frenetică. Abbie!

De ce nu-l avertizase Abbie în privinţa pericolului? De ce nu rămăseseră ea şi Lydia la râu cu ei? Auzi paşii băieţilor răsunând în urma lui.

Casa îi apăru sub ochi cu perdelele dansând la ferestre precum o femeie fluturându-şi batista pentru a atrage atenţia unui bărbat. Caii tropăiau agitaţi prin ţarc – dar unde erau indienii? Unde era Abbie?

Se auzi un nou ţipăt strident – de undeva din apropierea şopronului. Grayson înşfăcă o furcă sprijinită de peretele din faţă al şopronului şi se năpusti după colţ cu un urlet sălbatic care i-ar fi făcut pe strămoşii lui din Evul Mediu să fie mândri de el.

Şi încremeni, zgâindu-se la scena din faţa lui. Abbie mătura la porci.

Sau cel puţin aceea fu prima lui impresie. O găsise cu

o mătură în mână, plesnind fundul unui porc, înainte de a împietri, căscând ochii la el ca şi cum ar fi fost nebun.

Se simţea precum cel mai mare neghiob din lume!

Coborî furca până când colţii acesteia se înfipseră în pământ. Ceea ce se dovedi o greşeală. Porcul cu care se luptase se văzu brusc scăpat de sub control, aşa că se întoarse fulgerător şi se năpusti în faţă – spre el.

Grayson văzuse porcii în cocină, însă în afara ei păreau enormi; horcăielile şi urletele lor erau înspăimântătoare. Cel din faţa lui pufăia atât de tare încât aducea cu un tren blestemat gonind pe şine.

Aruncă furca deoparte şi era pe punctul de a-şi salva pielea când Abbie îi strigă.

— Prinde-l!

— Cu ce?

Nu avu răgaz să reflecteze; nu prea avu timp nici să reacţioneze. Se aruncă pur şi simplu asupra animalului furios, încolăcindu-şi braţele în jurul grumazului gros al acestuia. Porcul scoase un urlet asurzitor, chiar lângă urechea lui, iar Grayson fu convins că avea să-şi piardă auzul pe partea aceea. Apoi nenorocitul se ridică atât cât îi permitea corpul imens înainte de-a se trânti pe o parte, ţintuindu-l pe Gray sub el. Aerul i se scurse din plămâni cu un vâjâit dureros şi se întrebă dacă ducele avea să simtă vreo urmă de remuşcare la aflarea veştii că Grayson murise – strivit de o scroafă enormă.

Neghiobul de moştenitor al ducelui avea să se tăvălească pe jos de râs, fără îndoială.

Apoi fu salvat de un înger răzbunător, care se năpusti asupra porcului cu obrajii mânjiţi de noroi, cu părul zburlit în toate părţile, cu pieptul zgâlţâit de efortul de a respira şi cu ochii violeţi căscaţi de furie.

— Jos de pe el, porc cretin! ţipă ea, coborând violent mătura peste spinarea bestiei.

Animalul îşi smuci corpul masiv, pufăi şi se ridică în picioare. Aerul umplu din nou plămânii lui Grayson într-un torent agonizant. Privi porcul îndreptându-se spre cocină, gonit de Abbie cu ajutorul măturii cu care-l tot lovea peste

fund.

Grayson se chinui să se ridice şi el şi porni împleticindu-se spre cocină, încă nereuşind să respire prea bine şi întrebându-se dacă nu cumva îşi rupsese vreo coastă. Porcul intră în cocină şi se întoarse pe neaşteptate spre el.

— Să nici nu te gândeşti! urlă Grayson, punându-se în calea animalului, aruncându-se în genunchi şi încolăcindu-şi din nou braţele în jurul grumazului gros al acestuia.

Smucindu-se, bestia se eliberă. Înainte să apuce să-şi recapete echilibrul, Grayson se trezi zăcând cu faţa în noroi. Auzi grohăitul porcului, urmat de cel mai minunat sunet ce-i ajunsese vreodată la urechi.

Râsul lui Abbie.

Se ridică pe coate, îşi folosi degetele pentru a-şi şterge noroiul din ochi şi aruncă o privire în spatele lui. Cu umerii strânşi în faţă, îşi apăsa un pumn pe stomac, zâmbind radios, în vreme ce râsul i se revărsa de pe buze precum apa cristalină a unui izvor dansând peste bolovani scânteietori.

Dumnezeule bun, nici nu-şi dăduse seama până atunci cât de frumoasă era cu adevărat Abigail Westland.

— Ţi se pare amuzant, nu? o întrebă el.

Ea dădu din cap exact aşa cum făcea adesea şi Johnny. Grayson aruncă rapid o privire prin cocină. Porcul hotărâse să se resemneze cu mocirla lui. Grayson îşi îndreptă din nou atenţia spre Abbie. Chipul îi şiroia de lacrimi şi se murdărea tot mai tare de fiecare dată când încerca să şi le şteargă.

Pe nepusă masă, într-o fracţiune de secundă, o înşfacă de mână şi-o trase în jos. Ea lăsă să-i scape un ţipăt surprins şi alunecă pe pământ lângă el. Rânjind larg, Grayson se rostogoli pe jumătate peste ea, ţintuindu-i trupul sub al lui şi închizându-şi mâinile pe braţele ei.

— Şi-acum ţi se mai pare amuzant? spuse el coborând vocea.

Privi veselia din ochii ei pălind treptat pentru a face loc fricii. Nu, nu era tocmai frică, ceva mai puţin extrem.

Nelinişte, poate, o oarecare fereală. Răsufla sacadat, şovăitor.

— Te rog, dă-mi drumul.

Simţi tremuratul ce-i zgâlţâia tot trupul.

— Abbie?

Ea îl lovi cu pumnii în umeri.

— Dă-te jos de pe mine. O, Doamne, te rog dă-te jos de pe mine. Grayson se dădu la o parte şi o privi chinuindu-se înnebunită să se ridice în picioare, alunecând în noroi, disperată să fugă din cocină – să fugă de el.

— Mami! Am prins ceilalţi porci! strigă Johnny, mânând celelalte trei animale spre cocină cu ajutorul lui Micah.

— Bun, spuse ea, încleştându-şi mâinile pe poartă cu atâta forţă încât degetele i se albiră. Domnule Rhodes, ar fi bine să ieşi, spuse ea fără a-l privi, cu vocea tremurândă.

Năclăit de noroi, Grayson se ridică şi ieşi din cocină cu pas şovăitor. Băieţii băgară animalele grohăitoare înapoi în coteţ, iar Abbie trânti poarta şi trase zăvorul.

— Copii, mergeţi de faceţi curat în coteţul găinilor, le aruncă Abbie peste umăr, pornind cu paşi mari spre casă.

Grayson îi auzi pe copii gemând înainte de a se îndepărta târşâindu-şi picioarele. Se scutură de noroiul de pe mâini şi revăzu în minte ultimele câteva momente. Ce se întâmplase?

Folosind pompa din spatele casei, Abbie începu să umple găleata. Avea nevoie de o baie – urgent. Nici măcar nu trebuia să fie fierbinte, doar udă. Auzi pleoscăitul unei perechi de ghete ude leoarcă de noroi şi îşi înteţi eforturile.

— Abbie?

Închise strâns ochii.

— Am să fac o baie. Trebuie să te retragi în şopron.

— De ce? Fiindcă te-am atins? Nu plec până nu-mi spui de ce eşti supărată.

Făcu un pas spre ea. Dând drumul găleţii, ea se retrase în spate. Găleata se izbi de pompă, iar o parte din apă se vărsă. Inima-i bătea ca unui animal sălbatic, iar mâinile îi tremurau, deşi nu făcea decât să stea,

încremenită de spaimă şi mânjită de noroi, în faţa unui bărbat care era şi el noroi din cap până în picioare. Se simţea sufocată ca şi cum cineva ar fi înfăşurat strâns o frânghie în jurul pieptului ei.

— Ştiu ce-ţi trebuie, scrâşni ea. Şi n-ai să primeşti de la mine.

Ar fi trebuit să arate ridicol cu faţa mânjită cu noroi. Însă arătă incredibil de ameninţător când îşi îngustă ochii.

— Ce anume îmi trebuie?

Privirea ei alunecă spre pantalonii lui, apoi se aţinti din nou în ochii lui. Cât de inocentă arăta acum – însă ştia că nu fusese întotdeauna astfel.

— Ştiu ce-am simţit când erai peste mine. Ştiu ce vrei.

Aplecându-se, Grayson luă găleata şi începu să pompeze apă în ea.

— Crezi că vreau să-mi fac poftele cu tine? întrebă el încet.

Ea încuviinţă din cap cu o mişcare smucită.

El împietri.

— Ai dreptate. Nu ştiu să-mi doresc nimic mai mult decât să te culc pe patul răcoros de trifoi, să te dezbrac şi să fac dragoste cu tine. E ceea ce-mi doresc, Abbie. Nu e ceea ce-mi trebuie.

— Sunt văduvă. Ştiu că pentru un bărbat nu-i nicio diferenţă între ceea ce-şi doreşte şi ceea ce-i trebuie. N-am de gând să mă mai căsătoresc vreodată. N-am de gând să mai primesc vreodată un bărbat în casa mea, în patul meu…

— Soţul tău te-a violat?

Abbie se dădu înapoi clătinându-se. Ce Dumnezeu îi venise să discute un asemenea subiect cu bărbatul acesta? Cum ar fi putut să-i explice spaima ce o încercase auzind scârţâitul patului sub trupul soţului ei când acesta se întorsese spre ea… umilinţa din clipa în care îi ridicase cămaşa de noapte, durerea de la început…

— Nu, nu m-a forţat niciodată, dar…

— Dar poate ţi-a dat de înţeles că n-ai de ales când era vorba de a-i satisface nevoile. Cu mine vei avea

întotdeauna de ales. Chiar dacă nu pot controla reacţiile trupului meu atunci când eşti aproape, îmi pot controla acţiunile. Îşi goli găleata peste cap, îndepărtând o parte din noroi. Apoi îi aruncă o privire care, îşi spuse ea, ar fi opărit-o, poate, dacă ar fi fost mai aproape de el. Nu uita, Abbie. Dacă va fi să se întâmple vreodată ceva între noi, va fi fiindcă ţi-o doreşti tu.

Abbie îl privi îndepărtându-se, mişcându-se ţeapăn din cauza noroiului ce încă îi năclăia hainele. Se gândi să îi strige că femeile nu aveau dorinţe şi nevoi în această privinţă, dar dacă ar fi fost adevărat, de ce se trezise brusc întrebându-se cum anume ar fi fost să stea întinsă pe un pat de trifoi, complet goală?

*

Era a naibii de plăcut să fii curat.

Grayson părăsi curtea din spate a casei, unde tocmai savurase o baie fierbinte după ce-i ajutase pe copii să cureţe coteţul de găini şi boxele animalelor din şopron.

Ştia că Abbie avea să îi cheme în scurt timp în casă pentru a cina. Soarele începuse să alunece dincolo de linia orizontului, însă Grayson era prea istovit pentru a se bucura de frumuseţea acestuia, prea recunoscător că ziua de odihnă avea să se încheie în curând. Nu credea că englezii erau leneşi de felul lor, şi totuşi, pe toţi sfinţii, ei ştiau să aprecieze cu adevărat o zi de odihnă. Pentru numele lui Dumnezeu, cum reuşeau texanii aceia să se bucure de viaţă când nu-i aştepta nimic altceva decât muncă asiduă şi sudoare, zi după zi? De ce ar fi trebuit omul să muncească pe brânci dacă nu avea niciodată o clipă de răgaz pentru a se bucura de ceea ce dobândise?

Grayson intră în şopron şi privi firicelele de praf valsând leneş în jurul lui. Trupul lui tânjea după câteva momente de solitudine şi inactivitate deplină. Urcă pe scara ce ducea în pod. Voia doar câteva clipe în care să fie singur cuc, fără nimic care să-i ocupe mâinile, ca să-şi poată lăsa gândurile să exploreze în voie mulţimea ameţitoare de

posibilităţi. Apoi ajunse la nivel cu intrarea în pod şi încremeni.

Abbie era aşezată în pod, încadrată de intrare, arătând aidoma unei picturi nepământene. Stătea cu picioarele strânse sub ea, iar mâinile ei mângâiau cartea lui ca şi cum ar fi fost un amant. I se puse un nod în stomac când îi trecu brusc prin minte ideea ridicolă că şi-ar fi dorit să fie o carte. Deşi o vedea doar din profil, uluirea ei încântată răzbătea dar din fiecare linie şi curbă a chipului ei.

Scara scârţâi când Grayson se ridică în pod. Abbie întoarse fulgerător capul spre el. Bucuria surprinsă din ochii ei mai că nu-i smulse şi ultima fărâmă de suflare din trup. Ea îi întinse ceea ce descoperise.

— E o carte, şopti Abbie pe un ton de respect profund.

— *Ivanhoe,* spuse Grayson încet, nevoind să ştirbească farmecul fragil al momentului. E favorita mea.

Ea îşi plimbă degetele peste coperta de piele.

— N-am mai văzut niciodată o carte adevărată, cât se poate de adevărată. În afară de Biblie… şi almanahul lui John.

Afirmaţia ei nu îl surprinse în mod deosebit. Atât de multe lucruri care lui i se păruseră perfect fireşti în Anglia reprezentau aici obiecte de lux, la care puteai doar să râvneşti.

— Ai vrea să ţi-o citesc?

Văzu dorinţa şi îndoiala învolburându-se în ochii ei, iar în clipa aceea şi-ar fi vândut sufletul pentru a fi el obiectul acelei dorinţe.

— Aş putea să vă citesc ţie şi copiilor după masa de seară.

Ochii ei se luminară.

— Oh, le-ar plăcea.

Spre surprinderea lui, Grayson descoperi că şi lui i-ar fi plăcut. Altă dată îşi petrecuse serile cu băutură, jocuri de noroc şi femei, iar acum, pe neaşteptate, nimic nu i se părea mai tentant decât să stea în faţa focului seara şi să le citească lui Abbie şi copiilor ei.

— Voi aştepta cu nerăbdare.

Cu mare grijă, Abbie puse cartea înapoi exact în locul unde o lăsase el cu o seară în urmă. Apoi întinse o mână spre cel mai recent obiect de mobilier adăugat casei lui.

— Ţi-am făcut salteaua pe care ţi-am promis-o. Umplută cu pene de gâscă. M-am gândit că-ţi va fi mai confortabil decât să stai întins doar pe păturile puse peste paie.

— Nu ţin minte să mai fi primit vreodată un dar atât de preţios.

— Nu e un dar preţios, dar e practic.

— Mă refeream la zâmbetul tău de mai devreme, când ţineai cartea în mână. Nu zâmbeşti suficient de des, Abbie.

Obrajii ei fură încinşi de o roşeaţă intensă.

— Trebuie să m-apuc de pregătit cina.

Deşi ar fi preferat să rămână unde se afla, din respect faţă de temerile ei, Grayson se dădu la o parte pentru a-i face loc să coboare pe lângă el. Se îndepărtase destul de mult când capul ei reapăru pe neaşteptate, cu o cută de încruntare pe frunte.

— N-ai să uiţi s-aduci cartea, aşa-i?

El îi zâmbi cald.

— N-am să uit.

Dispăru dincolo de gura podului. Grayson traversă podul de-a buşilea şi aruncă o privire prin deschizătură. N-ar fi ştiut să numească emoţia ce-i crescu în piept când o privi pe Abigail Westland – văduvă, crescătoare de bumbac şi mamă a trei copii – îndreptându-se spre casă cu pas vioi şi un aer de dezinvoltură veselă.

Ştia doar că până şi în iad puteai găsi frânturi de paradis.

*

Grayson îşi petrecuse toată viaţa tânjind după atenţie, adoraţie, căldura unei familii. Aşezat într-un scaun în faţa vetrei, cu un public vrăjit de poveste în jurul lui, îl încercă

un sentiment de mulţumire cum nu mai cunoscuse vreodată. Copiii se lăfăiau pe podea, culcaţi pe burtă, cu ochii mari şi atenţia pe deplin aţintită asupra lui.

Abbie îşi începuse seara aşezată pe un scaun în faţa lui, cosând ceva. Iar Grayson fusese teribil de încântat când mâinile ei se opriseră într-un final din ceea ce făceau, Abbie cufundându-se cu totul în poveste. Şi-ar fi dorit să-şi fi adus o sută de cărţi.

Şi şi-ar fi dorit să poată citi până dimineaţa, însă activităţile de peste zi îl consumaseră şi ştia că nici ziua următoare nu avea să fie cu nimic mai uşoară. Citi ultimele cuvinte din capitol şi închise cartea.

Johnny se ridică în grabă, cu fruntea încreţită de-o încruntare profundă.

— Ai terminat?

— Pe seara asta da. E destul de târziu.

Abbie aruncă o privire spre ceasul de pe poliţa căminului şi făcu ochii mari.

— Oh, vai de mine. E aproape zece. Nu-mi vine să cred. Se ridică. Copii, uraţi-i noapte bună domnului Rhodes. Ar fi trebuit să fiţi de mult în pat.

Copiii bombăniră, însă îi mulţumiră cuminţi înainte de a o lua care încotro, târşâindu-şi picioarele. Lydia dispăru pe o uşă, băieţii pe o alta. Una dintre uşi rămase închisă, iar Grayson îşi dădu seama că nu putea fi decât cea care dădea spre dormitorul lui Abbie. Nu-şi bătuse niciodată capul unde dormea ea, însă brusc simţi o dorinţă intensă de a prelungi acel sentiment că făcea parte din familie… de a o urma în dormitor şi a o lua în braţe…

Un gest care, după cum ştia prea bine, ar fi stârnit proteste vehemente din partea ei.

— Îţi mulţumesc că le-ai citit copiilor, spuse Abbie, frângându-şi mâinile ca şi cum şi-ar fi dat seama în ce direcţie se îndreptaseră gândurile lui.

Grayson se ridică şi puse cartea pe masă.

— Plăcerea a fost de partea mea. Am să las cartea aici.

Ar fi vrut să prelungească acel moment, însă ştia că n-

ar fi ieşit nimic bun din asta. Traversă încăperea, deschise uşa şi păşi în întunericul nopţii. Auzi paşii ei discreţi în urma lui şi, întorcându-se. O văzu stând în dunga de lumină a unui felinar palid, cu o mână încleştată pe marginea uşii.

— În noaptea asta copiii vor visa probabil la vesela Anglie, spuse ea şovăitoare.

Grayson făcu un pas spre ea.

— Tu la ce vei visa, Abbie?

— Eu nu visez. Tu visezi la Anglia? se grăbi ea să adauge.

— Nu.

— Nici tu nu visezi deloc? vru ea să ştie.

— Visez, dar adevărul despre visele mele probabil te-ar înspăimânta

— Ai coşmaruri? Sunt legate de copilăria ta?

— Nu sunt coşmaruri şi categoric nu sunt vise de copil. Ba chiar îmi fac plăcere, la drept vorbind.

Ea clătină din cap.

— Nu înţeleg ce spui.

— Te visez pe tine, spuse el încet.

Văzu şocul reflectându-se în ochii ei şi îşi dădu seama că avusese dreptate când anticipase că mărturisirea avea să o tulbure.

— N-ar trebui să spui asta, îl mustră ea.

— Dar tu m-ai întrebat, remarcă el, dorindu-şi ca într-adevăr să nu fi spus nimic.

Conversaţiile cu Abbie erau la fel de fragile ca sticla lucrată manual şi orice pas greşit, oricât de mic, îi putea face ţăndări încrederea.

Ea se retrase uşor în casă, iar deschizătura uşii se reduse puţin.

— Nu te poţi abţine, nu-i aşa?

— De la ce anume?

— Nu te poţi abţine să nu fii un derbedeu.

— Mă tem că nu. Mă stăpânesc în ceea ce te priveşte, dar sunt un bărbat slab.

— Nu eşti chiar atât de slab, după părerea mea, spuse ea încet. Şi eşti bun la suflet.

— Dumnezeule bun, să nu mai spui asta nimănui. Se va alege praful de reputaţia mea.

Ea îşi înclină capul.

— Îmi pare rău pentru povestea de azi după-amiază. Cred… că încercai doar să mă tachinezi când m-ai tras în noroi. Nu… nu mă pricep la flirtat sau la tachinat…

— Lucru pentru care ba sunt incredibil de recunoscător, ba extrem de frustrat.

Ea ridică brusc privirea spre el.

— Eşti atât de sinceră şi de deschisă, îi explică el. Nu am mai cunoscut niciodată pe nimeni ca tine. Mereu ai o expresie vag nedumerită pe chip atunci când te tachinez, ca şi cum n-ai şti prea bine cum să reacţionezi. Poţi sta liniştită că voi rămâne inofensiv până nu-mi vei da tu permisiunea să trec la fapte. Înainte ca Abbie să apuce să protesteze, Grayson sări de pe prispă şi îi aruncă peste umăr: Noapte bună, Abbie! Şi vise plăcute!

Capitolul 7

— Să ai grijă s-acoperi rădăcinile, hurui o voce gravă peste umărul lui Grayson.

Grayson îl salută din cap pe fratele lui Abbie.

— Mulţumesc de sfat. Se întoarse la distrus buruienile din jurul tulpinilor de bumbac, însă îl simţi pe James privindu-l ca şi cum ar fi fost un ţânţar enervant ce trebuia strivit. Mai e ceva ce nu fac bine?

— Eu şi Amy…

Grayson se îndreptă, apoi se aplecă uşor pe spate pentru a-şi destinde şalele, chinuite de noduri dureroase.

— Tu şi Amy?

— Avem o cameră liberă în casă. Intenţionăm s-o folosim pentru copilaş când vom avea unul, însă în momentul de faţă e goală. Mă gândeam că poate ai vrea să vii să locuieşti cu noi.

Grayson schiţă un zâmbet.

— Mă simt cât se poate de bine în şopronul lui Abbie. Mulţumesc. Toate eforturile bărbatului de a-şi păstra calmul măcar în aparenţă se spulberară.

— Nu vreau s-o văd pe Abbie suferind.

— N-am de gând s-o fac să sufere.

James făcu un pas spre el, iar Grayson îşi spuse că, fără îndoială, fusese un bărbat cu un fizic impunător înainte ca războiul să facă din el doar piele şi os.

— Nu ştiu cum se procedează în Anglia, dar aici trăim după altfel de reguli. Dacă o faci pe Abbie să sufere, am să te-omor.

Grayson arcui o sprânceană.

— Deci tu eşti cel care l-a omorât pe soţul ei?

Cu o expresie de oroare pe chip, James îşi smuci capul în spate ca şi cum James tocmai i-ar fi dat un pumn.

— Nu! Yankeii l-au ucis.

— Şi totuşi, n-ai avut nimic împotrivă când soţul ei a făcut-o să sufere. Doar că nu vrei să sufere de mâna unui englez.

— John nu i-a făcut niciodată rău lui Abbie…

— Atunci de ce se sperie de atingerea unui bărbat?

— Nu se…

— Ba da, insistă Grayson. Duminică, când n-am făcut altceva decât să-i ofer ajutorul, a reacţionat ca şi cum mâna mea ar fi fost un şarpe.

Ceea ce se petrecuse în cocină era o poveste pe care nu simţea nevoia s-o divulge.

Îşi dădu seama că James reflecta la răspuns când îl văzu cu privirea aţintită asupra casei în care Abbie şi alte câteva femei pregăteau prânzul.

— Nu cred să fi fost John. Abbie mi-ar fi spus. N-a fost John. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Grayson. Îngrijorarea reflectată în ochii lui îl surprinse. Crezi că i-a făcut rău?

— Cum ar fi putut să nu îi facă? Dumnezeule bun, omule, avea doar şaisprezece ani când s-a măritat cu el.

— Asta nu-i ceva neobişnuit. O mulţime de femei se căsătoresc tinere…

— Ea nu era femeie. Era o copilă.

James coborî privirea în pământ şi murmură.

— Erau prea multe guri de hrănit.

Grayson se aplecă uşor în faţă.

— Ce legătură are asta?

Cu o expresie vinovată în ochi, James susţinu privirea lui Grayson.

— Părinţii mei au avut unsprezece copii. Culturile n-o duceau grozav. Tata s-a gândit că ar fi fost mai bine pentru fetele mai mari să-şi găsească un soţ, să aibă pe altcineva care să le-asigure mâncare şi haine. Daniel o curta pe Elizabeth de ceva vreme deja, aşa că asta n-a fost o problemă, însă Abbie… ei bine, ea nu atrăsese atenţia nimănui.

Grayson îşi spuse că, cel mai probabil, comunitatea fusese alcătuită din neghiobi care purtau ochelari de cal în loc de pălării.

James ridică din umeri.

— John era cam singuratic de felul lui, însă era cel mai prosper fermier de prin părţile astea.

Grayson îşi lăsă privirea să alunece peste căsuţa îmbrăcată în draniţe, apoi din nou peste ogoare. Aşa arăta prosperitatea? Dumnezeule mare, iar tatăl lui se aşteptase să devină un om înstărit aici?

— Şi atunci tatăl tău a vândut-o?

— Nu. Pur şi simplu i-a dat voie lui John să-i ceară mâna lui Abbie. Ea a fost entuziasmată de gândul de-a deveni soţia lui. Nu ştiam tot ce presupun îndatoririle unei femei faţă de soţul ei.

— Da, ei bine, mă tem că acel entuziasm posibil să fi murit în noaptea nunţii – deodată cu inocenţa ei.

— Sper că te înşeli.

— Poate că aşa e. Poate că nu soţul ei i-a făcut rău, dar cineva a făcut-o. De asta sunt sigur.

James îşi încleştă fălcile şi încuviinţă lent din cap.

— Dacă ai dreptate, voi afla cine-a fost vinovatul şi, dacă mai e în viaţă, am să-l omor. Se răsuci pe călcâie, dădu să plece, apoi se opri şi îi aruncă o privire peste umăr.

Iar dacă-i faci tu rău cu ceva, am să te omor şi pe tine.
Grayson îl privi îndreptându-se spre capătul brazdei.
Aparent, Texasul ducea lipsă nu doar de civilizaţie, ci şi de oameni civilizaţi.

*

Abbie simţi o mână înşfăcând-o de umăr. Cu un ţipăt mărunt, se răsuci pe călcâie. Îşi apăsă o mână în dreptul inimii ce îi bubuia.
— Dumnezeule mare, James, m-ai speriat de moarte.
Fratele ei o privi cu ochii îngustaţi.
— Dar cine credeai că e?
— Habar nu aveam cine e, dar nu-s obişnuită să fiu înşfăcată aşa.
Se întoarse spre ceaunul greu de fontă şi amestecă în fasolea ce fierbea mărunt.
— Te supără englezul?
Ea suci capul spre el.
— De unde naiba ţi s-a năzărit întrebarea asta?
Obrajii scofâlciţi ai fratelui ei fură inundaţi de o roşeaţă aprinsă. Abbie se întrebă dacă şi John slăbise la fel de mult înainte de a fi ucis.
James îşi plecă uşor capul.
— Am văzut cum te priveşte englezul.
Inima lui Abbie tresări precum un fluture desfăcându-şi aripile pentru prima dată.
— Şi cum anume se uită la mine?
Roşeaţa de pe chipul lui James se înteţi.
— Ştii tu, Abbie.
Ea îşi înfipse o mână în şold.
— Nu, James, nu ştiu.
— Se uită la tine aşa cum o face un bărbat când se gândeşte la chestii la care n-ar trebui.
Abbie îşi mută privirea asupra ogoarelor. Nu vedea mare lucru în afară de pălăria pe care ştia că o purta Grayson. Îşi împinse după ureche o şuviţă de păr rebelă.
— Nu sunt interesată de el, iar el o ştie. Aşa că n-are

decât să se uite după pofta inimii. N-o să iasă nimic din asta.

— Susţine că John ţi-a făcut rău.

Atenţia ei se întoarse fulgerător asupra fratelui ei.

— Poftim?

— Crede… De ce ai tresărit când te-am atins?

— Ţi-am spus. M-ai speriat.

James ridică mâna, iar ea se smuci puţin înapoi. O umbră de tristeţe apăru în ochii lui.

— De ce nu mi-ai zis că eşti nefericită cu John?

— Nu eram nefericită. A fost un om bun.

— Dar a fost şi un soţ bun?

— Lasă morţii să se odihnească în pace, James. Am trei copii pe care îi iubesc.

Şi amintiri care nu făceau altceva decât s-o bântuie.

*

Grayson auzi fierul zăngănitor ce anunţa că Abbie terminase de pregătit masa de prânz. Se gândi pentru o clipă la minusculul clopoţel de alamă pe care-l folosea soţia ducelui de câte ori voia ca servitorii să aducă următorul fel la masă. Aici fierul era bătut o singură dată pentru că, de cele mai multe ori, se servea un singur fel de mâncare.

În fiecare zi apăreau tot mai mulţi bărbaţi pe ogoare, bărbaţi ce se întorceau învinşi şi erau întâmpinaţi fără prea mare zarvă. Unii dintre ei se prezentau; alţii pur şi simplu puneau mâna pe o săpăligă şi începeau s-o înfigă în pământ ca şi cum nici n-ar fi plecat vreodată.

Nimeni nu vorbea despre războiul care îi răpise de lângă familiile şi din casele lor.

Pomi agale spre casă, potrivindu-şi pasul cu al lui Harry.

— Când ai de gând să te bărbiereşti?

Harry îşi trecu de mai multe ori mâna peste părul negru şi ţepos ce-i acoperea bărbia.

— După ce vom fi câştigat o avere.

— M-aş aştepta ca barba să fie imposibil de îndurat pe

o căldură ca asta.

— Nu-i chiar aşa de rău şi mă protejează cât de cât de soare, îi aruncă o privire piezişă lui Grayson. În plus, timpul pe care mi l-aş petrece bărbierindu-mă prefer să mi-l păstrez pentru somn.

Lui Grayson îi pieri râsul pe buze. El şi prietenii lui petrecuseră la toate orele din zi şi din noapte cât timp se aflaseră în Anglia. De ce îi deranja atât de mult să se trezească devreme de când veniseră aici?

— Dumnezeule, dar ştiu că suntem nişte putori.

— Trebuie să existe o cale mai simplă de a-ţi câştiga existenţa, recunoscu Harry.

— Nu crezi că oamenii ăştia ar fi recurs deja la ea dacă ar fi existat aşa ceva? întrebă Grayson.

— Nu. Cred că sunt toţi nişte masochişti. Nu înţeleg de ce – odată ce au priceput cât de cât în ce se băgau – n-au făcut cale întoarsă spre locurile de unde veniseră.

— Poate că viaţa de aici era mai bună decât cea pe care o duceau înainte, remarcă Grayson. Chiar şi în Anglia, nu toată lumea duce viaţa de lux care noi aveam impresia că ni se cuvenea.

— Ei, drace, ar trebui s-o facă.

Grayson chicoti. Nu credea că Harry era nici pe departe atât de superficial pe cât părea.

— Te-am văzut cu alţi câţiva domni odihnindu-vă în spatele şopronului mai devreme.

— Nu ne odihneam. Am pus de câteva rămăşaguri.

— Oh?

Harry rânji.

— Frumoasa văduvă Denby va avea un acoperiş nou deasupra şopronului până duminică.

— Doamne, Harry, ai grijă ca oamenii ăştia să nu afle că eşti un trişor maestru, altfel rişti să-ţi ciopârţească degetele.

Era uluit de cât de mulţi bărbaţi umblau în continuare înarmaţi – cu puşti şi cuţite – ca şi cum s-ar fi aşteptat ca duşmanul să sară din tufe în orice clipă.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Am impresia că James

ar fi nespus de încântat să-ţi scoată ochii pentru felul în care te uiţi la sora lui. Grayson îşi înşfăcă prietenul de braţ şi îl forţă să se oprească.

— Ce-i râu în felul în care mă uit la ea?

— Nu-i nimic rău. Dar nu uita că vom pleca de aici.

Harry porni din nou spre casă, mergând alene. Grayson îşi potrivi pasul cu al lui.

— Nu-i tocmai rău aici…

— Nu-i nicio oportunitate aici, Gray.

— Am putea crea noi oportunitatea…

— De ce să faci efortul de a o crea când oportunităţi există deja, din belşug, în alte părţi?

— N-ar fi un efort. Toate pământurile astea îi aparţin lui Abbie. Dacă s-ar căsători…

Harry clătină din cap.

— Ai grijă cu văduva Westland, Gray. Nu prea e genul tău.

— Oh? Şi care crezi tu că e genul meu, mai exact?

— Femeile măritate.

Grayson se poticni şi se opri de tot, în vreme ce Harry îşi continuă drumul. Fără a-şi da seama ce făcea, o căută pe Abbie printre femeile care începuseră să le servească mâncarea bărbaţilor. Harry avea dreptate. Grayson fusese întotdeauna atras de femeile măritate – era mai puţin riscant cu ele.

Gândul de a se căsători el însuşi era unul asupra căruia nu reflectase niciodată, pentru că nu se putea mulţumi cu o femeie fără niciun rang, dar nici nu era o partidă potrivită pentru niciuna dintre femeile pe care le-ar fi considerat, poate, demne de el. Tatăl lui îi spusese mereu că ţintea prea sus. Şi iată-l aici, departe de Anglia şi de cutumele sociale ale acesteia, constatând că nu-şi putea lua ochii de la o femeie care nici măcar nu ştia să citească.

Lui îi plăcuse dintotdeauna să citească, însă niciodată nu-i făcuse mai multă plăcere decât în ultimele câteva nopţi. Atenţia fermecată cu care-l asculta Abbie când citea îi oferea o satisfacţie incredibilă, îi stârnea o bucurie cum nu mai cunoscuse vreodată. Simţea că fiecare cuvânt pe

care îl rostea cu voce tare era un dar pentru ea. Singurul lui regret era că acele cuvinte izvorau din inima lui Sir Walter Scott nu dintr-a lui.

Se îndreptă agale spre masa de scânduri încropită în grabă. Privirea lui Abbie o întâlni pe a lui şi roşi uşor.

— Ia loc, domnule Rhodes.

Domnule Rhodes, deci? Detesta când i se adresa atât de oficial – o făcea de fiecare dată când erau de faţă şi vecinii ei.

— Abbie, nu vând de ce i-ai servi pe bărbaţii ăştia ca şi cum n-ai fi nimic mai mult de-o simplă slujnică.

Aerul fu brusc sufocat de o tăcere grea şi un freamăt de nerăbdare. Obrajii lui Abbie fură încinşi de roşeaţă, iar Grayson regretă că o punea într-o situaţie stânjenitoare, însă se săturase până peste cap să o vadă muncind pe rupte. Singurul răgaz de la muncă era cel pe care şi-l oferea serile, când îi citea el – însă chiar şi atunci cârpea ciorapi sau cosea haine pentru copii sau îşi peticea propriile haine.

— Bărbaţii muncesc din greu…

— Şi tu nu? Luă ceaunul cu fasole din mâinile ei şi mai că nu-l scăpă când acesta se dovedi neaşteptat de greu. Îl lăsă să cadă pe masă cu un zăngănit asurzitor. I se păru că auzise chiar şi lemnul crăpându-se pe undeva. Stai jos, Abbie.

Ea îşi înfipse mâinile în şolduri cu o sclipire bătăioasă în ochi.

— Nu ştiu cum faceţi voi în Anglia, dar aici îi servim pe bărbaţii noştri.

Îşi încolăci degetele pe mânerul ceaunului. Grayson îşi puse mâna peste a ei. Abbie şi-o smuci fulgerător, ca şi cum ar fi atins-o pe încheietură cu o făclie aprinsă.

— Nu cred că există printre toţi cei de faţă cineva care să se trezească mai devreme decât tine sau care să muncească mai din greu. Te epuizezi şi nu-mi place asta.

Ea ridică bărbia, iar violetul ochilor ei se întunecă.

— Nu-mi pasă de ce-ţi place ţie.

El arcui o sprânceană şi un colţ al gurii.

— Foarte rău că nu-ţi pasă, fiindcă până nu încetezi

să-i mai serveşti pe oamenii ăştia, refuz să mai citesc cu voce tare serile.

Tristeţea ce apăru în ochii ei violeţi aproape îl făcu să cedeze.

— Nu poţi face asta, şopti ea răguşit.

— Ai dreptate. Nu pot. Înşfăcă vasul cu fasole. Servesc eu mâncarea. Tu stai jos şi odihneşte-te.

Simţi că cineva trăgea de ceaun şi întoarse brusc capul. Zâmbind, James îi luă vasul din mâini.

— Are dreptate. Nu văd de ce nu ne-am putea servi singuri, îşi trânti o porţie de fasole în farfurie şi îi dădu ceaunul bărbatului de lângă el.

Abbie oftă înfrântă.

— Mă gândesc că am să stau şi eu să mănânc.

Dădu să pornească spre masa la care erau aşezaţi copiii şi câteva femei.

— Nu acolo, spuse Grayson. Aici.

Ea căscă ochii.

— Masa aia e pentru bărbaţi.

— De ce?

Abbie se arătă la fel de şocată ca şi cum tocmai ar fi aruncat o găleată de apă rece peste ea.

— Cum adică de ce?

— Cei mai mulţi dintre bărbaţii ăştia au lipsit de-acasă ani buni. De ce ar vrea să stea la o masă doar cu alţi bărbaţi, când ar putea să stea cu familiile lor?

— Îmi place cum gândeşti, Rhodes, spuse James ridicându-se. Poţi lua scaunul meu, Abbie. Eu am să stau lângă Amy.

Şi alţi bărbaţi se ridicară să li se-alăture soţiilor lor, până nu mai rămaseră decât cei necăsătoriţi. Femeile fără soţ se treziră brusc că nu aveau unde să mai stea la masa care cândva le fusese rezervată femeilor. Grayson îi privi pe bărbaţii de la masa burlacilor zâmbind când femeile se aşezară sfioase lângă ei.

— Ce-ai făcut? întrebă Abbie.

Grayson zâmbi larg.

— Am creat o atmosferă mai plăcută la masă. Stai jos.

De data aceasta ea se supuse. Având grijă să n-o atingă sau să-i dea vreun motiv să se smulgă de lângă el, se aşeză pe bancă lângă ea. Când o văzu stând dreaptă ca o scândură, se ridică.

— Mută-te la capăt, Abbie.

Ea o făcu, astfel că nu mai avu într-o parte decât briza caldă din Texas. Grayson se strecură cu greu între ea şi bărbatul care se aflase de cealaltă parte a ei. Abbie se relaxă doar o idee, însă suficient pentru a-i da speranţe.

— I-ai spus lui James ceva ce n-ar fi trebuit, şopti ea, cu privirea aţintită asupra mâncării de fasole din faţa ei.

— Îmi cer scuze, însă încercam să mă apăr de acuzaţiile pe care mi le aducea, spuse el coborând vocea.

Abbie întoarse capul spre el, studiindu-l cu fruntea încreţită a încruntare.

— Crede că am de gând să-ţi fac rău, îi explică Grayson.

Ea încuviinţă din cap.

— I-am spus că nu e cazul.

Grayson fu cu totul luat prin surprindere de fiorul de bucurie ce-l străbătu fulgerător, ca o stea explodând din văzduh. În ciuda atitudinii ei circumspecte, în el avea încredere – credea în el, deşi nicio altă femeie nu o făcuse vreodată.

Vru să-i răspundă şi îşi dădu seama că i se pusese ceva în gât. Un nod de emoţie cum nu mai cunoscuse vreodată. Îl înghiţi cu greu şi îi oferi un zâmbet lent, leneş.

— Îţi mulţumesc.

Ceaunul cu fasole ajunse în cele din urmă înapoi la Grayson. Îşi trânti mâncarea în farfurie. Dacă stomacul lui n-ar fi fost pe punctul de a mârâi ca un câine turbat, s-ar fi lipsit de fasole. Tânjea după ceva – orice – care să fie servit cu un sos dens şi cremos deasupra.

— Aş fi venit mai repede la masă dacă aş fi ştiut că s-a terminat cu segregarea între bărbaţi şi femei, spuse Kit trântindu-se lângă Harry. Îi zâmbi surorii lui Abbie în timp ce se întinse după fasole. Compania unei doamne face întotdeauna masa cu mult mai plăcută.

Elizabeth pufni în râs şi îşi dădu ochii peste cap.

— Îţi pierzi timpul încercând să flirtezi cu mine, Christian Montgomery.

El îşi duse o mână la inimă.

— Mă simt profund insultat că iei complimentele mele sincere drept un simplu flirt.

Ea îşi puse un cot pe masă şi îşi sprijini bărbia în palmă, susţinându-i privirea.

— Vrei să spui că nu încercai să flirtezi?

— Ba fireşte că asta făcea, interveni Harry. Asta e tot ce ştie să facă.

— Nu te băga, Bainbridge, îl avertiză Kit.

— Domnilor, mai aveţi cincisprezece minute până trebuie să vă întoarceţi pe ogoare. Aţi face bine să încetaţi cu ciondăneala şi să v-apucaţi de mâncat, le aminti Elizabeth.

— Eşti o stăpână aspră, doamnă Fairfield, spuse Kit.

Ea încuviinţă scurt din cap.

— Bine-ar fi să nu uiţi asta.

Grayson îi aruncă o privire piezişă lui Abbie, care se zgâia la sora ei ca şi cum n-ar fi fost tocmai sigură că o recunoştea. Se întrebă dacă văzuse vreodată cupluri flirtând, dacă avea habar de prietenia relaxată care se putea lega între un bărbat şi o femeie.

Se aplecă uşor în faţă.

— Spune-mi despre vite.

Abbie îşi îndreptă brusc privirea spre el.

— Ce vite?

— Când mă întorceam de la pescuit cu băieţii, am văzut nişte vite. De un roşcat-ruginiu. Coarne enorme. De ce nu se aflau într-un ţarc, de ce nu erau închise undeva?

Abbie ridică din umeri.

— Nu ştiu mare lucru despre vite.

Grayson îşi plimbă privirea în jurul mesei.

— Ştie cineva?

Andy Turner dădu din cap. Bărbatul vânos încă purta uniforma de soldat confederat, ca şi cum s-ar fi întors acasă fără nimic altceva. Grayson îşi spuse că individul nu putea

avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Ce ştii? întrebă Grayson.

— Ei bine… înainte de război, o mulţime de fermieri creşteau vite în nord, dar le-au dat drumul să meargă unde-or vedea cu ochii când ei au plecat la război.

— Deci nu aparţin nimănui? vru Harry să ştie, iar Grayson îşi dădu seama, când îl văzu îndreptându-şi spatele, că era interesat de discuţie.

— Depinde, spuse Andy.

— De ce anume? întrebă Harry.

— Dacă sunt sau nu însemnate cu fierul. Dacă da, înseamnă că-i aparţin celui care are semnul respectiv.

— Iar dacă nu, înseamnă că le poate lua oricine?

— Da.

— Atunci cum se face că nu strângem vitele? întrebă Harry.

— Fiindcă sunt cam la fel de valoroase ca banii statelor confederate, spuse un bărbat de la celălalt capăt al mesei.

Grayson păru să-şi aducă aminte că numele bărbatului ce umbla adus de spate era Sam.

— De ce? întrebă Grayson.

— Durează luni întregi să le mână la târg. Nu merită efortul. Bumbacu-i mai bun.

— Dacă au existat crescători de vite înainte de război, probabil nu vă împărtăşeau părerea, sugeră Kit.

Sam, Andy şi toţi ceilalţi fermieri de la masă se mulţumiră să ridice un umăr şi să-şi vadă de mâncare.

Grayson, Harry şi Kit schimbară o privire cu subînţeles.

— S-ar putea să se dovedească o sursă de venituri care să merite explorată, spuse Kit coborând vocea.

— Nu până nu e cules bumbacul, interveni Abbie pe un ton categoric.

Grayson o privi, surprins de înverşunarea din ochii ei.

— Nu până nu-i cules bumbacul, o asigură el.

*

Grayson stătea în şopron cu un braţ ridicat şi mâna sprijinită de peretele interior, cu privirea aţintită asupra petei palide de lumină ce se revărsa în bezna nopţii din spatele casei. Timp de mai bine de două săptămâni stătuse de veghe în locul acela, întrebându-se dacă Abbie se spăla la lumina lunii, gândindu-se la apa caldă dezmierdându-i pielea.

Femeia aceea îl făcea să-şi iasă din minţi. Ar fi vrut să vadă în ochii ei râs şi bucurie, nu epuizare. Ar fi vrut să-i cumpere cele mai elegante rochii, din cele mai fine materiale.

Nu mai cunoscuse niciodată vreo femeie ca ea, nu mai cunoscuse pe nimeni care să-şi lase propriile nevoi pe ultimul loc – asta dacă se obosea măcar să-şi bată capul şi cu ele.

Grayson găsea o plăcere deosebită în a citi pentru întreaga familie seara, urmărind-o pe Abbie plimbându-şi privirea peste copiii ei. La început îşi dorise ca atenţia ei să rămână concentrată asupra lui, însă pe măsură ce serile se scurseseră una după alta îşi dăduse seama că, şi atunci când era atentă la altceva, nu pierdea nimic, căci se putea bucura oricum de prezenţa ei.

Doamne, dar cât de egoistă era lumea în care se formase el! Venise aici întrebându-se cum ar fi putut să tragă cât mai multe foloase. În mai puţin de două săptămâni, descoperise ce însemna cu adevărat munca asiduă. Şi-ar fi dorit să uşureze povara lui Abbie, nu doar povara de a avea grijă de familie şi de a se ocupa de fermă, ci şi tristeţea ce-i împovăra inima.

Râzând o auzise o singură dată; iar de zâmbit n-o vedea decât rareori. Habar n-avea cum să se bucure de viaţă.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet. Şi totuşi, poate că avea habar cât de cât – în fond, se îmbăia la lumina lunii.

Mai puţin în noaptea aceea. Lumina palidă ce răzbătea din spatele casei îl nedumerea. Era convins că

Abbie se îmbăiase şi în alte nopţi, pentru că mirosea ca un trandafir proaspăt cules în fiecare dimineaţă. Era destul de sigur că acele băi le făcea afară. Sau cel puţin în imaginaţia lui le făcea afară.

Însă nu mai ţinuse niciodată lumina aprinsă – nici măcar în acea primă noapte când el descoperise din întâmplare micul răsfăţ pe care şi-l permitea.

Îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, se întoarse şi porni spre scara ce ducea în pod, la modesta lui locuinţă.

Fir-ar să fie de treabă! Răsucindu-se pe călcâie, ieşi cu paşi mari din şopron. Se ţinuse de cuvânt timp de două săptămâni al naibii de lungi, mai mult decât i s-ar fi cuvenit unui derbedeu respectabil să-şi ţină orice fel de promisiune. Când se apropie de casă, avu grijă să păşească mai uşor. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era s-o sperie. Voia doar să se asigure că totul era bine.

Iar dacă avea să o zărească întâmplător la lumina felinarului… aşa să fie.

Ţinându-şi răsuflarea, aruncă o privire furişă pe după colţ. Abbie stătea cu spatele la el. Era cuibărită adânc în cadă, sprijinindu-şi capul pe marginea acesteia. Un felinar aşezat pe o ladă lângă cadă ilumina cartea pe care o ţinea în mâini, mult deasupra apei. Cartea lui!

Se năpusti de după colţ şi înşfăcă volumul din mâinile ei. Abbie lăsă să-i scape un ţipăt mărunt, împroşcând apă peste marginile căzii când se lăsă să alunece mai adânc în ea.

— Ai să uzi cartea şi ai s-o distrugi, o mustră el, examinând volumul şi bucurându-se când nu găsi urme de apă.

— Am avut grijă, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

El îşi mută privirea de la carte asupra ei – şi regretă din tot sufletul că o făcuse. Abbie îşi prinsese părul în creştet. Şuviţe blonde îi încadrau chipul şi îi atârnau pe gâtul lung şi subţire. Lumina felinarului dansa în picăturile delicate de apă de pe chipul ei, gâtul ei, umerii ei goi… rotunjimile sânilor ei, ce deveneau vizibili doar când apa se

retrăgea pentru o clipă. Era doar o fată analfabetă, crescută la fermă, însă îi stârnea o dorinţă cum nu mai cunoscuse vreodată. Degetele lui se încleştară pe carte. Nu era analfabetă.

— Credeam că nu ştii să citeşti.

Sprâncenele ei se strânseră într-o expresie de încruntare profundă.

— De ce ai crede asta?

— Când te-am găsit prima dată ţinând cartea în mână, nu făceai decât să te uiţi la ea.

— Nu îmi aparţinea. Nu ştiam dacă mi-ai fi dat voie s-o citesc.

— Dacă ştii să citeşti, de ce ai părut atât de devastată când te-am ameninţat că n-o să-ţi mai citesc?

— Pentru că-ţi ador vocea, mărturisi ea şoptit, iar Grayson ar fi fost gata să jure că, în ciuda întunericului, o văzuse roşind.

Apoi cuvintele ei îl izbiră cu toată forţa unui baros. Adora vocea lui. Niciodată, de când se ştia, nu auzise acel cuvânt folosit pentru a descrie ceva ce ţinea de persoana lui.

— E… îşi drese vocea, încercând să vorbească normal, în ciuda nodului cât un măr care i se pusese în gât. Timbrul glasului meu e ceea ce te atrage sau felul în care pronunţ cuvintele?

— Ambele. Vorbeşti atât de… atât de…

— Englezeşte?

Văzu umbra unui zâmbet jucându-i pe buze.

— Da.

— Atunci vocea mea îţi va sta la dispoziţie oricând vei dori.

Zâmbetul ei deveni ceva mai pronunţat.

— Uite, iar mă dai peste cap ca laptele ce stă să se prindă.

Nesocotind glasul raţiunii, Grayson zâmbi obraznic şi se aplecă spre ea.

— Ţi-am pomenit vreodată că sunt de-a dreptul înnebunit după gustul laptelui prins? Sunt genul care linge

paharul până rămâne curat. Ea făcu ochii mari şi, înainte s-apuce să aibă şi vreo altă reacţie, Grayson o întrebă: Ai citit din carte în fiecare seară?

— Doar paginile pe care ni le-ai citit tu deja. Îmi place să văd cuvintele, să le citesc. Însă în seara asta am…

Coborî privirea.

— Ce anume ai făcut?

Ea ridică ochii scânteind de remuşcare.

— Am citit mai departe de unde ai ajuns tu. Voiam să ştiu dacă Ivanhoe avea s-o salveze pe Rebecca.

Grayson zâmbi uşor.

— Şi a făcut-o?

— Nu ştiu. Mi-ai luat cartea!

Făcând un pas în faţă, Grayson luă felinarul şi se duse pe prispă.

— Ce faci? vru ea să ştie.

— Am să-ţi citesc.

— Fac baie.

— Da, ştiu.

— Ai zis că o să mă laşi în pace când fac baie.

— Ce-ar putea să-ţi ofere mai multă pace decât să stai relaxată în cadă şi să mă asculţi citindu-ţi? În fond, ştiu că adori sunetul vocii mele.

— Nu când fac baie.

— Atunci nu face baie. Stai doar şi ascultă.

Abbie apucă să-l privească mânioasă doar o fracţiune de secundă, dar apoi îşi permise să se relaxeze în apa aburindă. Într-adevăr, îi adora vocea, inflexiunile uşor muzicale ce făceau cuvintele să sune atât de poetic, glasul lui mult mai blând decât al ei.

I se păru bizar că, din clipa în care acceptă că Grayson avea să rămână, trupul ei se înmuie treptat ca ceara pusă sub o lumânare aprinsă. Era convinsă că nu avea să-i facă rău. Ar fi făcut-o de mult dacă aceasta ar fi fost intenţia lui. În ciuda a ceea ce-i spusese despre trecutul lui, era un gentleman.

Ştia că nu era o idee bună, însă îi plăcea să îl aibă prin preajmă. Îl plăcea să-l vadă în zorii fiecărei zile, ciufulit şi cu

o faţă posacă, ca şi cum ar fi vrut să bată soarele pentru a-l forţa să se întoarcă la culcare. Îi plăcea râsul lui relaxat, pe care-l dăruia cu generozitate copiilor, şi felul în care îi asculta şi vorbea cu ei ca şi cum ar fi pus preţ pe părerile lor. Răbdarea lui părea nelimitată.

Părul îi crescuse de când se afla aici, iar acum i se cârlionţa peste gulerul cămăşii şi i se încolăcea în jurul urechilor. La culoare aducea cu mătasea porumbului, iar Abbie se întrebă pentru o clipă dacă era la fel de moale la atingere.

O parte din ea se simţea vinovată pentru că, în ultimul timp, cele mai multe dintre gândurile ei erau legate de Grayson. Se gândise adesea şi la John cât fusese în viaţă, însă imaginile fuseseră diferite. Cu John se întrebase când avea să se întoarcă de la muncile câmpului, ce-şi dorea să mănânce la cină, dacă avea să-i dea la o parte cămaşa de noapte.

Închizând strâns ochii, îşi încleştă degetele în pumni sub apă şi înclină capul, răsuflarea devenindu-i chinuită, un şir de icnete mărunte. Concentrează-te pe poveste, îşi spuse, pe Ivanhoe şi Rebecca şi pe vocea lui Grayson aducând povestea la viaţă cum ea n-ar fi putut niciodată să o facă...

— Abbie?

Redeschise imediat ochii. Grayson o studia, ţinând în mâini cartea închisă.

— Eşti bine?

Ea se grăbi să încuviinţeze din cap.

— Te ascultam doar.

— Cred că apa s-a răcit deja.

— Nu prea tare, minţi ea, întrebându-se când apucase să se răcească.

Cât timp îl ascultase pe Grayson, cât timp îşi lăsase gândurile să hoinărească?

El reduse flacăra felinarului până sfârâi şi se stinse.

— Ce faci? întrebă ea, detestând nota de panică din glasul ei.

— Vreau să mă bucur de stele o clipă. Nu arată cu

nimic diferit nici în Anglia. Ştii, uneori când mă trezesc în toiul nopţii şi privesc stelele, uit că nu sunt în Anglia.

Inima ei se strânse îndurerată auzind dorul reflectat în vocea lui.

Ea nu se îndepărtase niciodată prea mult de orăşelul vecin.

— Ţi-e dor de Anglia?

Nu-i vedea decât silueta şi capul dat pe spate pentru a privi văzduhul.

— Oricât ar fi de ciudat, da, mi-e dor, deşi doar Dumnezeu ştie de ce. Eram teribil de nefericit acolo.

— Şi aici?

Mai mult ghici decât să-l vadă efectiv îndreptându-şi privirea spre ea.

— Aici cred că aş putea fi fericit.

Se ridică, iar inima lui Abbie îşi acceleră atât de tare bătăile încât fu surprinsă că nu stârnea valuri în apă.

— N-am să te ating, Abbie, dar vreau să-mi spui când se va potoli inima ta.

— Ce te face să crezi că acum e agitată?

— Ţi-am auzit răsuflarea devenind sacadată, uşor chinuită.

Abbie trase adânc aer în piept, încercând să se liniştească. Era deconcertant că Grayson îşi dădea seama atât de uşor când era tulburată.

— Poţi să pleci acum, spuse ea, mulţumită de tonul calm al vocii ei.

— Bun, spuse el cu vioiciune înainte de a porni spre cada de baie, unde se opri brusc.

Ea îşi simţi inima izbindu-i-se violent de coaste, micile ei icnete scurte răsunând zgomotos în liniştea nopţii.

— Ţi-am făcut rău vreodată? o întrebă el.

— Nu, îngăimă ea.

— Atunci de ce ţi-e frică acum?

— Ai putea să-mi faci rău.

— Dar n-am s-o fac. Îţi dau cuvântul meu de gentleman că mâinile mele nu te vor atinge.

Îşi sprijini mâinile pe marginea căzii, de-o parte şi de

cealaltă a lui Abbie, şi se aplecă uşor spre ea. O parte din apă se vărsă când ea se smuci în spate, dându-şi seama tardiv că n-avea cum să fugă fără a-l îmbrânci. De ce lăsase garda jos? De ce îşi permisese să facă baie, deşi ştia că era şi el prin preajmă?

Grayson nu încercă să se apropie mai mult. Când vorbi, avu grijă să coboare vocea.

— Spune-mi când încetează inima ta să se mai zbată.

— N-o să înceteze să se mai zbată până nu te dai la o parte.

— Atunci suntem într-un impas, fiindcă n-am să mă dau la o parte până nu încetează inima ta să se mai zbată.

— De ce faci asta?

— Pentru că... Se aplecă mai aproape de ea. Abbie se lipi cu ceafa de marginea căzii. Sunt un bărbat complet lipsit de voinţă. Îşi atinse buzele de ale ei. Erau atât de incredibil de moi. Şi calde. Îşi mişcă blând gura peste a ei, când mai uşor, când mai apăsat, amintindu-i de apa unui râu jucându-se leneş pe maluri. Apoi, sigur pe el, îşi strecură limba în gura ei. S-ar fi smucit în spate dacă n-ar fi fost deja pe jumătate încastrată în cadă. Apăsarea neaşteptată a limbii lui şi gustul lui robust o surprinseră. Dacă el îi simţi spaima, alese s-o ignore, seducând-o pur şi simplu cu valsul lent al gurii lui, ducând sărutul tot mai departe. Când limba lui se retrase, limba ei o urmă, aducând-o înapoi. Îi simţi geamătul înfiorat ţâşnind din adâncul pieptului. Răsuflarea lui deveni la fel de zgomotoasă şi înnebunită ca a ei. Era ca şi cum ar fi gonit amândoi, în loc să stea încremeniţi, mişcându-şi doar limbile, buzele.

Grayson se retrase milimetric. Abbie urmări direcţia privirii lui. Pumnul lui încleştat era atât de aproape de obrazul ei încât ar fi fost de ajuns să-şi deschidă degetele pentru a o atinge.

Îşi aţinti privirea asupra ei, iar ea îl văzu chinuindu-se să înghită un nod.

— Al naibii de prost mi-am ales momentul să devin respectabil, gâfâi el răguşit. Mişcându-se încet şi ţeapăn, se

ridică. Noapte bună, Abbie.

Întorcând capul după el, Abbie îl urmări dispărând în beznă. Îşi cufundă trupul tremurând în apa răcoroasă până îi ajunse la bărbie, îşi apăsă degetele înfiorate pe buzele umflate, cu ochii încinşi de lacrimi fierbinţi.

Preţ de o clipă devastatoare, îşi dori ca Grayson să nu fi fost atât de nobil.

Capitolul 8

Fusese o greşeală să o sărute pe Abbie. Iar preţul indulgenţelor era întotdeauna unul piperat. Pentru sărutul acela plătise nereuşind să adoarmă tot restul nopţii.

Căldura se înteţise, iar trupul lui fusese chinuit de dorinţele rămase nesatisfăcute. Femeia aceea nu era o fecioară inocentă. Era o văduvă cu trei copii. Patul îi era gol de cel puţin patru ani. Părea de la sine înţeles că, dacă iniţiativa ar fi venit din partea lui, ea ar fi acceptat bucuroasă o tăvăleală reciproc avantajoasă, cum s-ar spune.

Dumnezeu îi era martor că propriile lui nevoi carnale se dovediseră întotdeauna mai importante decât onoarea. Cum se făcea că, brusc, avea impresia că simplul fapt de a-i poseda trupul l-ar fi făcut să se simtă gol pe dinăuntru? De unde nevoia iraţională de a-i poseda ceea ce nu ar fi putut obţine niciodată – inima ei?

Sprijinindu-se de peretele şopronului, o privi pe Abbie rătăcind pe ogoare în lumina de dinainte de ivirea zorilor. Îşi spuse că nici Rowena lui Ivanhoe nu ar fi putut fi mai frumoasă. Abbie îşi strânsese părul într-o cosiţă împletită ce-i cobora până la mijloc. Purta o rochie simplă pe care ştia că o tot reparase şi peticise. Se gândi la renta generoasă pe care i-o asigurase tatăl lui cât timp se aflase în Anglia, la banii pe care îi cheltuise pe plăceri de moment. Ar fi dat orice să aibă din nou măcar o părticică din acei bani, să aibă suficient cât să-i cumpere lui Abbie o singură

rochie din cel mai fin material. Picioarele ei răscoleau pământul, ridicând un nor învolburat în jurul gleznelor ei goale. Grayson se gândi la toţi pantofii pe care îi aruncase din cauza unei singure zgârieturi.

Puse capul în pământ, întrebându-se cum devenise un om atât de superficial, pentru care nu conta nimic în afară de plăcerile efemere.

Ridică ochii şi porni lent spre ogor, spre o femeie care, îşi spuse el cu inima strânsă, era posibil să nu fi cunoscut niciodată vreo plăcere efemeră. Sau poate cunoscuse mai multe decât el. Se gândi la zâmbetele superbe ce-i luminau chipul când degetele ei atingeau părul vreunuia dintre copii sau la fascinaţia încântată ce apărea în ochii ei atunci când îi citea. Oare ce Dumnezeu ar fi văzut în ochii ei dacă ar fi făcut dragoste cu ea?

Când se apropie, ea se aplecă, prinzând între degete un boboc delicat de culoarea smântânii. O mulţime de boboci similari împânzeau şi restul ogoarelor.

— De unde au apărut florile? întrebă Grayson.

— S-au deschis peste noapte. Abbie studie floarea cu o expresie uluită, ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată vreuna, când, de fapt, probabil văzuse cu miile. E atât de delicată, spuse ea încet. Mâine se vor colora într-un roşu aprins, ca sângele ce-ţi mânjeşte mâinile când culegi bumbacul. Pe mâine-seară petalele se vor veşteji şi se vor scutura, lăsând în urma lor o capsulă. Oftând, se ridică. Presupun că începe perioada de repaus.

— Ce înseamnă asta? vru el să ştie.

Ferindu-şi privirea, Abbie îi explică:

— Nu mai intrăm pe ogoare până nu se deschid capsulele de bumbac, chemându-ne înapoi.

— Pot să îndrăznesc să sper că, în intervalul ăsta, nu vom face altceva decât să stăm la umbră?

Simţi o strânsoare bizară în piept când un colţ al gurii ei se ridică într-un zâmbet.

— Vom măcelări porci, vom pune conserve pe iarnă, murături…

— Uită-te la mine, Abbie.

Mişcându-se foarte încet, ea se întoarse spre el. În obraji avea o pată palidă de roşeaţă, iar umbra de zâmbet dispăruse. Brusc se simţi ca o brută, nu ca un bărbat obişnuit să seducă femei. Când o tachina, ea se simţea ameninţată. Ceea ce pentru el nu însemna nimic, pentru ea însemna totul. Oricât de tare ar fi detestat gândul de a pleca de lângă ea, o rămăşiţă din educaţia de gentleman ce-i fusese insuflată şi care devenise parte din caracterul lui insistă că nu era cazul să mai zăbovească.

— Abbie, în legătură cu noaptea trecută…

— El nu m-a sărutat niciodată, spuse ea pe negândite.

Grayson avu impresia că cineva îi aplicase o lovitură nimicitoare în vintre.

— Poftim?

Ea clătină uşor din cap, cu ochii scăldaţi în lacrimi transformaţi în oceane violete de nelinişte. Îşi apăsă o mână tremurătoare pe buze şi îşi încolăci un braţ în jurul stomacului. Îşi îndreptă privirea spre ogoare, lăsându-l pe Grayson să urmărească neputincios lacrima solitară ce îi alunecă pe obraz.

— Mi-a dăruit trei copii, spuse ea răguşit, dar nu mi-a dăruit niciodată un sărut.

— Ştiu că e urât să-i vorbeşti de rău pe morţi, dar soţul tău a fost un neghiob nenorocit.

— Nu m-a iubit. Eram un bun de posedat, la fel ca pământul. Ceva ce putea privi cu mândrie, ceva roditor. Însă pământului i-a oferit mai mult decât mi-a oferit mie vreodată. Dacă pământul ar fi avut nevoie de un sărut, s-ar fi aruncat în genunchi şi şi-ar fi apăsat gura pe el.

Cu gesturi lente, atente, Grayson o trase în braţele lui. Simţi tremurul ce îi zgâlţâia tot trupul, auzi hohotul nefericit ce îi ţâşni din gâtlej, îi simţi trupul încremenind în încercarea de a-şi înăbuşi un nou hohot de plâns. Dumnezeule, dar cât era de plăcut de ţinut în braţe, un trup micuţ, însă vânjos graţie anilor grei în care se luptase cu pământul. Ce fel de om era dacă se bucura de orice o făcea să lase garda jos şi să se-apropie atât de mult de el?

Un om cu mult mai bun decât soţul ei. Nu putea să nu

se întrebe cu amărăciune ce altceva îi refuzase bărbatul acela femeii refugiate acum în braţele lui. Îşi lipi obrazul de creştetul capului ei.

— Abbie, gânguri el încet. Abbie, e în regulă.

Ea clătină din cap fără a se îndepărta de el.

— Nu m-am bucurat când a murit. Nu m-am bucurat.

— Fireşte că nu te-ai…

— Dar am fost… Grayson simţi un spasm zgâlţâindu-i trupul. Uşurată.

Şoptise cuvântul încet şi chinuit, ca şi cum, pentru a-l rosti, fusese nevoită să îşi înghită remuşcările dureroase. Grayson îşi strânse mai tare braţele în jurul ei.

— Ăsta nu-i un păcat, Abbie.

Simţi o foarte uşoară relaxare în trupul lipit de al lui, ca şi cum acele câteva cuvinte îi luaseră o piatră uriaşă de pe inimă.

— A fost o greşeală din partea mea să mă căsătoresc cu el…

Grayson îi prinse faţa în căuşul palmelor ce se aspriseră în câte va săptămâni şi îi împinse capul pe spate până putu s-o privească în ochi. Cu gesturi lente, culese pe degetele mari lacrimile ce îi înrourau obrajii.

— Aveai şaisprezece ani, Abbie. Ce ştiai pe atunci despre căsătorie sau iubire?

Se abţinu să-i spună că vina îi revenea soţului ei. Îl mai vorbise de rău o dată, deşi era mort, şi nu se îndoia că avea s-o facă din nou, însă nu sub urechile ei.

Îndoielile ce o chinuiau pe Abbie îl sfâşiau cum n-o făcuse nimic altceva de când se ştia. Nici zeflemelele crude cărora le fusese ţintă în copilărie, nici bătaia de joc pe care o îndurase ca adult, nici măcar absenţa iubirii sau visurile spulberate.

— Sunt mii de căsnicii în care nu există nici cea mai măruntă sămânţă din care să poată înmuguri iubirea. Tu fără îndoială ai ţinut la el într-o oarecare măsură, altfel nu te-ar chinui acum gândul că nu l-ai iubit.

— Dar n-a fost de-ajuns.

— De ce?

Privirea ei alunecă spre gura lui, iar roşeaţa i se înteţi înainte de a-i susţine din nou privirea. Grayson simţi ceva descătuşându-se în el, cum auzise de la alţii că se întâmpla cu bumbacul când dădea în pârg – ceva ca o mică explozie prin care se crea o floare superbă. Abbie era măcinată de vinovăţie în dimineaţa aceea pentru că nu o simţise noaptea trecută. Limba ei ieşi fulgerător pentru a linge buzele pe care Grayson tânjea să le guste din nou.

Nedorindu-şi să-i zgârie pielea fină, o dezmierdă pe obraz cu degetele, regretând pentru o clipă că palmele nu-i mai erau catifelate şi moi. Ea nici nu tresări, nici nu se clinti, mulţumindu-se să-l privească, cum văzuse cândva o vulpe încolţită aşteptând sosirea ogarilor însetaţi de sânge.

Avea impresia că era complet nepotrivit pentru sarcina de a-i oferi lui Abbie ceea ce se temea că nu trăise, nu cunoscuse niciodată – şi totuşi, toată viaţa lui nu-şi dorise nimic mai mult decât îşi dorea acum să-i împărtăşească tot ceea ce ştia despre lume.

Îşi trecu degetele mari peste colţurile gurii ei, o simţi încremenind şi îşi dădu seama că, dacă grăbea lucrurile, avea să piardă încrederea şovăitoare pe care de-abia şi-o câştigase.

— Hai să petrecem azi, spuse el, şi văzu încrederea retrăgându-se ca soarele înainte de furtună. Tu, eu şi copiii, se grăbi să adauge.

O expresie derutată îi apăru în ochi.

— Ştii să petreci, nu? întrebă el.

Ea ridică bărbia.

— Fireşte că da, însă avem treburi de făcut…

— Care vor aştepta până mâine. Se întinse să-i ia mâinile şi i le ridică la buze, depunând câte un sărut pe degetele la fel de tăbăcite ca pielea. Ce rost are să te speteşti în halul ăsta dacă n-ai niciodată ocazia să te bucuri de roadele muncii tale?

Grayson auzi huruitul unei căruţe, iar Abbie se desprinse de el, ştergându-şi mâinile pe fustă ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze orice urmă a atingerii lui. Altă dată s-ar fi simţit ofensat de gestul ei – dar acum nu mai era cazul.

Nu credea că de atingerea lui încerca să se scuture, ci de cea a soţului ei.

Abbie flutură o mână în semn de salut, iar Grayson văzu un zâmbet forţat lăţindu-se pe chipul ei.

— James! Începe perioada de repaus.

Fratele ei opri căruţa şi sări din ea, după care o ajută şi pe Amy să coboare. Porni spre ogoare, plimbându-şi privirea între Grayson şi Abbie.

— Rhodes, îl salută el scurt.

— Domnul Rhodes tocmai zicea că, la cât am muncit, poate ne-am permite ca ziua de azi să ne-o petrecem jucându-ne, îi explică Abbie.

James îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ei bine, mă gândesc că n-ar strica să ne relaxăm puţin azi.

Nu-i luă mult lui Grayson să-şi dea seama că acel „puţin” însemna de fapt „deloc”. Toţi vecinii lui Abbie care se prezentară să muncească pe ogoare reacţionară cu entuziasm făţiş la vestea că nu mai era cazul – după care se-apucară de lucru la altele. După ce se certară o vreme încercând să ghicească exact când avea să se deschidă prima capsulă de bumbac, bărbaţii se duseră să sacrifice un porc. Copiii se risipiră prin grădină, culegând roşii şi ceapă şi alte diverse legume. Bărbaţii săpară o groapă şi făcură focul în ea. Porcul ghinionist fu înfipt pe o frigare şi pus la fript deasupra focului arzând mocnit.

Grayson stătea sub un copac, simţindu-se ca un intrus. Toţi păreau să-şi cunoască locul, păreau să ştie ce trebuia făcut fără să le spună nimeni absolut nimic, în timp ce el şi prietenii lui păreau a fi singurii care se relaxau.

Harry stătea lângă el cu braţele încrucişate la piept.

— Parc am auzit pe cineva zicând că azi ne jucăm.

Grayson încuviinţă din cap.

— Cred că toată vânzoleala asta e ceea ce înţeleg ei prin petrecere, încep să-mi doresc să nu fi venit cu sugestia asta. Abbie lucrează mai din greu azi decât de obicei.

— Pare să-i facă plăcere, remarcă Kit.

— Nu asta contează, replică Grayson. Aş fi vrut să-şi

petreacă ziua nefăcând absolut nimic.

— S-ar putea ca ceea ce vrei tu să nu se potrivească prea bine cu ceea ce vrea ea, spuse Kit.

— Ba se potriveşte – doar că ea n-o ştie încă, răspunse Grayson.

Kit arcui o sprânceană.

— Oh?

— Vezi să nu-ţi cadă cu tronc, Gray, îi porunci Harry. Imediat ce terminăm de cules bumbacul, ne luăm tălpăşiţa spre Galveston.

— Nu-i vorba să-mi cadă cu tronc, dar a trecut multă vreme de când n-am mai fost cu o femeie…

— Şi e mai bine să mergi la una care ştie cum stă treaba, interveni Kit. O femeie cu trei copii categoric n-ar trebui să facă nazuri la o scurtă aventură amoroasă.

Grayson îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor şi se lăsă pe călcâie.

— Vi s-a întâmplat vreunuia din voi vreodată să faceţi dragoste cu o femeie şi să n-o sărutaţi?

— Ai grijă, Gray, îl avertiză Kit. Începi să vorbeşti ca un om complet diferit.

El se întrebă ce părere ar fi avut prietenii lui dacă ar fi aflat că, în mare măsură, se şi comporta ca un om diferit. În ruptul capului nu se dumirea de ce n-o atinsese pe Abbie pe obraz noaptea trecută – sau, chiar mai bine, să se fi cufundat în cadă cu ea.

— Mă întorc imediat, murmură el înainte de a se desprinde de copacul de care stătea sprijinit, îndreptându-se spre casă.

Se opri în prag, uitându-se la Abbie, care zburda prin bucătărie ca o şcolăriţă intrată în vacanţă. Fredona încet un cântecel care lui nu-i era familiar, însă îşi putea închipui uşor o mamă ţinând un copilaş în braţe şi legănându-l să adoarmă.

Masa era încărcată cu tot felul de plăcinte, aroma de măr cu scorţişoară plutind în întreaga încăpere. Răsturnă un vas de tablă, îl puse pe o farfurie şi îl lovi uşor. Când ridică vasul, pe farfurie rămase o prăjitură de ciocolată

aproape neagră. Apoi se-apucă să pregătească o glazură într-un bol, fredonând tot mai tare în timp ce mâna ei descria cercuri rapide în vas.

— Când am sugerat ca ziua de azi să ţi-o petreci jucându-te, îmi doream de fapt să nu munceşti deloc, spuse Grayson.

Ea întoarse brusc privirea, continuând să fredoneze până deschise gura să vorbească.

— De mult n-am mai făcut plăcinte sau prăjituri.

— Dar e tot muncă, Abbie.

Ea zâmbi blând.

— Îmi face plăcere.

Începu să întindă o cremă consistentă de ciocolată peste prăjitură. El îi urmări mişcările rapide şi eficiente. Puse prăjitura atât de-aproape de marginea mesei încât Grayson fu surprins că nu se răsturna. Se întinse s-o împingă de-acolo, însă ea îl prinse de mână, degetele ei calde închizându-se strâns peste ale lui. Obrajii i se colorară în trandafiriu când clătină scurt din cap. Fredonând tare, se îndreptă spre sobă. El o urmă.

— Abbie…

Ea se grăbi să îşi ducă un deget la buze, iar cu cealaltă mână arătă peste umărul ei înspre masă. Grayson îşi îndreptă privirea în direcţia indicată de ea şi, pentru prima dată, îl observă pe micuţul ştrengar ghemuit sub masă. Micah se târî în faţă, ieşi de sub masă ca o ţestoasă ivindu-se din carapace, îşi trecu un deget peste prăjitură şi se tupilă din nou sub masă, cu gura deja plină de glazură înainte să dispară cu totul.

— Crede că nu-l văd cum se furişează, îi şopti Abbie, un zâmbet complice luminându-i chipul.

Fredonând din nou, porni agale spre masă. Bătu din picior.

— Credeam că am pus deja glazură pe prăjitura asta.

Grayson îl auzi pe Micah lăsând să-i scape un hohot de râs gutural şi-l văzu încolăcindu-şi braţele în jurul genunchilor strânşi la piept, ca şi cum ar fi putut să devină şi mai mic şi astfel să se ascundă şi mai bine. Însă imediat

ce Abbie se întoarse la sobă, Micah se întinse şi se duse să guste din nou pe furiş din plăcerea interzisă. Grayson se trezi întrebându-se ce fel de plăceri interzise ar fi fost Abbie curioasă să exploreze.

Jocul mai dură câteva minute, până când râsul lui Micah deveni prea zgomotos pentru a mai putea fi ignorat. Abbie se uită sub masă. Grayson îşi spuse că, dacă el ar fi făcut o asemenea farsă în bucătăria ducelui, ar fi fost urecheat zdravăn. Micah, odată descoperit sub masă, se alese cu un gâdilat pe cinste şi cu ce mai rămăsese în bolul cu glazură.

Când Micah ieşi voios din casă cu recompensa în braţe, Grayson o văzu pe Abbie mai fericită decât păruse vreodată. Îşi închipui cum i-ar fi radiat chipul dacă ar fi ştiut cu adevărat cum să se relaxeze şi să se joace. Era hotărât să găsească o cale pentru a-i oferi acea bucurie.

*

Plutind pe spate, dezmierdată de apele râului, Abbie studie norii pufoşi din văzduhul albastru. Grayson păruse incredibil de încântat când cineva sugerase ca toată lumea să meargă să înoate.

Răsfăţată de soarele după-amiezii, îşi aminti expresia năucită ce apăruse pe chipul lui Grayson când aflase că bărbaţii aveau s-o ia pe un alt drum, mergând la un alt loc de scăldat. Doar nu se aşteptase ca bărbaţii şi femeile să înoate împreună. Un zâmbet îi înflori pe buze. Ba da, probabil că la asta se-aşteptase, la cât de derbedeu pretindea a fi.

Însă câţi derbedei şi-ar fi asumat de bunăvoie responsabilitatea de a supraveghea doi băieţei activi? Intenţionase să-l ţină pe Micah pe lângă ea, fiindcă abilităţile lui în materie de înot se limitau la bălăcit, împroşcat şi ţipat. Însă Grayson intervenise în favoarea fiului ei, iar Micah, zâmbind larg, pornise ţanţoş cu bărbaţii şi băieţii mai mari.

Abbie fusese străbătută de un fior de bucurie la

vederea fericirii fiului ei – însă şi de o oarecare tristeţe. Nu o deranja că voia să se afle printre bărbaţi, însă îi era greu să accepte că băieţelul ei creştea atât de repede.

Oftă adânc, închise ochii şi se gândi la sărutul lui Grayson. Se întrebă câte femei ademenise în patul lui recurgând doar la puterea de seducţie a buzelor lui.

Nu că ea ar fi fost tentată să se strecoare în pod într-o noapte, neştiută de nimeni. Însă se trezi întrebându-se cum arăta în momentul acela, ceva mai jos pe râu, cu trupul gol acoperit de picături de apă.

Şi-l închipuia un înotător puternic, croindu-şi drum prin apa râului spre ea…

Îşi înăbuşi gândurile aventuroase, porni înot spre mal şi, odată ajunsă pe uscat, îşi luă prosopul de pe o creangă joasă şi se grăbi să se usuce. Era surprinsă că Grayson rămăsese atât de mult la fermă.

Însă vremea recoltei avea să fie adevăratul test. Din păcate nu credea că avea să reziste mai mult de o zi.

*

Întins pe burtă în pod, Grayson se concentră pe sunetul laptelui ţâşnind în găleata zincată – pe orice ar fi putut să-i distragă atenţia de la flăcările infernale ce îi muşcau din carnea spatelui. Simţise înţepături de durere încă din seara precedentă, când se întorseseră de la râu. Dar nu ştiuse ce agonie avea să le urmeze.

Soarele din Texas era nemilos şi se dezlănţuise cu furie asupra lui. Auzi scara scârţâind şi gemând sub greutatea cuiva care o urca. Un cerc de lumină se strecură peste gura podului.

— Gray, nu cobori la micul dejun? întrebă Johnny.

— Nu, băiete. Sper că soarta va fi generoasă şi voi pieri înainte de ora mesei.

Văzu cu coada ochiului lumina crescând în intensitate, apoi tremurând uşor când Johnny se căţără în pod.

— Dumnezeule îndurător! exclamă Johnny.

— E chiar atât de rău?

— Mă duc după mami.

Grayson închise ochii. Nu-şi putea închipui nimic mai înduioşător decât să ţină mâna unei femei într-a lui cât timp îşi dădea ultima suflare. Cu atât mai mult dacă aceea mână îi aparţinea lui Abbie. O văzuse zâmbind larg când se reîntâlniseră cu toţii după baia în râu. Decise că îşi putea permite să-şi asume meritul pentru acel zâmbet. Deşi nu-şi petrecuseră ziua lenevind, Abbie păruse relaxată şi mult mai tânără pe când se lăsase seara. Aproape că cedase tentaţiei de a o trage în braţele lui şi de a o săruta pe îndelete.

Simţi o uşoară vibraţie când cineva urcă pe scară, apoi îl lovi parfumul dulce de trandafiri.

— O, Doamne, şopti Abbie, neliniştea din vocea ei potolind puţin durerea ce-i pulsa în umeri.

De când se ştia, nu ţinea minte să-i fi păsat cuiva vreodată când suferise. La vârsta de zece ani îşi rupsese mâna şi fusese mustrat cu asprime pentru deranjul pe care-l provocase tuturor.

Se forţă să deschidă ochii. Abbie era îngenuncheată lângă el, cu fruntea atât de încreţită de îngrijorare încât ar fi putut planta seminţe în cutele formate de pielea ei. Îşi trecu degetele prin părul lui, dându-i-l la o parte de pe faţă cu o blândeţe cum nu mai cunoscuse vreodată.

— Spatele ţi-e ars, iar umerii plini de băşici. Ce-a fost în capul tău ieri?

— Se vede treaba că nimic. Ea începu să-şi muşte buza de jos. Nu-ţi mai face atâtea griji, Abbie. Sunt sigur că arată mai rău decât e în realitate. O privi băgând mâna în buzunar şi scoţând ceva verde. Ce-i aia?

Ea se aplecă uşor în faţă, rulând în palmă o bucată din ceea ce scosese.

— E tulpina unei plante.

Grayson îşi spuse că lujerul gros arăta mai degrabă ca o creangă. Storcându-l, Abbie îşi puse pe deget câteva picături de zeamă, după care i-l băgă sub nas.

— Nu ştiu ce e, dar mama m-a învăţat să-l folosesc pe arsuri. O să calmeze usturimea. Privirea îi alunecă spre

spatele lui. Dar mă tem că n-am nici pe departe de-ajuns.

El se gândi să-i spună să nu se obosească, însă presupunea că exista o singură cale de a-i aplica drăcovenia respectivă pe spate şi pe umeri. Nu era sigur că putea îndura durerea pe care risca să i-o provoace atingerea ei, însă nici nu voia să se lipsească de atingerea ei. Închise ochii.

— Doar fă ce poţi.

Abbie se uită la spatele lui. Îşi întinsese braţele de-o parte şi de cealaltă a trunchiului, îndoindu-şi coatele şi strecurându-şi mâinile sub obraz, expunându-şi astfel spatele lat în întreaga sa splendoare. Părea să se simtă complet în largul lui pe jumătate gol. Fără îndoială, nenumărate femei îşi plimbaseră mâinile pe spatele lui. Doar că nu se aşteptase să ajungă vreodată şi ea să se numere printre ele.

Înghiţind un nod, îşi şterse palmele asudate pe şorţ. Apoi luă unul dintre lujerii pe care îi rupsese şi îl stoarse de zeamă, trasând o mică dungă şerpuitoare de-a curmezişul spatelui lui. Un spate mult mai lat decât i se păruse iniţial. Se întrebă dacă munca pe ogoare îl făcuse să devină mai solid. Îşi înmuie cu delicateţe degetele în unguentul natural şi începu să i-l întindă blând pe spate, simţind fierbinţeala ce radia dinspre pielea lui. Fu surprinsă când el nu scoase niciun sunet, în ciuda agoniei prin care ştia fără îndoială că trecea. Se arsese pe mâini de mult prea multe ori în timp ce gătea ca să nu ştie cât de dureroase puteau fi băşicile.

— Cum e? vru ea să ştie.

— Dumnezeiesc, murmură el.

Abbie stoarse zeama dintr-un alt lujer şi continuă procedura.

— Ai dormit cât de puţin azi-noapte?

— Nu.

— De ce n-ai venit după mine?

— Nu-mi închipuiam că ai fi avut cu ce să mă ajuţi. Spune-mi cum e cu perioada de repaus. Vecinii tăi vor veni şi azi?

— Nu. Nu vor mai veni până nu le dau eu de veste că

bumbacul e gata de cules. Vor fi ocupaţi cu pregătirile pentru iarnă.

— Cum e iarna aici?

Ea mai stoarse puţin balsam.

— Sunt şi zile mai reci. Dar e călduţ în cea mai mare parte a timpului.

— Ninge?

— De regulă, nu, deşi am văzut zăpadă o dată sau de două ori. Dar nu durează mult.

— Ştiu că eşti născută în Texas. Chiar… în locul acesta?

Vocea lui părea somnoroasă, ceea ce o făcu să zâmbească.

— În apropiere. James locuieşte acum în casa în care ne-am născut toţi.

— Mi-a zis că aţi fost unsprezece fraţi – unde sunt restul?

— Sunt morţi. Difteria a făcut ravagii pe-aici la un an după ce m-am măritat cu John. L-a răpus pe toţi. Presupun că m-ar fi răpus şi pe mine dacă n-aş fi fost cu John.

— Deci tot te-ai ales cu ceva bun din acea căsătorie.

— Cu asta şi cu cei trei micuţi ai mei. N-aş vrea să-ţi faci o părere proastă despre John. N-a fost un soţ rău.

Grayson deschise ochii, fixând-o cu o privire pătrunzătoare.

— Dar niciunul bun.

— S-a mai întâmplat să fie şi bun.

— Dă-mi un exemplu, unul singur.

Ea ridică bărbia cu un aer sfidător.

— Când s-a născut Johnny, mi-a adus ditamai buchetul de flori de câmp.

Gemând, Grayson se chinui să se ridice în capul oaselor. Îi prinse obrazul în palmă.

— Dacă ai fi a mea, ţi-aş aduce un buchet de flori în fiecare zi.

Smucindu-se în spate, Abbie pufni dispreţuitor.

— Uşor de zis – probabil şi uşor de făcut – când nu eşti nevoit să-ţi baţi capul ce-o să mănânci sau cu ce-o să te-

mbraci. Tu nu faci aia decât să te joci de-a băiatul de treabă. Munca pe ogoare e un joc pentru tine şi prietenii tăi, dar pentru noi e viaţa noastră. Dacă nu lucrezi pământul, nu ţi se face recolta şi stai şi rabzi de foame. Tu ai răbdat vreodată de foame, domnule Rhodes?

— Nu.

Avu bunul-simţ să pară uşor ruşinat, ceea ce ar fi trebuit să-i mai potolească mânia, însă nu făcu decât să i-o înteţească.

— Ei bine, eu da. Am răbdat de foame în asemenea hal încât mă rodea stomacul. Până să mă căsătoresc cu John, am avut o singură rochie, care se schimba când Elizabeth nu mai încăpea în a ei şi mi-o dădea mie. Îi îndesă în m-am: restul de lujeri. Aşa că nu încerca să te joci cu mine folosind cuvinte sofisticate şi promisiuni goale. N-ai să stai mult pe-ai fi, domnule Rhodes, aşa că nu te preface.

Traversă în grabă podul şi coborî pe scară înainte ca Grayson să vadă lacrimile ce îi inundaseră ochii – înainte să-şi dea seama că o parte din ea şi-ar fi dorit să poată rămâne acolo pentru totdeauna.

Capitolul 9

Grayson o găsi pe Abbie în grădina familiei, smulgând morcovi din pământ şi aruncându-i într-un coş de răchită aflat nu departe, îşi spuse că probabil ar fi preferat ca în locul morcovilor să-i fi putut smulge lui capul.

Cât era de ciudat că ea crescuse înconjurată de afecţiune, dar fără mâncare, în timp ce el avusese mereu stomacul plin, însă nu cunoscuse nici urmă de afecţiune. Ar fi făcut schimb cu ea fără cea mai mică ezitare, iar ea probabil că ar fi făcut la fel. Situaţia altuia părea întotdeauna mai roz până ajungeai să o trăieşti efectiv.

— Abbie?

Ea se răsuci fulgerător pe călcâie. Faţa îi era mânjită cu pământ unde încercase să-şi şteargă lacrimile. Grayson

îşi simţi stomacul strângându-i-se în noduri; ştia că el îi provocase acele lacrimi. Privire ei alunecă spre buchetul încropit cu stângăcie din flori de câmp pe care Grayson i-l întinse şovăitor.

— De ce faci asta? întrebă ea încet.

— Când eram copil, credeam că moştenitorul ducelui era cel mai norocos copil din câţi cunoscusem vreodată, nu fiindcă avea să moştenească averea ducelui şi titlul lui şi respectul aferent, ci fiindcă, într-o bună zi, am văzut-o pe soţia ducelui îmbrăţişându-l. Mi-am spus că nimic nu putea fi mai minunat pe lume decât să fii iubit atât de mult. Am cunoscut femei căsătorite care nu-şi iubeau soţii. Mă pofteau în patul lor fără a le păsa câtuşi de puţin dacă soţii lor le descopereau infidelitatea. Eu acceptam bucuros ceea ce mi se oferea, perfect conştient că nu avea să dureze. Femeile acestea se bucurau de bogăţii şi privilegii, dar niciuna dintre ele nu-i arăta propriului soţ, viu fiind, nici jumătate din devotamentul pe care i-l arăţi tu soţului tău mort. Am făcut greşeala de a te confunda cu ele. Iar pentru asta îmi cer cu umilinţă iertare.

Ea clătină din cap.

— Uite, iar mă faci să mă înmoi ca laptele bătut…

— Eşti mai fină decât smântână pentru frişcă, Abbie. Să nu-ţi închipui niciodată când ar fi aşa.

Ea roşi.

— Chiar de-ar fi aşa, tot într-o carafă ciobită mă aflu.

Grayson aruncă o privire în jurul lui şi îi observă pe cei trei copii care aşteptau nu departe, urmărind scena cu ochi mari şi rotunzi.

— Nu, scumpo, te afli într-un vas din cel mai fin porţelan. Îi întinse buchetul. Ai dreptate. Nu voi sta pe aici prea mult, dar atât cât stau m-aş bucura să-mi acorzi prietenia ta.

O văzu şovăind doar preţ de o fracţiune de secundă înainte de a se întinde după flori, degetele lor atingându-se pentru o clipă înainte ca buchetul să rămână în mâna ei. Abbie roşi profund, ferindu-şi privirea, iar Grayson avu impresia că poate, fără să ştie, îşi pusese şi inima în mâinile

ei.

*

— Ce Dumnezeu căutăm? întrebă Kit.

— Nu sunt sigur, răspunse Grayson, ghidându-şi calul prin pădure. Dar am să-mi dau seama când o să-l văd.

— Credeam că mergem în oraş, la tavernă, spuse Harry.

— Vom ajunge şi acolo, îl asigură Grayson, imediat după ce voi fi găsit ce caut.

— Ne poţi da un indiciu? îi ceru Kit. Poate aşa îl vom găsi mai repede.

Grayson îşi frecţionă furios umerii. Pielea începuse să i se jupoaie în bucăţi mari şi îi provoca mâncărimi teribile.

— Vreau un loc unde să pot organiza un turnir.

— Un turnir? întrebă Kit. Ce naiba bălmăjeşti acolo?

Grayson îşi struni calul şi se întoarse spre prietenii lui.

— Le citesc copiilor povestea lui Ivanhoe. Unele lucruri pur şi simplu se cer ilustrate.

— Şi unde crezi că ai să-ţi găseşti cavaleri? întrebă Kit.

— În principiu, mă aştept ca rolul cavalerilor să fie jucat de băieţii mai mari, deşi vor avea nevoie de modele de la care să înveţe.

Kit îşi îngustă ochii.

— E vreun motiv pentru care te uiţi la mine când spui asta? Grayson zâmbi.

— Mă gândeam că am putea fiecare dintre noi să preluăm câte o echipă.

— Am impresia că soarele nu ţi-a prăjit doar umerii, ci şi creierul, spuse Harry.

— Vreau motivul adevărat, îi ceru Kit.

Grayson închise strâns ochii. Îl înfuria tendinţa lui Kit de a nu lua niciodată nimic de bun. Deschise ochii şi îi aruncă o privire mânioasă prietenului său.

— Acum câteva zile, când am sugerat să ne rezervăm o zi doar pentru jocuri, Abbie a muncit la fel de asiduu ca în

oricare altă zi. Vreau să-i ofer o zi în care să nu aibă nimic de făcut. Vreau s-o ţin departe de casă, pentru a nu fi tentată să muncească. Vreau… vreau doar să-i ofer ceva ce nu i-a mai oferit nimeni altcineva.

— Ai de gând să rămâi, spuse Kit pe un ton fără urmă de îndoială, o afirmaţie clară.

Grayson îşi feri privirea. Cum era posibil să se îndrăgostească de o femeie cu care nici măcar nu se culcase încă?

— Nu ştiu. Se uită din nou la Kit. Ştiu doar că vreau să-şi amintească de noi. Vreau să lăsăm ceva în urma noastră.

— Nu ajunge că ne lăsăm sudoarea şi sângele pe ogoarele lor? întrebă Harry.

Grayson clătină din cap.

— Mie nu-mi ajunge.

Kit dădu din cap.

— Ştiu eu un loc.

— De ce nu ne-ai zis mai devreme? vru Harry să ştie.

— Fiindcă Gray nu ne-a spus ce căutăm. Kit îşi întoarse calul. Haideţi! Urmaţi-mă!

Grayson dădu pinteni calului. Ştia că Harry avea să bombănească, iar Kit avea să-şi dea ochii peste cap, însă în cele din urmă aveau să-i facă pe plac.

*

Perioada de repaus era favorita lui Abbie. Deşi era conştientă că din bumbac îşi câştigau existenţa, îi plăcea să ştie că restul lucrurilor pe care le făcea aveau un efect direct asupra copiilor ei. Pregătea alimente ce aveau să le ajungă toată iarna şi o parte din primăvară. Avea ceva mai mult timp să coasă şi chiar şi momente când putea să stea pur şi simplu să-şi privească micuţii.

Ştia că Grayson nu înţelesese cât de mult se bucurase de ziua în care se jucaseră cu toţii. Pentru el relaxarea însemna să nu facă nimic – pentru ea însemna să-şi ocupe timpul cu activităţi care îi făceau plăcere.

În ultimele câteva zile îşi formaseră o rutină. Dimineaţa devreme se plimbau pe ogoare, savurând în tăcere camaraderia dintre ei, şi inspectau culturile. Grayson era fascinat de capsulele de bumbac. Abbie de-abia aştepta dimineaţa în care prima dintre ele avea să se deschidă, nerăbdătoare să împărtăşească momentul cu el.

Uneori mâinile li se atingeau accidental, iar el o privea ca şi cum şi-ar fi dorit mai mult.

Grayson nu mai dădea glas remarcilor care altă dată o făcuseră să se simtă stânjenită şi, Dumnezeule îndurător, începea să i se facă dor de acele glume nevinovate, de felul în care îi sclipeau ochii înainte de-a spune ceva obraznic – ca atunci când pomenise că-i plăcea să lingă laptele bătut.

Îndeplinea fără să crâcnească sarcinile pe care i le dădea ea, iar la sfârşitul după-amiezii mergea întotdeauna să călărească însoţit de prietenii lui. Începuse să-i ia şi pe băieţii ei cu el. Abbie nu se putea hotărî dacă să se bucure că aveau un bărbat care să le influenţeze educaţia sau să-şi dorească să nu fi plecat niciodată de lângă fustele ei. În special Micah. Însă ochii lui violeţi, căscându-se mari din spatele ochelarilor, nu fuseseră niciodată mai radioşi.

O parte din ea se temea de durerea pe care avea să le-o provoace copiilor plecarea lui Grayson, însă durerea făcea parte din viaţă – la fel şi despărţirile.

Măcar de ar fi avut ocazia să-şi ia rămas-bun de la John – poate că atunci s-ar fi simţit mai liberă să privească spre viitor.

Stând pe prispa din faţă, îl văzu pe Grayson apărând călare alături de fiii ei, venind dinspre vest. Spre deosebire de alte comunităţi, ei aveau o mulţime de cai excelenţi. Bărbaţii din părţile acelea hotărâseră că-şi puteau servi mai bine patria ca unitate de infanterie, prin urmare nu-şi luaseră caii cu ei când plecaseră la război. Abbie auzise despre o altă comunitate ai cărei bărbaţi plecaseră călare, însă trimiseseră caii înapoi în mai puţin de o lună. S-ar fi aşteptat ca animalele să le facă drumul mai puţin anevoios. Însă ştia atât de puţine despre război – sau despre bărbaţi.

Cu fiecare zi ce trecea, Grayson semăna tot mai puţin

cu gentlemanul înţepat care pusese piciorul pe pământurile ei cu săptămâni bune în urmă, dar nici nu avea să arate vreodată ca un bărbat format de înfruntarea cu pământul – căci rafinamentul lui nobil se făcea oricum simţit.

Grayson şi băieţii îşi struniră caii şi se opriră. El descălecă şi îi întinse un buchet de flori de câmp.

— Pentru doamna mea.

Abbie simţi roşeaţa strecurându-i-se în obraji când luă florile. Deşi era un gest pe care Grayson îl făcea zilnic, aparent ea nu reuşea să se obişnuiască.

— E totuşi bine, mă gândesc, că vei pleca înainte să dispară florile.

— De ce-ar fi bine? întrebă el încet.

— Am ajuns să mă aştept la flori, iar dacă tu ai fi aici, iar ele nu… m-aş simţi dezamăgită că n-ai putut să-mi aduci flori.

Îşi aţinti privirea asupra petalelor delicate, sperând că explicaţia ei nu i se părea şi lui la fel de stupidă cum i se părea ei.

El îşi strecură degetele sub bărbia ei şi îi ridică faţa spre el. Ochii îi deveniră calzi, iar Abbie îşi spuse că avea să se gândească la el de fiecare dată când privea cerul albastru al zorilor.

— Dacă n-ar mai fi flori, aş găsi altceva la fel de valoros să-ţi aduc. Plecându-şi fruntea, îşi atinse buzele de ale ei, atât de scurt şi de delicat încât Abbie fu nedumerită dacă gestul ar fi putut fi numit sărut. Însă inima îi bubuia atât de violent că nu credea că ar fi putut fi nimic altceva.

Grayson se dădu în spate ca şi cum ar fi încercat şi el să priceapă ce făcuse.

— Trebuie să le pun în apă, spuse Abbie, întrebându-se de ce i se tăiase răsuflarea.

Se grăbi să se retragă în casă, dorindu-şi să fi avut o vază de cristal în care să le pună, în locul borcanului de conserve ciobit pe care-l folosea. Scoase plantele pe jumătate ofilite pe care Grayson i le adusese cu o zi în urmă şi le puse pe cele proaspete în borcan. Rupse florile uscate şi, traversând încăperea, se duse la masa de scris pe care

John o utilizase la planificarea culturilor. Scoase Biblia familiei, o deschise şi strecură florile între paginile volumului masiv înainte de a-l închide la loc.

Era o prostie să le păstreze, însă îşi dorea ca, după plecarea lui, acele flori să-i amintească de Grayson de fiecare dată când citea Biblia.

De parcă ar fi avut nevoie de ceva care să-i amintească de el.

— Mami, uite, o strigă Johnny. Am să fiu cavaler.

Abbie veni până la marginea prispei şi îşi încolăci degetele în junii stâlpului. Micah şi Lydia se aşezară pe trepte lângă ea. Johnny stătea cu o faţă serioasă în şaua unui jugan cafeniu.

Privirea ei se desprinse de băiat şi alunecă spre bărbatul care călărea un armăsar murg. Pălăria ponosită i se lăfăia pe cap cu un aer trufaş în timp ce vorbea cu fiul ei. Arătă spre cei trei ţăruşi pe care îi înfipsese mai devreme în pământ de-a lungul drumului ce pleca de la fermă. Ţăruşii erau aşezaţi la distanţe egale, iar de pe fiecare atârna câte un cerc de fier.

Îşi încolăci braţele în jurul stâlpului, cum nu şi le încolăcise niciodată în jurul unui bărbat, cum tânjea adesea în ultima vreme să şi le încolăcească în jurul lui Grayson. Era înzestrat cu o soliditate pe care nu i-o remarcase prima dată când dăduse ochii cu el. Bombănea mereu că era nevoit să se trezească nefiresc de devreme – însă venea mereu cu ea pe ogoare înainte de prima geană de lumină. Abbie aştepta cu nerăbdare acele momente de linişte, îi savura prezenţa. N-ar fi ştiut să îşi explice sentimentele – pur şi simplu existau. Erau sentimente pe care nu le mai cunoscuse vreodată, şi o înspăimântau la fel de tare cum o încântau, stârnindu-i totodată o durere surdă de fiecare dată când se gândea la plecarea lui Grayson.

Şi avea să plece. Era convinsă de acest lucru. Căci nu era aici nimic care să convingă un bărbat ca el să rămână.

Îl privi pe Grayson ridicând lancea improvizată. Johnny dădu din cap, ascultând concentrat. Grayson se îndepărtă puţin de calul lui Johnny, se aplecă peste grumazul

propriului animal şi, cu o mână pe frâie şi cealaltă pe lance, porni în galop.

Abbie nu îndrăzni să răsufle, aerul strângându-i-se în plămâni. Nu ştia un singur bărbat în orăşelul vecin care să nu fie capabil să călărească la fel de rapid ca Grayson, însă Doamne, Dumnezeule, niciunul nu era nici pe departe la fel de graţios. Grayson strecură lancea printr-un cerc de fier, înşfăcându-l de pe ţăruş. Abbie fu străbătută de un fior de entuziasm şi chiar dacă lancea nu reuşi decât să izbească stângaci cel de-al doilea cerc, întâmplarea nu-i ştirbi cu nimic din plăcerea de a-l privi pe Grayson galopând pe drum. Acesta înşfăcă al treilea cerc şi întoarse calul, revenind în galop spre casă.

Zâmbind larg, îşi struni calul şi se opri.

— Ce părere ai?

— Nu mă aşteptam să călăreşti atât de bine, îi mărturisi ea, zâmbindu-i la rândul ei.

El izbucni în râs.

— Dumnezeule, Abbie. Am uneori impresia că îţi închipui că în Anglia n-am făcut nimic altceva decât să mă lăfăi în pat şi să beau vin toată ziua.

— Unde ai învăţat să călăreşti?

— Vânătoarea de vulpi se poate dovedi o activitate destul de solicitantă. Trebuie să înveţi să te mişti în armonie cu animalul pe care-l călăreşti. Scoase cele două cercuri de fier de pe lance. Micah, vrei să mă ajuţi să le punem la loc ca să poată şi Johnny să încerce o dată?

Micah ţâşni în picioare de pe prispă. Grayson îi înmână lancea lui Johnny înainte de a-l ridica pe Micah în şa. Apoi dădu pinteni calului şi porni din nou spre ţăruşi.

— Zău că-mi place de el, mami, spuse Johnny.

— Nu va rămâne, replică ea, amintindu-şi şi ei înseşi.

— Poate că ar face-o dacă l-ai ruga tu.

— Femeile nu roagă bărbaţii să rămână.

— Cum aşa?

— Pur şi simplu nu se face.

Îl privi pe Micah întinzându-se s-agaţe un cerc. Îi auzi râsul grav şi gutural şi se întrebă ce anume îi spusese

Grayson.

— Zău că acum râdem mult mai mult, spuse Johnny. Abbie încuviinţă din cap, hotărând că avea să găsească o cale de a păstra acea veselie chiar dacă nu-l putea păstra şi pe bărbatul care o stârnise. Grayson îl aduse pe Micah înapoi pe prispă şi-l puse jos înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Johnny.

— Eşti gata, băiete?

Johnny încuviinţă cu atâta entuziasm încât Abbie fu surprinsă că nu-i zbură capul de pe umeri. Nu ţinea minte să-şi mai fi văzut vreodată copiii atât de dornici să facă ceva.

— Ar fi bine să ţii lancea cât mai aproape de corp, îi explică Grayson. Şi stai cu ochii pe cercurile de fier.

— Putem să punem mai multe cercuri? vru Johnny să ştie.

— Hai să învăţăm să ne descurcăm mai întâi cu astea, apoi vom vedea dacă va fi cazul de adăugat cercuri pentru turnir.

Abbie îşi încreţi fruntea.

— Ce turnir?

Grayson îşi drese vocea.

— Mă gândeam că, înainte să începem să culegem bumbacul, ne-am putea permite o zi de sărbătoare. Un picnic. Câteva jocuri.

Un turnir. Am găsit un petic de pământ fermecător care ni s-ar potrivi de minune.

— Doar noi?

— Eu aşa mă gândeam.

— Nu crezi că ar fi mai distractiv dacă am invita întreaga comunitate?

— Nu şi dacă se lasă din nou cu separarea bărbaţilor de femei pe la mijlocul după-amiezii.

Abbie râse.

— Încă te sâcâie ce s-a întâmplat în după-amiaza când ne-am dus să înotăm.

— Nu mă sâcâie. Pur şi simplu aş prefera să nu ratez niciun moment în care s-ar putea să te simţi bine cu

adevărat. Rareori văd o sclipire în ochii tăi şi nu pot colecţiona amintiri dacă sunt condamnat să-mi petrec după-amiaza în compania bărbaţilor.

Fericirea era ceva trecător. Abbie ştia acest lucru, dar tot nu-şi putea aminti în ruptul capului când mai cunoscuse o asemenea bucurie.

— Eu cred că ar fi mai distractiv dacă ar fi invitată toată lumea.

I se păru că vede o umbră de dezamăgire apărând pentru o clipă în ochii lui înainte de a încuviinţa scurt din cap.

— Prea bine. N-ai decât să inviţi tot statul, dar nu vreau să munceşti să-i hrăneşti pe toţi.

— Îţi promit că voi munci doar cât să te hrănesc pe tine şi pe copii. Cuvintele ei nu părură să-l împace, aşa că adăugă: Dacă-i invităm pe toţi, putem avea şi muzică.

Ochii lui se luminară.

— Muzică? De unde Dumnezeu ai putea face rost de o orchestră?

— Unii dintre bărbaţi cântă la vioară, alţii la muzicuţă…

— Viori şi muzicuţe. Presupun că în situaţia noastră nu ne putem permite luxul de a face mofturi.

— Ne descurcăm cu ce avem. Nu are niciun rost să-ţi doreşti ceva ce nu vei putea avea niciodată.

— Nu sunt de acord, Abbie. Cred că dorinţele nebuneşti ale oamenilor au stat în spatele unora dintre cele mai măreţe realizări din lume. Cu multă vreme în urmă, oamenii păşeau până la marginea uscatului şi se zgâiau pierduţi la ocean. Cum ar fi fost dacă nu şi-ar fi dorit nimeni să-l traverseze?

— Dorinţele stârnesc frustrare.

— De asta nu visezi, Abbie? o întrebă el încet.

Ea simţi privirile copiilor ei aţintite asupra ei şi se întrebă cum oare reuşise conversaţia aceea s-o ia într-o direcţie atât de neaşteptată.

— Ba visez, insistă ea.

— La ce visezi?

— Visez ca micuţii mei să nu rabde niciodată de foame.

— Şi pentru tine însăţi ce visezi?

Ea îşi scotoci mintea după un răspuns, dorindu-şi cu disperare să găsească ceva. Însă nu găsi decât dorinţe fără noimă.

Grayson se aplecă spre ea, iar Abbie îi susţinu privirea.

— Nu-ţi face griji, scumpo. Am să te învăţ eu cum să visezi pentru tine însăţi. Fiind un bărbat atât de egoist, sunt expert la asta.

Îi simţi răsuflarea poticnindu-se. Nu era sigură ce anume îi topea inima mai mult – când îi spunea Abbie sau când îi spunea scumpo, întorcându-şi calul, porni spre Johnny. Îi mai dădu fiului ei câteva instrucţiuni, iar ea se întrebă de ce se considera un om egoist.

Le oferea mult mai mult şi ei şi copiilor decât părea să primească în schimb.

Îl văzu pe Johnny încuviinţând scurt din cap înainte de a da pinteni calului şi de a porni în galop. Lydia sări în picioare.

— Goneşte, Johnny!

Abbie îşi simţi inima strângându-se când lancea nu reuşi să înşface primul cerc de fler. Se strâmbă când lancea îl rată şi pe cel de-al doilea, iar pe-al treilea îl doborî la pământ. Johnny descălecă, luă cercul căzut, încălecă din nou şi-l puse la loc, după care se întoarse la ei.

— Am să încerc din nou, spuse.

Avu nevoie de trei încercări până să înşface un cerc cu lancea.

Se întoarse radiind de bucurie, iar Abbie îşi simţi inima crescându-i în piept.

— Bravo, băiete! îi spuse Grayson. Mai ai de exersat puţin şi ai să reuşeşti să le înşfaci pe toate.

— Crezi că mi-ar trebui o armură pentru turnir? întrebă Johnny.

— Ţi-ar îngreuna prea mult mişcările, răspunse Grayson. Eventual ar putea mama ta să-ţi coasă o tunică.

Johnny îşi încreţi fruntea.

— Ce-i aia tunică?

— E o haină deschisă pe laterale, pe care o îmbraci trăgându-ţi-o peste cap. Va trebui să-ţi creezi un blazon.

— Putem face asta azi după cină. Johnny se întoarse. Poţi să-mi faci una, mami?

— Am să fac câte una pentru fiecare. Se uită la Micah. Acesta era aşezat pe treptele prispei, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi bărbia în palme, şi arăta ca un căţeluş care tocmai încasase un şut. Ai vrea să ai o tunică, Micah?

Copilul îşi răsfrânse buza de jos şi clătină din cap.

— Eşti gata să-ţi încerci mâna cu cercurile de fier? îl întrebă Grayson.

Micah îşi smuci capul în spate.

— Nu-s destul de mare.

— Eşti destul de mare să mă ajuţi pe mine. Se întinse după Micah. Haide, băiete.

Micah sări în picioare şi luă mâna lui Grayson. Acesta îl ridică în şa. Luă lancea de la Johnny şi îi dădu cercul.

— Pune-l la loc.

Cât timp Johnny făcu ceea ce i se ceruse, Grayson îi spuse ceva încet lui Micah. Abbie văzu ochii fiului ei căscându-se larg şi scânteind ca o stea nou apărută pe cerul nopţii. Degetele lui minuscule se închiseră în jurul lăncii ţinute temeinic de Grayson.

— Atenţie! Du-te! ţipă Micah, iar calul pe care se aflau el şi Grayson porni într-un galop lejer pe drum.

Abbie îi încurajă să continue când înşfăcară primul cerc. Aplaudă când îl înşfăcară şi pe cel de-al doilea. Sări în sus de încântare când îl înşfăcară şi pe cel de-al treilea. Nici că şi-ar fi putut închipui expresie mai triumfătoare pe chipul vreunui cavaler decât cea pe care o avea Micah în momentul în care Grayson opri calul lângă prispă şi îl ajută să coboare din sa.

— Trebuie s-o sărut pe regina turnirului! strigă Micah şi îşi petrecu braţele în jurul picioarelor lui Abbie.

Ea îl ridică în braţe, iar copilul o sărută umed şi zgomotos pe obraz.

Abbie îşi mută privirea dincolo de Micah, studiindu-l pe Grayson. Căldura din ochii lui se dovedi la fel de potentă ca o atingere, la fel de devastatoare ca un sărut.

*

Abbie îngenunche la marginea ogorului şi prinse blând în palmă capsula deschisă. Ogoarele erau deja presărate ici-colo cu pete de alb. Auzi paşii lui fini şi, cu coada ochiului, îl văzu pe Grayson lăsându-se pe vine lângă ea.

— Deci aşa arată bumbacul, spuse el încet.

Ea încuviinţă din cap.

— Când se deschide singură, capsula dă la iveală cinci mănunchiuri de bumbac.

Îşi îndoi degetele mâinii libere, aliniindu-le cu cele cinci mănunchiuri.

— Incredibil.

— Perfecţiunea naturii îţi permite să-ţi strecori degetele între bumbac şi spini şi să smulgi tot bumbacul dintr-o singură mişcare.

Îi demonstră, mândră de ea când reuşi să culeagă bumbacul rapid şi fără a se zgâria. Se întoarse uşor să-i ofere bumbacul lui Grayson, însă descoperi că acesta nu era câtuşi de puţin interesat de bumbac, ocupat s-o studieze cu o intensitate ce îi făcu inima să bată violent.

— Vom începe culesul în curând, muncind de la prima până la ultima geană de lumină.

— Atunci probabil ar fi bine să ne organizăm picnicul mâine sau poimâine, spuse el.

— Bag seama că poimâine ar fi mai bine. Aşa voi avea timp să pregătesc un picnic adevărat.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet.

— Şi cum anume e un picnic adevărat, fii bună şi spune-mi?

— Am în minte o surpriză sau două. Bag seama că va trebui s-aştepţi să vezi.

— Bag seama c-am să fac întocmai.

Ea scoase un chicot mărunt de râs, apoi îşi trânti o

mână peste gură.

— Care-i problema, doamnă?

Ea lăsă jos mâna şi ridică bărbia.

— Îţi baţi joc de cum vorbim.

Zâmbetul lui păli.

— Nu, Abbie. Doar că mi-aş dori să nu-ţi par chiar atât de străin. Îi prinse obrazul în căuşul palmei şi se aplecă spre ea.

Inima ei se zbătea atât de violent încât era convinsă că Grayson i-o simţea pulsându-i în carne, vibrându-i până în vârfurile degetelor. Albastrul ochilor lui se întunecă, asemenea cerului înainte de furtună. Buzele lui le atinseră pe ale ei, iar ea îşi aminti cum văzuse o dată fulgerul izbind pământul.

Braţul lui liber se încolăci în jurul taliei ei şi-o trase cu forţă spre el, ajungând amândoi în genunchi în ţărâna neagră şi roditoare. Dându-se uşor înapoi, îşi trecu degetul mare peste buzele ei umflate, încă zvâcnind de pasiunea sărutului lui.

Părea cel mai potrivit loc din lume pentru a sădi iubirea.

*

De lângă zidul lateral al casei, Abbie aruncă o privire furişă pe după colţ pentru a-l urmări pe Grayson bărbierindu-se. Arsurile de pe umeri i se vindecaseră, lăsând în urma lor doar câţiva pistrui. Părea ceva mai solid acum, cu muşchii mai bine conturaţi – sculptaţi de munca pe ogoare şi de tăiatul lemnelor pentru ea, cel mai probabil.

Grayson ridică bărbia şi îşi trecu briciul peste gât, hârşâitul lamei răsunând cu ecou în linişte deplină.

— Poţi să ieşi din ascunzătoare, Abbie, spuse el fără a-şi desprinde privirea din oglinda mică.

Simţindu-se ca un copil prins şterpelind biscuiţi din cutie, Abbie tresări, strângând mai tare la piept ceea ce îi adusese.

— Nu voiam să te sperii şi să te fac să te tai.

Rânjind, Grayson întoarse puţin capul.

— Şi eu care credeam că poate pur şi simplu savurai priveliştea.

Abbie îşi simţi chipul inundat de fierbinţeală.

— Gândurile tale sunt teribil de obraznice.

Rânjetul lui se lăţi.

— Teribil.

Ea înclină uşor capul într-o parte, studiindu-l.

— Spatele tău pare mai bronzat. Ai umblat fără cămaşă?

— Câteva minute în fiecare zi. N-am chef să las soarele să mă ia din nou pe nepregătite.

Însă pe ea în mod cert o luase pe nepregătite. Găsea nuanţa bronzată a pielii lui incredibil de… atrăgătoare, ceea ce era ultimul lucru pe care ar fi vrut să i-l dezvăluie.

— Copiii sunt grozav de entuziasmaţi de picnic.

Zâmbetul lui deveni mai cald.

— Mă bucur.

— Le-am terminat tunicile azi-noapte.

— Minunat! Acum se pot preface că sunt cavaleri adevăraţi.

— Şi tu te prefăceai că erai cavaler în copilărie?

— Mă prefăceam – dar nu că eram cavaler.

— Dar ce anume îţi doreai să fii?

— Iubit.

Abbie avu impresia că cineva tocmai îşi încleştase pumnul în jurul inimii ei. Grayson se întoarse din nou spre oglindă şi începu să-şi radă ce-i mai rămăsese din mustaţă.

— Uită că am spus asta, îi ceru el calm, cu privirea aţintită asupra imaginii din oglindă.

Însă cum ar fi putut să uite când ochii lui îi dezvăluiseră acel răspuns cu mult înainte să fi rostit cuvântul?

— Sunt sigură că tatăl tău te iubeşte.

Mâna lui încremeni, briciul oprindu-i-se sub bărbie.

— Da, presupun că da. În felul lui. Mi-a oferit o rentă generoasă, o educaţie excepţională… îşi lăsă privirea să alunece spre ea. Şi o călătorie în iad.

— Cele mai aprige flăcări călesc cele mai tari metale.

El arcui o sprânceană.

— Chiar aşa?

Abbie aşa credea, însă nu era cu totul convinsă, aşa că se mulţumi să ridice bărbia cu un aer sfidător.

— Când fierarul vrea să remodeleze cu totul o bucată de fier, o aruncă în cele mai aprige flăcări.

— Tatăl meu nu e fierar.

— Dar aveai nevoie să fii remodelat.

Hohotul de râs izbucni din adâncul pieptului lui, iar lui Abbie îi veni să cânte de bucurie.

— Da, presupun că aveam nevoie să fiu remodelat cât de cât.

— Iar azi te vei bucura de câteva lucruri care să-ţi amintească de Anglia.

Luând un prosop, Grayson îşi şterse restul clăbucilor de pe faţă.

— Asta aşa e.

Abbie se apropie un pas.

— Ţi-am… ţi-am făcut ceva.

Grayson întoarse uşor capul şi se uită la ea ca şi cum ar fi vorbit în spaniolă. Puse prosopul deoparte. Paşii lui răsunară pe prispă aproape la fel de asurzitor ca bubuitul inimii ei. Luă darul ei şi îl despături, răsucindu-l şi întorcându-l când pe-o parte, când pe alta, studiindu-l din toate unghiurile.

Lumina soarelui ce abia răsărise părea să scoată în evidenţă fiecare defect şi fiecare cusătură imperfectă.

— E o cămaşă, spuse ea, dorindu-şi acum să n-o fi cusut. În comparaţie cu bluza de pânză pe care o purtase în ziua când sosise acolo, arăta mai degrabă ca un sac bun de păstrat cartofii. Ceva ce să porţi pe ogoare…

Privirea lui se aţinti în ochii ei.

— În ruptul capului n-aş purta-o pe ogoare. Se aplecă spre ea, iar Abbie ar fi fost gata să pună rămăşag că voia să o sărute, însă el se mulţumi să o dezmierde cu un deget pe obraz. Nimeni nu mi-a mai dăruit niciodată nimic. Îmi va face mare plăcere s-o port azi. Mulţumesc.

Făcând un pas în spate, Abbie îşi şterse palmele pe şorţ.

— Ar fi bine să termin de pregătit mâncarea.

— Mă duc după căruţă.

Abbie îl văzu privind-o şi, brusc, nu mai ştiu ce intenţionase să facă. Grayson coborî de pe prispă, iar ea se întrebă dacă remarcase vreodată ce picioare lungi avea. Avu nevoie de doar doi paşi pentru a ajunge la ea, o singură mişcare pentru a-i prinde obrazul în căuşul palmei şi un singur gest fulgerător pentru a-şi apăsa buzele peste ale ei. Ea se lipi de el ca şi cum ar fi fost o salcie bătută de vânt. Buzele lui urcară mângâietor pe obrazul ei, oprindu-se în dreptul urechii.

— Să-ţi fie clar, Abbie. Azi eşti doamna mea.

Ea se retrase, iar chipul îi fu inundat de-o roşeaţă fierbinte.

— Eu n-am habar de jocuri şi flirt…

— Nu e niciun joc la mijloc. Azi încearcă doar să te bucuri de compania mea la fel de mult cum mă bucur eu de a ta.

Ea încuviinţă şi se îndepărtă în grabă, chinuită de gândul ruşinos că, deşi adusese pe lume trei copii, nu-şi dăruise niciodată inima unui bărbat – dar măcar acum ştia de ce. Pentru că era dureros.

Capitolul 10

Grayson opri căruţa greoaie. N-ar fi ezitat să-şi vândă sufletul pentru o trăsură – şi un drum decent – ca s-o poată însoţi pe Abbie la festivităţile zilei aşa cum merita, nu aşa cum era obişnuită.

Purta cămaşa pe care i-o cususe ea şi îşi dorea să fi avut şi el ceva la fel de valoros ce să-i fi putut dărui. Abbie purta boneta care îi acoperea de regulă capul când lucra pe ogoare – fără nicio pană, panglică colorată sau fundiţă în afară de cea legată sub bărbie, al cărei rol era strict de a n-

o lăsa să-i cadă. Rochia îi era atât de spălăcită încât abia se mai întrezărea o umbră a culorilor pe care le avusese cândva. Şi totuşi, Grayson îşi spuse că nu fusese niciodată mai frumoasă.

Lydia se mândrea cu o rochie nouă. În spatele căruţei, Johnny venea călare pe animalul ce avea să-i servească şi la turnir. Micah era cocoţat în spatele fratelui său, cu braţele încolăcite strâns în jurul taliei lui Johnny. Băieţii purtau cămăşi care semănau cu cea a lui Grayson.

Grayson cobori din căruţă şi se întinse după Abbie. Ea roşi fermecător înainte de a-şi pune mâinile pe umerii lui. Mâinile lui îi cuprinseră talia, degetele atingându-i-se, şi se întrebă cum era posibil ca o femeie care născuse trei copii să fie atât de subţirică. Aţintindu-şi privirea în ochii ei violeţi, o coborî încet la pământ. Dumnezeule cât de mult îşi dorea s-o sărute.

— Nu-mi place boneta.

Ea duse imediat mâna la borul ce lui îi evoca un cioc de raţă.

— Îmi apără faţa de soare, ca să nu se tăbăcească.

El miji ochii.

— Ce se poate întâmpla dacă renunţi la ea doar pentru o zi?

Fără a mai aştepta răspunsul ei, prinse capetele panglicii spălăcite şi desfăcu funda ce îi ţinea boneta pe cap. Roşeaţa ei se intensifică, însă nu schiţă niciun gest de a-l opri. Grayson îşi strecură un deget între panglică şi gâtul ei şi îi simţi pulsul zbătându-se agitat. Era tentat să îşi apese buzele pe carnea ei tremurândă. Dezlegă panglica şi îi dădu jos boneta.

Abbie se grăbi să îşi ducă o mână la cap, verificându-şi pe pipăite diferite părţi ale părului pieptănat în creştet, ca pentru a se asigura că totul era în regulă. O umbră de cochetărie, poate, care îl încântă nespus.

— Cu ce începem? întrebă Johnny.

— Pentru început, o să ne instalăm undeva la umbră, sub un copac, spuse Abbie, îndreptându-se spre spatele căruţei pentru a lua o pătură. Haideţi. Toată lumea trebuie

să dea o mână de ajutor.

Se ocupară de cai, apoi Grayson şi Johnny cărară fiecare câte un coş mare până la umbra unui copac impunător pe care Abbie îl descrisese ca fiind „perfect”. Grayson auzi bolborositul unui pârâu în apropiere, însă n-avea niciun chef să înoate. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să-şi petreacă ziua în compania lui Abbie.

Întinse pătura la umbra copacului – o pătură de adevărat texan, cum o numea ea –, iar Grayson se întrebă câte dintre peticele de material în formă de romb făcuseră cândva parte din hainele ei.

Pe când terminară pregătirile, constatară că mai sosiseră câteva familii.

— Mami, pot să merg cu băieţii să ne jucăm? întrebă Lydia.

— Da, dar rămâneţi împreună şi staţi undeva unde să vă pot vedea.

Ţinându-se de mână, copiii se îndepărtară voioşi.

Începură să apară şi alţi oameni, iar Grayson fu nevoit să recunoască, cu jumătate de gură, că Abbie avusese dreptate – atmosfera era într-adevăr mai jovială în compania prietenilor. Nici nu-şi dăduse seama în ce măsură devenise parte din comunitate.

Înainte de a fi venit în Texas, chiar şi avându-i pe Kit şi pe Harry drept prieteni, nu fusese decât parţial acceptat de societate. La început se întrebase în permanenţă dacă nu cumva Kit şi Harry îl induseseră în cercul lor pur şi simplu pentru că prietenia cu el era atât de scandaloasă.

Îşi aminti prima dată când Kit îl dusese în casa Ravenleigh. Contele făcuse o faţă îngreţoşată când Kit i-l prezentase pe Grayson.

— Ia spune, a cui odraslă eşti? întrebase acesta.

— Nu-i al nimănui, tată, intervenise Kit. E bastard.

Grayson se rugase cu ardoare ca podeaua de piatră a conacului să i se caşte sub picioare şi să-l înghită cu totul. În schimb, i se deschisese larg portiera trăsurii şi se trezise instalat din nou în vehicul, îndreptându-se spre Eton.

Cu privirea aţintită pe geamul trăsurii, fusese smuls

din gândurile lui de glasul lui Kit.

— Te-am rănit…

— Ştiai că nu îmi va permite să rămân.

— Da, după cum ştiam şi că mă va trimite şi pe mine înapoi cu tine. Îmi cer iertare că m-am folosit de tine, dar n-aveam niciun chef să-mi petrec vacanţa în casa Ravenleigh.

Grayson îi aruncase o privire piezişă lui Kit.

— De ce?

— Pentru că în casa aia nu însemn nimic. Tatăl meu nici nu mă vede decât dacă isprăvesc ceva şi îi fac probleme. Ridică din umeri. Aşa că am decis să-i fac probleme de la bun început şi să ştiu o treabă.

Grayson înţelese atunci că nu doar copiii din flori erau ai nimănui.

— Rhodes! îl strigă cineva, iar Grayson se întoarse şi-l văzu pe Andy Turner venind spre el. Era un bărbat brunet, cu ochi negri şi piele bronzată. La fel ca mulţi alţii, se întorsese de la război fără tam-tam. El şi Grayson lucraseră pe ogoare împreună, plângându-se când şi când de căldură. Te-ar interesa nişte potcoave?

— Nu prea cred. Grayson aruncă o privire spre Abbie. Caii tăi n-au nevoie de potcoave, aşa-i?

Ea zâmbi larg, formând linii fine la coada ochilor.

— E vorba de jocul potcoave.

— Ah. Crezi că-l pot bate pe Andy aici de faţă?

— Probabil. Ochii ei sclipiră sfidător. Dar nu cred că mă poţi bate pe mine.

El îi întinse braţul.

— Vom vedea, doamna mea.

Ea îşi strecură braţul pe după al lui, iar el i-l prinse strâns lângă corp. Aproape că-şi putea imagina că se plimbau printr-un parc. Frunzele verzi erau năucitor de frumoase pe fundalul cerului albastru. Briza ce sufla constant îi înfiora cămaşa largă pe care i-o cususe Abbie, răcorindu-l atât cât putea. Se apropiară de un loc în care re se auzea un zăngănit constant, unui fierar.

Grayson privi un bărbat înşfăcând o potcoavă şi balansându-şi braţul ca un pendul. Aplecându-se uşor, o

lansă în aer. Scobitura potcoavei se izbi de un ţăruş de metal înfipt în pământ la câţiva metri în faţă, zăngănind asurzitor înainte de a cădea la pământ cu o bufnitură.

Dând din cap în semn că înţelesese, Grayson spuse:

— Pare destul de uşor. Accept provocarea, Andy. Se aplecă spre Abbie. După care te voi provoca pe tine.

Spre marele lui regret, Abbie se desprinse de el şi se dădu la o parte. Realist vorbind, ştia că nu putea juca având-o pe Abbie agăţată de braţul lui – însă chiar şi aşa, ar fi fost dispus să încerce măcar.

Terenul de joc avea mai mulţi ţăruşi pregătiţi. Grayson şi Andy se duseră la o pereche care era neocupată. Andy îi dădu o potcoavă. Grayson îi testă greutatea. Era uniform distribuită. Părea un obiect prea bine lucrat pentru a fi aruncat aşa, în joacă.

— Începe tu, spuse Andy.

Grayson îi aruncă o privire lui Abbie. Ea îi arătă mâinile şi văzu că avea degetele încrucişate – ca să-i aducă noroc, probabil. Nu că ar fi avut nevoie.

Îşi trase braţul în spate, apoi îl aduse în faţă şi dădu drumul potcoavei. Aceasta zbură prin aer, trecu de ţăruş şi ateriză cu o bufnitură la câţiva metri distanţă.

Îndreptându-se, Grayson îşi drese vocea:

— Greutatea a dus-o ceva mai departe decât anticipasem.

Rânjind larg, Andy luă o potcoavă, miji ochii şi o aruncă. Un capăt al potcoavei se agăţă cu un zăngănit de ţăruş. Andy scuipă un şuvoi de tutun. Grayson remarcase că mulţi dintre bărbaţi aveau acest obicei dezgustător.

— Ai chef să pui rămăşag la următoarea aruncare? îl întrebă Andy.

— Ce fel de rămăşag?

Andy se uită la Abbie.

— Plăteşti după numărul de saci strânşi?

Ea încuviinţă din cap.

— John aşa făcea. Bag seama că la fel aş face şi eu.

Cu o expresie satisfăcută, Andy îi aruncă o privire piezişă lui Grayson.

— Pun rămăşag pe un sac plin de bumbac că potcoava mea va ateriza mai aproape decât a ta.

— De acord.

Abbie îl prinse pe Grayson de braţ.

— Nu, nu face asta. Nu ştii cât e de muncă până să umpli un sac de bumbac.

— Are dreptate, Andy. N-ar fi corect să fii nevoit să sacrifici rodul muncii tale în favoarea mea.

Andy îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Nu pentru rodul muncii mele-şi face griji, ci pentru al tău. Haide, Abbie. De câştigă, el se-alege cu sacul meu.

Grayson se simţi lovit în orgoliu când văzu privirea pe care i-o aruncă Abbie lui Andy – era convinsă că Grayson n-avea nici cea mai mică şansă să câştige. Grayson porni hotărât spre ţăruşul aflat mai departe şi luă ambele potcoave.

— Haide, băiete, te las pe tine primul.

Păşind sigur pe el, Andy îşi ocupă locul.

— Andy Turner, profiţi de…

— O, Abbie, e doar un mic rămăşag.

Ea îşi încrucişă braţele sub piept, reliefând într-un mod încântător rotunjimile blânde ale sânilor ei.

Andy aruncă potcoava. Aceasta izbi ţăruşul din plin şi execută o jumătate de rotaţie înainte de a cădea la pământ. Andy îşi împătură braţele la piept, zâmbi larg şi se lăsă pe călcâie. Grayson îşi contemplă strategia preţ de un minut bun înainte de a lansa potcoava. Aceasta nu-şi atinse ţinta.

Andy lăsă să-i scape ceea ce Grayson ar fi descris drept un ţipăt rebel. Abbie făcu o faţă de parcă ea ar fi fost cea învinsă, nu Grayson. Grayson întinse mâna.

— Bravo, Andy.

Andy îşi scărpină nasul.

— Drace, la cum se uită Abbie la mine, chiar simt că am profitat de tine.

— Nu-i cazul, îl asigură Grayson.

— Andy, doar n-ai de gând să-i ceri să-ţi dea ţie un sac de cuvintele.

Un gentleman îşi plăteşte întotdeauna datoriile.

Andy schiţă un gest de bucurie.

— Bun atunci, vrei să mai jucăm o dată?

Grayson zâmbi.

— Nu, următoarea partidă îi aparţine lui Abbie. Porni agale spre ţăruş, pe drum oprindu-se să-şi ia potcoava înainte de a o recupera pe cea aruncată de Andy. Noi pe ce vom pune rămăşag? o întrebă el.

— Pe nimic. Toată distracţia e să câştigi, spuse ea.

— Dar un rămăşag face totul cu atât mai palpitant. Dacă va fi să câştig eu, îmi vei permite să-ţi despletesc părul şi-l vei purta desfăcut tot restul zilei.

Ea îşi împinse un şold în faţă şi îşi sprijini mâna de el.

— Am văzut cum joci. N-ai să câştigi.

El îi contemplă poziţia, întrebându-se ce ar fi putut să-i ofere ca să-i stârnească în mod cert dorinţa de a pune rămăşag.

— Dacă pierd… am să-ţi dau romanul *Ivanhoe* ţie.

— Cartea?

— Cartea.

— De tot? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— De tot.

Ea înşfăcă potcoava din mâna lui.

— Ai făcut o greşeală punând rămăşag pe ceva ce-mi doresc cu ardoare.

El zâmbi leneş.

— Lasă-mă să decid eu dacă am făcut o greşeală. Dar cum obiectul rămăşagului e ceva ce înseamnă atât de mult pentru amândoi, detest gândul de a pierde dintr-o singură încercare. Ai fi dispusă să vedem care e mai bun la două din trei?

— Mi se pare corect.

El îşi înclină capul într-o parte.

— Poţi să începi tu.

Se dădu într-o parte şi puţin în spatele ei. Abbie îşi încreţi fruntea şi îşi strânse buzele într-o linie dreaptă, concentrându-se pe ţăruşul de la capătul îndepărtat al terenului. Îşi balansă braţul în spate şi în faţă, în spate şi în

faţă. Se aplecă uşor, desfătându-l cu priveliştea fundului ei. Desfăcu degetele, iar potcoava alunecă prin aer, se izbi de ţăruş şi sări milimetric în spate, aterizând suficient de aproape pentru a încadra ţăruşul la capătul deschis. Zâmbind larg, se întoarse spre Grayson.

— Bravo, spuse el, detestând gândul că avea să facă acel zâmbet să dispară, deşi strategia lui avea să i-o impună, fără îndoială.

Îşi ocupă locul, cântărind potcoava cu ambele mâini înainte de a-şi trage braţul în spate şi a lansa potcoava cu o mişcare fluidă. Partea curbată se agăţă cu un zăngănit de ţăruş şi alunecă la pământ.

Se răsuci pe călcâie, înăbuşindu-şi un hohot de râs când văzu expresia năucită de pe chipul lui Abbie.

— Ei bine, se pare că am deprins tehnica.

Ea îşi îngustă ochii, plimbându-i între Grayson şi ţăruş, doar pentru a se opri în cele din urmă asupra lui cu o expresie bănuitoare.

— Două din trei, aşa-i?

— Categoric.

Balansându-şi braţele ca şi cum s-ar fi încălzit pentru aruncare, Abbie porni hotărâtă spre celălalt capăt al terenului lor. Grayson surprinse mai multe priviri aţintite asupra lor. Abbie înşfăcă ambele potcoave, iar una i-o întinse lui.

— De data asta, poţi s-arunci tu primul, îi spuse ea.

— Nu, doamnele au întâietate. Se aplecă spre ea. Gentlemanul din mine insistă.

— Am impresia că nu împotriva gentlemanului concurez, ci a derbedeului.

El îşi duse o mână la inimă.

— Mă răneşti. Poate că la ultima aruncare am avut pur şi simplu norocul de partea mea.

Ea se răsuci pe călcâie şi se întoarse spre ţăruşul îndepărtat. Închizând ochii, trase adânc aer în piept şi răsuflă lent, calm. Apoi deschise ochii şi aruncă potcoava. Aceasta se izbi de ţăruş şi căzu pe pământ. Grayson trecu în locul ei, ţinti ţăruşul şi lansă potcoava. Bucata de fier lovi

ţăruşul, învârtindu-se în jurul lui până ajunse la sol, aterizând peste potcoava lui Abbie. Ea se năpusti în faţă, urmată îndeaproape de Grayson.

Potcoava lui aterizase milimetric mai aproape de centru decât a ei. Ridică spre el privirea încinsă.

— Ai câştigat.

— Aşa s-ar părea.

Se întinse să-i scoată o agrafă, iar ea se smuci în spate, apăsându-şi o mână pe cap.

— Ce-ncerci să faci?

— Îmi iau premiul.

— Da' ştiu că ţi-ai îmbunătăţit tehnica al naibii de repede.

— Remarcabil, nu-i aşa? Nu ar fi trebuit să pui rămăşag pe ceva ce-mi doream cu ardoare. Acum trebuie să plăteşti.

Îi scoase o agrafă din păr, apoi încă una, şi tot aşa până când părul i se revărsă pe spate, cârlionţându-se peste şoldurile. Nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale lui nu şi-l imaginase vreodată atât de bogat şi de lucios, arătând ca şi cum ar fi fost cu adevărat ţesut din raze de lună.

— Superb, şopti el plin de respect.

Văzu o umbră de îndoială jucând pe chipul ei pentru o clipă. Îşi duse degetele subţiri la şuviţele despletite.

— Dacă-l las desfăcut, va fi complet încâlcit până diseară.

— Am să ţi-l perii eu să-l descâlcesc.

— Gray!

Se întoarse brusc când auzi vocea lui Harry. Îi privi pe Kit şi Harry venind cu paşi mari spre el, ambii purtând ţinute de gentlemeni: pantaloni, cămăşi albe scrobite şi sacou. Ai fi zis că cei doi se credeau întorşi în Anglia.

Aplecându-se, Harry culese de pe jos o potcoavă.

— Potcoave? Se întoarse spre Abbie. L-ai văzut pe Gray aruncând una dintr-asta? E foarte bun…

— Harry! interveni Gray, însă îşi dădu seama că întrerupsese prea târziu flecăreala prietenului său.

Abbie îşi înclină capul într-o parte, privindu-l cu o

sclipire speculativă în ochi.

— E bun?

— Ţinteşte excelent, îi mărturisi Harry.

— Harry, îl avertiză Gray.

— Dacă eşti atât de talentat, cum de nu l-ai bătut pe Andy? vru Abbie să ştie.

— Ai mai fi pus rămăşag cu mine dacă l-aş fi bătut?

Ea îl studie o clipă, apoi clătină din cap.

— Te crezi atât de deştept. Vei regreta ambele rămăşaguri odată ce vei descoperi cât de mult e de muncă să umpli un sac de bumbac.

Grayson o privi îndepărtându-se, cu părul unduindu-i-se liber pe spate, şi îşi dădu seama că bucuros ar fi renunţat la zece saci de bumbac doar ca să-i zărească pentru o clipă părul despletit.

*

Abbie rămase furioasă preţ de două minute mari şi late. Apoi fu străbătută de un fior de plăcere cum nu mai cunoscuse niciodată când îşi aminti expresia de adoraţie din ochii lui Grayson în momentul în care îi scosese agrafele din păr. Abbie aproape nu îndrăznise să răsufle. Grayson păruse gata s-o devoreze în clipa aceea.

Ar fi trebuit să se simtă înspăimântată. În schimb, se trezise întrebându-se dacă avea cu adevărat să-i pieptene părul în seara aceea.

Când Grayson veni să ia prânzul cu ea şi copiii, îşi dădu seama că nu simţea nici urmă de remuşcare pentru vicleşugul lui de mai devreme. De vină era derbedeul din el, derbedeul care se lupta constant cu gentlemanul. Îi era teamă că se îndrăgostea de amândoi.

Când termină de mâncat şi se întinse lângă ea, Abbie nu se putu abţine să nu-şi dorească să-şi fi pus şi el capul în poala ei, aşa cum făcuseră James cu Amy.

Grayson lăsă să-i scape un oftat de satisfacţie profund masculină.

— Ei, uite-aşa trebuie să fie o zi liberă – să ţi-o petreci

nefăcând nimic.

— Nu te plictiseşti?

El deschise un ochi.

— Relaxează-te, Abbie. Priveşte norii alunecând pe cer sau ascultă foşnetul frunzelor.

Ea auzi tropotit de paşi. Johnny şi Micah apărură în fugă sub copac şi se aşezară pe vine lângă Grayson.

— Când vom face turnirul? vru Johnny să ştie.

— Mai târziu, băiete.

— Când?

Grayson închise ochii.

— După ce mă voi fi odihnit.

— Când va fi asta? întrebă Micah.

— Peste ceva timp.

Fiii ei schimbară o privire neliniştită. Cu greu reuşise să-i facă să doarmă noaptea trecută. Vorbiseră neîncetat despre turnir, întrebând-o întruna despre tunicile lor, până când, în cele din urmă, cedase şi le dăduse voie să doarmă îmbrăcaţi în costume.

Ce-ar fi să trageţi şi voi un pui de somn, băieţi? sugeră Abbie. Nu prea aţi dormit azi-noapte.

Johnny îşi schimonosi faţa într-o expresie dezgustată, însă Micah îşi aplecă trupul mititel şi îşi puse capul pe stomacul lui Grayson. Grayson deschise larg ochii şi îşi băgă bărbia în piept, zgâindu-se la Micah, al cărui chip era luminat de un zâmbet inocent.

Cu multă blândeţe, Grayson desprinse ochelarii lui Micah din jurul urechilor lui.

— Hai să-i dăm jos deocamdată, bine?

Împătură ochelarii şi îi puse pe piept.

— Cât timp o să dormim? întrebă Micah cu vocea lui guturală.

— Până ne vom fi odihnit.

Johnny sări în picioare.

— Mă duc să mă joc cu Ezra.

Abbie îşi privi fiul cel mare îndepărtându-se în fugă, după care-şi îndreptă din nou atenţia spre bărbatul şi băieţelul care rămăseseră cu ea. Aveau amândoi ochii

închişi, iar mâna lui Grayson se odihnea pe ceafa băieţelului ei, ca pentru a-l sprijini şi proteja.

Un adevărat derbedeu, chiar aşa.

Abbie se sprijini de copac, spunându-şi că nu fusese niciodată mai fericită.

Turnirul era programat să înceapă după-amiaza târziu, însă era a treia oară când Micah îl întrebă pe Grayson:

— Ne-am odihnit destul?

Acesta îi dădu răspunsul la care sperase.

— Da, băiete, mai odihniţi de-atât nu vom fi.

Şase stâlpi fură înfipţi la intervale egale pe un drumeag croit de roţile căruţelor de-a lungul anilor. Johnny se afla pe calul cu care venise la picnic de dimineaţă. Pe un podium improvizat, cu flamuri fluturând în briza ce abia adia, erau aşezaţi trei judecători. Abbie stătea în picioare pe margine, alături de restul spectatorilor, cu inima tresărind de entuziasm şi îngrijorare.

Nu voia ca Johnny să fie dezamăgit. Exersase doar cu trei cercuri de fier. Abbie se temea că braţul avea să-i fie prea obosit când ajungea la cel de-al şaselea cerc.

Studie cu mândrie expresia concentrată de pe chipul fiului ei când acesta se aplecă uşor în faţă pentru a asculta ultimele instrucţiuni de la Grayson. Inima i se strânse în piept când le văzu capetele aproape atingându-se – maro-închis şi blond-deschis. Ţărână şi spic de grâu.

Dând scurt din cap pentru ultima dată, Johnny zâmbi radios şi îşi îndreptă spatele. Grayson îl bătu uşor pe genunchi, după care-l luă pe Micah pe umerii lui. Deşi Micah nu avea să participe la turnir, purta şi el cu falã o tunică decorată cu blazonul simplu pe care şi-l doriseră băieţii: o cruce roşie.

Abbie luă mâna Lydiei şi i-o strânse uşor când Grayson porni spre ele.

— Nu mai fi atât de îngrijorată, o mustră el.

— Nu-s îngrijorată.

— Băiatul se va descurca onorabil.

Johnny făcu mai mult decât să se descurce onorabil.

La prima încercare, înşfăcă trei dintre cele şase cercuri, la a doua încercare strecură patru pe lance, iar la cea de-a treia încercare se prezentă în faţa judecătorilor cu cinci cercuri. Niciunul dintre ceilalţi băieţi nu reuşi o performanţă similară. Într-un ropot de chiote şi aplauze, Johnny fu declarat câştigător.

— Hei, englezule, îl strigă Andy rânjind, crezi că-ţi poţi măsura forţele cu un texan get-beget?

— Fără îndoială, răspunse Grayson, dându-l jos pe Micah de pe umerii lui.

James ieşi din mulţime.

— Andy, dacă tot îl provoci pe unul, trebuie să-i provoci pe toţi.

— Pe ce pui rămăşag? întrebă Harry păşind în faţă.

— Nu-i de-ajuns să câştigi? întrebă James.

— Nu, răspunse Harry. În Anglia, dacă un cavaler era provocat la turnir şi pierdea, era obligat să-i cedeze învingătorului calul şi armura sa. Noi ne vom mulţumi să vă luăm caii.

James se lăsă pe călcâie.

— Şi noi cu ce ne alegem, din moment ce voi n-aveţi cai?

— Vom trece în socoteala voastră tot bumbacul pe care îl vom culege în prima zi, spuse Grayson.

Abbie îl prinse de braţ.

— Grayson…

El îi aruncă o privire piezişă.

— Nu ai deloc încredere în mine?

— Nu ştii cât e de greu de cules bumbacul… Expresia din ochii lui o opri. Nu ştii cât de bine călăresc.

Grayson se mulţumi să arcuiască o sprânceană.

— Bărbaţii sunt atât de încăpăţânaţi, murmură ea, băgând mâna în buzunar, scoţând o batistă de dantelă şi întinzându-i-o lui Grayson.

— Ce-i asta? vru el să ştie luând batista.

— Nu se-obisnuieşte ca domniţa să-i ofere cavalerului ei un semn al afecţiunii ei?

Fierbinţeala dogoritoare a privirii lui aproape făcu să i

se taie picioarele.

— Sunt deci cavalerul tău? întrebă el încet.

Ea făcu un pas în spate.

— Ai să munceşti din greu să culegi bumbacul ăla. Nu-i lăsa să-l câştige ei.

— Domniţa mea, în ruptul capului n-aş face asta.

Se îndepărtă cu un aer nepăsător, iar Abbie se întrebă cum putea să pară atât de relaxat. Johnny îi înmână bucuros calul pe care-l folosise el, precum şi lancea. Ei i se puse un nod în gât când îl văzu pe Grayson legându-i batista la capătul lăncii, fluturând ca un stindard în bătaia brizei.

Johnny veni în fugă lângă ea.

— Au să joace pe echipe – vor avea doar câte o încercare fiecare – dar la sfârşit se vor aduna toate. Gray va fi ultimul. El le va aduce victoria.

Abbie îşi spuse că singura lor şansă de a câştiga era dacă făceau toţi eforturi considerabile. Englezilor nu le fu deloc greu să decidă cine avea să concureze, căci erau doar şapte cu totul, însă fratele ei şi prietenii lui întâmpinară dificultăţi când încercară să aleagă cui avea să-i revină onoarea de a accepta provocarea. Preţ de o clipă, bărbaţii îi amintiră de cum fuseseră înainte de război: dornici să arate de ce erau în stare, entuziasmaţi, bucuroşi, nerăbdători să profite de oportunitatea de a câştiga. Spera că fiii ei nu aveau să fie nevoiţi vreodată să răspundă chemării la arme.

Nu aveau trompete, aşa că semnalul de începere fu dat de cineva cu o muzicuţă. Texanii se descotorosiră de cămăşi şi pălării. Englezii se grăbiră să le urmeze exemplul. Texanii aveau pielea înnegrită de soare, englezii doar aurită. Însă nu era nicidecum ce se aşteptase să vadă. Englezii semănau tot mai puţin cu nişte aristocraţi cu fiecare zi ce trecea.

Dar apoi îşi aliniară caii, se aşezară corect în şa, iar secolele de nobleţe din genealogia lor se reflectară limpede în posturile lor mândre şi magnifice.

Fratele ei concură primul, scoţând un strigăt sălbatic

şi reuşind să culeagă patru dintre cele şase cercuri. După aceea Abbie nu-i mai băgă în seamă pe restul călăreţilor, rămânând cu privirea aţintită asupra lui Grayson, care părea ocupat să discute strategia cu cei doi prieteni ai lui. Se întrebă dacă ar fi fost cazul să-l fi avertizat pe fratele ei că englezii aceştia aveau tendinţa de a fi mult mai buni decât dădeau impresia iniţial.

Apoi îi veni rândul lui Grayson, iar Abbie aproape nu mai fu în stare să gândească deloc.

— Încă n-a reuşit nimeni să le ia pe toate şase, anunţă Johnny, ţopăind agitat ca şi cum ar fi fost la fel de mic ca Micah.

Abbie îl ridică pe Micah pe şold. Chipul îi era incredibil de serios. Calul lui Grayson pufăi şi scormoni pământul cu copita. Cineva probabil îi spusese ceva, oferindu-i un sfat, poate, pentru că dădu scurt din cap.

— Care-i scorul? întrebă Abbie.

— Va trebui să le ia pe toate şase ca să câştige englezii, răspunse Elizabeth de lângă ea. Mă întreb ce vor face dacă termină la egalitate.

— Probabil va izbucni o luptă cu săbii, murmură Abbie.

Johnny suci brusc privirea.

— Crezi? Gray ar câştiga. Sunt sigur!

O înduioşa, dar o şi îngrijora cât de mult îl adora fiul ei pe Grayson. Cum avea să fie când Grayson avea să plece?

Muzicuţa anunţă startul, iar Grayson dădu pinteni calului şi porni în galop. Abbie îşi spuse că arăta magnific aşa cum stătea aplecat peste cal, cu o mână ţinând frâiele, iar cu cealaltă lancea strânsă sub braţ.

De-abia când Grayson înfipse pe lance şi cel de-al şaselea cerc de fier îşi dădu seama Abbie că nici nu îndrăznise să răsufle. Aerul se umplu de gemete şi exclamaţii nefericite, dar şi de chiote victorioase. Grayson ar fi trebuit acum să ia cercurile de fier şi să le prezinte în faţa judecătorilor.

În schimb, îşi conduse calul prin mulţime şi se opri în faţa lui Abbie. O peliculă fină de sudoare îi acoperea chipul

şi pieptul. Nu putea nicidecum să-şi ia ochii de la el. Privirea lui o susţinu pe a ei în timp ce înclină lent lancea.

Abbie întinse braţele la timp să prindă cercurile de fier care alunecară de pe lance. Când ridică din nou privirea spre Grayson, desluşi în ochii lui un adevăr devastator.

Ştia... ştia că nu cucerise doar victoria... ci cucerise şi inima ei. Muzica începu să răsune la asfinţit, cântece duioase ce nu se mai auziseră de dinainte de război. Abbie ascultase mereu acea muzică lină cu o oarecare tristeţe, căci John pretinsese că era teribil de stângaci şi nu dansaseră niciodată.

Din loialitate faţă de el, refuzase celelalte câteva invitaţii la dans care i se oferiseră.

În seara aceea nu-şi datora loialitate decât ei însăşi şi i se păru cumva corect – firesc – să răspundă afirmativ când Grayson o privi întrebător, păşind fără un cuvânt în îmbrăţişarea lui.

Ştiuse, deşi nu mai dansase niciodată până atunci, că în braţele lui avea să simtă instinctiv mişcările, asemenea bumbacului crescând din pământ fără a fi călăuzit de nimic altceva în afară de soare ţărână şi ploaie.

— Fratele tău are un cal excelent, spuse Grayson încet.

— Avea într-adevăr un cal excelent. Acum îţi aparţine.

El îi oferi un zâmbet fără urmă de ruşine.

— El ne-a provocat. Ce altceva am fi putut să facem în afară de a accepta?

— Ai fi putut să ratezi ultimul cerc, iar atunci competiţia s-ar fi terminat la egalitate. N-ar fi pierdut nimeni.

— M-am gândit şi la asta, dar ştiind că mă priveşti, am vrut să dau tot ce-i mai bun din mine.

— Deci e vina mea că fratele meu a rămas fără cal?

— Nu, e vina ta doar că am vrut eu să mă dau mare.

Abbie lăsă acele cuvinte să se reverse peste ea precum prima ploaie blândă de primăvară.

— M-am înşelat în privinţa texanilor, spuse Grayson încet, păşind pe acordurile de vioară.

— În ce sens?

— Credeam că n-aveţi habar de jocuri.

Ea zâmbi.

Muncim din greu. Şi petrecem cu la fel de multă ardoare.

Dar munciţi mai mult decât petreceţi.

— N-avem de ales dacă vrem s-asigurăm traiul familiilor noastre. Presupun că, după ce vei fi terminat de cules bumbacul, tu te vei întoarce la viaţa ta de huzur.

— Nu neapărat, deşi trebuie să existe o cale mai uşoară de a-ţi face un rost şi aici.

Ea ridică din umeri.

— Eu nu ştiu nimic în afară de bumbac.

— Te-ai simţit bine azi? o întrebă el încet.

Ea dădu din cap.

— Foarte bine. Dar va mai trece multă vreme până să ne permitem o altă zi de jocuri.

— Atunci ar trebui să profităm cât de mult de ceea ce ne-a mai rămas din ziua de azi.

Abbie nu fusese atentă încotro o conducea şi de-abia acum îşi dădu seama că ajunseseră la marginea cercului de dansatori. Fără un cuvânt, Grayson se opri din dans, îi luă mâna într-a lui şi porni cu ea spre pâlcul de copaci.

Ea îl urmă în tăcere, neştiind unde avea să se sfârşească drumul lor, însă ştiind sigur cum avea să se sfârşească.

Se sfârşi într-un luminiş cu un covor de flori sălbatice acoperind pământul şi lumina soarelui ce asfinţea colorând văzduhul. Eliberându-i mâna, Grayson se întoarse spre ea. Îşi puse blând degetele pe părul ei.

— Mulţumesc că ai fost atât de corectă în privinţa rămăşagului şi ţi-ai păstrat părul desfăcut.

— Mulţumesc că le-ai oferit copiilor mei atât de multă atenţie.

— Ţi-aş oferi mai multă atenţie ţie dacă nu mi-ar fi teamă că te-ar face să te retragi.

Ea se linse pe buze, cu inima bubuindu-i.

— Nu m-ar deranja ceva mai multă atenţie.

Ochii lui albaştri se întunecară când ridică mâinile pentru a-i prinde faţa în palme.

— Mă voi strădui să păstrez distanţa, spuse el gâfâit, coborându-şi gura peste a ei.

Căldură. Umezeală. Tandreţe. Respect. Toate acestea se revărsară de pe buzele lui pe ale ei. Chiar şi cu ochii închişi, simţea scânteierea soarelui la asfinţit, inundând-o în timp ce el duse sărutul tot mai departe, strecurându-şi limba în gura ei. Abbie îi simţi degetele încleştându-se, apoi relaxându-se, ca şi cum ar fi vrut s-o tragă spre el… dar şi-ar fi amintit apoi temerile pe care le nutrea şi îndoielile ce o bântuiau.

Însă dogoarea sărutului lui o făcu să uite de temeri şi îi risipi îndoielile în vânt. Cu un pas şovăitor, stângaci, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îşi lipi trupul de al lui. Cu sânii apăsaţi pe pieptul lui, simţi vibraţia profundă ce izbucni de-acolo când îşi încleştă degetele pe capul ei şi îi înclină gura într-o parte astfel încât să se poată cufunda şi mai mult în sărut.

Abbie nu cunoscuse niciodată fiorul fierbinte al dorinţei, nu ştiuse niciodată ce însemna să ti doreşti… să-ţi doreşti… Dumnezeule, oare ce-şi dorea? Îi venea să ţipe de frustrare, de ignoranţă, de această nevoie pe care n-o înţelegea. Şi ştia că bărbatul acesta putea să-i răspundă la întrebarea care ardea în adâncul ei.

Răsuflând chinuit, Grayson îşi smulse gura de pe a ei şi îşi plimbă buzele pe coloana gâtului ei.

— Blestemat fie derbedeul din mine! scrâşni el, dându-se înapoi şi întorcându-i spatele.

Abbie fu devastată. Îl voia înapoi, voia să-i simtă braţele în jurul ei şi gura peste gura ei.

— Grayson?

El ridică o mână.

— Lasă-mă o clipă, scumpo.

Îl auzi răsuflând prelung şi zgomotos înainte de a se întoarce lent şi a se muta în spatele ei. Îşi încolăci braţele sub sânii ei şi-o trase strâns la pieptul lui, sprijinindu-şi bărbia pe creştetul capului ei.

— Soarele va dispărea în curând şi va trebui să plecăm, spuse el încet.

Ea încuviinţă din cap şi îşi puse mâna peste a lui.

— Îmi voi aminti ziua aceasta tot restul vieţii.

— Iar eu îmi voi aminti de tine.

Capitolul 11

Abbie stătea în pat ascultând sunetele nopţii şi ascultându-şi inima. Făcuse baie afară, sperând că Grayson avea să-şi facă şi el apariţia. Însă nu o făcuse.

Când îşi îmbrăcase cămaşa de noapte, mintea îi fusese năpădită de gânduri la mâinile lui explorându-i tot trupul. Noaptea era caldă, însă focul ce ardea în ea era ceea ce nu putea îndura, ceea ce o împiedica să doarmă.

Nu mai simţise niciodată această… această nevoie de a se afla culcată sub trupul unui bărbat.

Şi ştia fără urmă de îndoială că Grayson avea nevoi bărbăteşti. Simţise acele nevoi apăsându-se în ea când o sărutase. Înţelegea nevoile bărbăteşti pentru că John i le explicase – îi explicase că trupul unui bărbat era cuprins de dureri când avea nevoie de o femeie şi nu avea nicio femeie cu care să-şi satisfacă acea nevoie.

— Am nevoie de tine în noaptea asta, Abigail, îi spunea John, ridicându-i cămaşa de noapte.

Inima începu să-i bubuie când îşi aminti acele momente, acea umilinţă…

Închise strâns ochii şi o singură lacrimă îi alunecă pe obraz. Nu i se împotrivise niciodată soţului ei, îndurase de bunăvoie acea experienţă ruşinoasă, pentru că el avea grijă de ea. Acum avea singură grijă de ea însăşi. Nu avea nevoie de un bărbat.

Dar poate, îşi spuse ea, un bărbat avea nevoie de ea. Şi avea să îndure orice pentru că îl iubea.

Se strecură din aşternuturi. Se furişă în vârful picioarelor din camera ei şi se duse să vadă ce făcea Lydia.

Patul scârţâi când fiica ei se întoarse pe-o parte. Abbie merse mai departe şi aruncă o privire în camera băieţilor – cavalerii ei. Ce zi le oferise Grayson… şi la fel şi ei. Nu se simţise niciodată atât de îndrăgită.

Închizând uşa casei în urma ei, ieşi pe verandă. Văzu silueta unui bărbat stând în picioare în uşa şopronului. Chiar şi de la distanţa aceea îi simţi privirea aţintită asupra ei. Stomacul i se strânse în noduri şi înghiţi în sec când îşi dădu seama că nici el nu putea dormi.

Îmbrăcată doar în cămaşa de noapte, coborî de pe prispă în lumina palidă a lunii, ştiind că îşi pecetluia soarta. El avea să aştepte exact ceea ce era ea dispusă să-i ofere. Putea doar să spere că nu avea să-şi dea seama cât de chinuitor era pentru ea.

Străbătu agale distanţa ce îi despărţea, surprinsă de pacea ce o cuprinse când se apropie. El ieşi din umbră, cămaşa lui descheiată fluturând în briza uşoară ca un stindard de pace.

Când Abbie ajunse suficient de aproape, Grayson se întinse, o luă de mână şi o trase în braţele lui. Ea îşi apăsă o mână pe pieptul lui gol, în timp ce celălalt braţ se încolăci pe după gâtul lui. Gura lui coborî fulgerător pentru a o captura pe a ei, iar ea fu pierdută.

Pierdută în senzaţiile ce o prinseseră în vârtejul lor; gura lui fierbinte şi carnea lui caldă. Auzi un geamăt gutural izbucnind din adâncul pieptului lui Grayson, îi simţi vibraţia sub degete. El îşi smulse gura de pe a ei.

— Dumnezeule, cât te doresc, Abbie!

Coborî cu un şir de săruturi dogoritoare pe gâtul ei, iar ea îşi arcui capul pe spate.

O dorea. Nu avea nevoie de ea. Fusese vreodată dorită cu adevărat? Nu ştia. Ştia doar că nu se simţise niciodată atât de iubită ca în momentul acela. Dezmierdările lui pe gâtul ei se sfârşiră, iar Grayson ridică privirea, aţintind-o asupra ei.

Dorinţa ce ardea în ochii lui făcu să i se poticnească răsuflarea.

— Dacă aş putea, te-aş culca în aşternuturi de

mătase, însă tot ce-ţi pot oferi e un pat de paie. Voi înţelege cu siguranţă dacă vei decide să nu mă urmezi în întunericul şopronului.

— Sunt aici, nu?

Zâmbetul cald pe care i-l oferi el îi făcu inima să gonească. Grayson atinse cu un deget nasturele de sus al cămăşii ei de noapte.

— Da, dar cumva am impresia că porţi o armură.

Ea simţi fierbinţeala inundându-i faţa.

— Nu mă pricep deloc la asta.

Un torent de tandreţe îi redesenă trăsăturile când îi ridică mâna la buze şi depuse un sărut pe vârful degetelor ei.

— Eu da.

Abbie închise strâns ochii.

— Grayson, nu mă pricep la jocuri. Nu pot fi precum celelalte femei pe care le-ai cunoscut...

— Nici nu vreau să fii, spuse el, trecându-şi cu delicateţe un deget peste obrazul ei. Ea deschise ochii. Vreau doar să fii cine eşti – aşa cum eşti. Însă vreau să înţelegi că, dacă mă vei urma, vom face mult mai mult decât să ne sărutăm.

Ea încuviinţă din cap, întrebându-se de ce avea impresia că încerca s-o convingă să se răzgândească.

— Parcă ziceai că eşti un ticălos.

— Aşa e, dar când e vorba de tine, prefer să nu mă simt vinovat.

Îşi împleti degetele cu ale ei. Dacă te răzgândeşti, desprinde-ţi pur şi simplu mâna dintr-a mea, iar eu voi merge mai departe fără a privi în urmă.

Însă Abbie ştia că, dacă şi-ar fi desprins mâna dintr-a lui, ea ar fi fost cea care ar fi privit mereu în urmă. Şi s-ar fi întrebat mereu cum ar fi fost. Păşi în întuneric. Mâna ei se încleşta pe a lui, însă nu şovăi.

El îi dăduse de ales – să îl urmeze sau să plece.

Gândul o făcu să se simtă incredibil de liberă, căci atâta timp cât fusese căsătorită cu John nu avusese niciodată de ales. Nu considera că raporturile ei cu John

fuseseră forţate. Pur şi simplu fuseseră ceva normal şi previzibil.

Momentele pe care le petrecea cu Grayson erau pline de imprevizibil.

El se opri lângă scara care ducea în pod. Buzele lui le găsiră pe ale ei cu firescul ploii de vară găsind pământul. Când se retrase, o ajută să urce pe prima treaptă a scării. Ea îşi strânse în pumn tivul cămăşii de noapte şi se căţără în pod, sprijinită de mâna lui odihnindu-se relaxată pe mijlocul ei, ajutând-o să-şi păstreze echilibrul.

Parfumul florilor o învălui când se strecură peste margine. Se opri, se aşeză în culcuşul de paie şi se uită la florile presărate prin fân, luminate de razele lunii. Grayson îngenunche lângă ea.

— De unde ai ştiut că voi veni în seara asta? întrebă ea încet.

— N-am ştiut. Abbie întoarse uşor capul. Grayson îi prinse obrazul în căuşul palmei. Dar am sperat. Am sperat să faci asta încă de prima dată când te-am sărutat.

Ea îşi simţi ochii încinşi de lacrimi.

— Ai adus flori în pod în fiecare seară?

— Meriţi mult mai mult, şi n-am ce altceva să îţi ofer.

O conduse spre salteaua umplută cu pene pe care i-o cususe ea Razele lunii se strecurau prin lucarnă, conturând un halo ce avea să i cuprindă în lumina sa palidă.

Abbie îşi simţi inima urcându-i în gât. Se aşteptase la un colţ întunecat. Se întoarse pentru a-i sugera să se retragă la capătul îndepărtat al podului. Grayson o luă în braţe, îşi coborî gura peste a ei, iar mintea ei se goli de orice gând în afară de unul: adora felul în care o săruta. Lent, relaxat, ca şi cum timpul nu ar fi însemnat nimic, ca şi cum n-ar fi avut habar de recoltele ce trebuiau strânse, uneltele ce trebuiau reparate, sezoanele ce trebuiau planificate.

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui asemenea unei plante căţărătoare căutându-şi un loc în care să-şi înfigă rădăcinile. Cu un geamăt gutural, el duse sărutul mai departe şi îi lipi trupul de al lui. Abbie îi simţi bătăile inimii

bubuindu-i în pieptul apăsat peste sânii ei şi propria inimă răspunse la fel. Toate îndoielile i se risipiră. Grayson o dorea şi, dacă era sinceră cu ea însăşi, în ciuda a tot ce-avea să fie nevoită să îndure, îl dorea şi ea.

Dorinţa îi era străină, însă o simţi bătându-i insistent la uşă şi îi deschise şovăielnică, gata să primească noul în viaţa ei.

Fu străbătută de un vârtej fierbinte, o fierbinţeală ce n-avea nimic de-a face cu noaptea de sfârşit de august. O mie de senzaţii se treziră brusc la viaţă, explodară, apoi se stinseră lent.

Sărutul lui Grayson, până atunci răbdător, deveni insistent, limba lui cutreierându-i gura asemenea primelor furtuni de toamnă dezlănţuindu-se peste ogoare, îndepărtând recolta de dinaintea lor. Surprinzându-se, Abbie îi răspunse la sărut cu la fel de multă fervoare, sperând că gura lui nu avea să se desprindă niciodată de a ei.

Însă o făcu. Fierbinte şi umedă, o desfătă cu o dâră dogoritoare de săruturi pe gâtul ei, limba lui urmând o traiectorie în formă de inimă în scobitura de la baza gâtului ei înainte ca gura lui să-şi continue explorarea. Nu observase când Grayson îi descheiase nasturii cămăşii de noapte, însă acum simţi materialul dându-se la o parte, iar el îşi continuă călătoria pe rotunjimea interioară a sânului ei. Răsuflarea lui îi încinse delicat pielea – o senzaţie atât delicios de interzisă.

Limba lui alunecă în cercuri în jurul sfârcului ei, iar ea îşi înfipse degetele în umerii lui. Gura lui şi întreaga fierbinţeală a acelei atingeri îi învălui vârful întărit. Începu să răsufle scurt, gâfâit. Când el supse blând, Abbie îşi dădu capul pe spate şi i se tăiară picioarele.

— O, Doamne.

El îşi încolăci un braţ în jurul ei, sprijinind-o, şi o întinse pe saltea. Cu o rapiditate surprinzătoare după lentoarea mângâierilor lui de până atunci, îi smulse cămaşa de noapte de pe corp. Când ea dădu să se rostogolească pe o parte, mâinile lui o prinseră de şolduri, ţinând-o

nemişcată.

— Nu-mi întoarce spatele, spuse el gâfâit.

La lumina lunii ce se revărsa prin lucarnă, văzu intensitatea privirii pe care şi-o plimbă peste trupul ei dezgolit.

— Asta se face în întuneric.

El ridică brusc ochii spre ai ei.

— De ce?

Se lăsă tăcerea preţ de o fracţiune de secundă, apoi el spuse încet:

— Ai habar cât eşti de frumoasă, Abbie?

Ea simţi fierbinţeala încingându-i obrajii. Nimeni nu îi mai spusese vreodată că ar fi fost frumoasă.

Întinzându-se lângă ea, Grayson luă cosiţa împletită peste umărul ei şi începu să desfacă şuviţele.

— Nu, văd că nu ştii. Îşi trecu degetele prin părul ei, întinzându-i-l peste o parte a corpului ca şi cum ar fi fost o pătură. Am de gând să te fac să te simţi frumoasă.

Gura lui coborî peste a ei cu o lăcomie ce îi stârni valuri fierbinţi din cap până în picioare. Închise ochii strâns, concentrându-se pe sărutul lui, încercând să ignore mişcările pe care le făcea el şi din care ghicea că începuse să se dezbrace şi el.

Unde era întunericul după care tânjise mai devreme? De ce nu insistase să se retragă undeva departe de lumină?

Simţi căldura trupului lui apăsându-se peste ea dintr-o parte, împingându-se spre coapsa ei. El o luă de mână.

— Atinge-mă, Abbie.

Ea deschise larg ochii. Se trezi sfâşiată între curiozitate şi teamă. Grayson îşi dorea de la ea lucruri pe care John nu i le ceruse niciodată şi, surprinzător, constata că lui voia să-i ofere mai mult decât oferise vreodată. Degetele ei se încleştară pentru o clipă peste ale lui.

Înainte de a se deschide şi a se întinde să-l atingă aşa cum îi ceruse el închizând ochii. Grayson gemu prelung şi lent.

— Vezi cât eşti de frumoasă, Abbie?

Ea îşi încreţi fruntea, închizând palma în jurul

bărbăţiei lui.

— Asta nu sunt eu.

Un colţ al gurii lui tresări într-un zâmbet când deschise ochii.

— Nu. Scumpo, nu eşti tu. Însă categoric frumuseţea ta e ceea ce-l face să stea atât de falnic.

Abbie îşi desprinse mâna de pe el când Grayson se rostogoli între coapsele ei. Ea încremeni, pregătindu-se pentru disconfortul pe care avea să-l simtă la început. El o sărută pe gât în locul unde i se zbătea pulsul. Apoi îi dădu părul la o parte şi o muşcă mărunt de ureche. Ea îşi încolăci braţele în jurul lui, bucurându-se că îi distrăgea astfel atenţia şi dorindu-şi să se fi simţit şi ea la fel de relaxată şi în largul ei faţă de propriul corp cum se simţea şi Grayson faţă de al lui.

Gray o muşcă de umăr, plimbându-şi limba peste clavicula ei. Apoi cobori, iar ea îşi aminti comentariul lui despre cât de mult îi plăcea să lingă laptele bătut. Palma lui asprită de muncă se închise peste sânul ei şi îi simţi degetul mare cu bătături dezmierdându-i sfârcul, făcându-l să se ridice, să tânjească după o nouă atingere, dorinţă ce i se împlini când gura lui se închise peste el şi începu să-l sugă. Fu străpunsă de plăcere. Dacă trupul ei n-ar fi fost ţintuit sub al lui, s-ar fi strâns ghem, însă nu de ruşine. Grayson îi dezmierdă cu la fel de multă tandreţe şi celălalt sân înainte de a se muta mai jos. Îşi strecură limba în ombilicul ei, apoi depuse câte un sărut pe scobitura fiecărui şold.

Coborî şi mai mult şi îi sărută carnea intimă dintre picioare. Abbie îşi ridică genunchii la piept, apăsându-şi coapsele pe umerii lui. Gray îşi strecură mâinile sub şoldurile ei şi o ridică uşor. Limba lui începu să deseneze cercuri.

Dacă auzi exclamaţia ei de surprindere, o ignoră. Dacă îi spuse ceva, ea nu auzi cuvintele, prea năucită de senzaţiile ce o străfulgerau. Îşi puse mâinile de-o parte şi de cealaltă a chipului lui, simţind nevoia să-l atingă cum nu mai simţise vreodată faţă de nimeni altcineva. Trupul i se strânse, i se încordă, i se tensionă. Umerii i se ridicară de

pe saltea când plăcerea crescu în intensitate. Apoi, în clipa în care tot ce se strânsese în ea explodă, îşi arcui spatele şi ţipă.

Răsuflând gâfâit, se uită la buclele lui blonde încolăcite în jurul degetelor ei. El ridică lent capul. Iar ea îşi dori să fi murit.

— Îmi pare rău, şopti Abbie.

El îşi încreţi fruntea.

— Îţi pare rău?

Ea dădu din cap tremurătoare.

— Nu ştiu de ce-am făcut asta. Am... am... O, Doamne. Ochii i se umplură de lacrimi când fu lovită brusc de ruşine. Închise strâns ochii şi simţi lacrimile rostogolindu-i-se pe tâmple. Cum avea să-l mai poată privi vreodată în ochii lui albaştri. Îmi pare atât de rău.

Grayson se mută mai sus şi-o prinse pe Abbie în braţe, trăgând-o la pieptul lui gol, simţind lacrimile ei calde şiroindu-i pe piele. Nu era un bărbat înclinat spre violenţă, însă în clipa aceea îl încerca o furie atât de intensă, cum nu mai cunoscuse niciodată. Abbie avea trei copii şi, deşi ştia că soţul ei nu o sărutase niciodată, sperase în mod iraţional că măcar nu-i refuzase şi dreptul la plăcere.

Simţi hohotele înfiorate ce îi zgâlţâiau trupul şi îşi dori ca fiecare tresărire a trupului ei să fie de plăcere, nu de ruşine sau de umilinţă. Îi prinse obrazul în palmă şi îi desprinse faţa de pe pieptul lui. Ochii îi erau atât de strâns închişi încât îi fu teamă că nu avea să-i mai deschidă niciodată.

— Abbie, uită-te la mine.

Ea clătină uşor din cap. Atunci Grayson rosti cuvintele care ştia că aveau s-o facă să-l privească.

— Te iubesc.

Ea căscă ochii mari, iar el văzu îndoielile ce se învolburau în adâncurile lor violete. Regretându-şi desfrânarea din trecut mai abitir ca niciodată, îi împinse după ureche şuviţele de păr rebele.

— Să ştii că nu i-am mai spus asta nimănui niciodată. Lăsă să-i scape un mic hohot de râs ironic. Nici măcar nu

m-am gândit să rostesc aceste cuvinte până să te cunosc pe tine. Nu am mai întâlnit niciodată pe nimeni ca tine. Tu le oferi totul celorlalţi şi nu ceri niciodată nimic pentru tine. Mă tem că ai venit la mine în seara asta convinsă că nu aveai să primeşti nimic în schimb. Faptul că de bunăvoie îmi oferi atât de multe mă face să mă simt umil în faţa ta. Folosindu-şi degetul mare, îi şterse o lacrimă solitară ce îi alunecă din colţul ochiului. Intenţia mea a fost să-ţi dăruiesc plăcere… nu să te fac să te simţi ruşinată.

Îi văzu buza de jos tremurând.

— Nu am… niciodată nu am…

— Ştiu asta acum, scumpo.

— Elizabeth mi-a spus o dată că e diferit atunci când îţi iubeşti bărbatul. Nu am venit aici în noaptea asta ca să mă sacrific pentru tine. Am venit pentru că te iubesc.

Nimic din toată viaţa lui nu-l pregătise pe Grayson pentru impactul pe care îl avură acele două cuvinte când îl izbiră din plin. Nici anii nenumăraţi în care tânjise să-i fie adresate lui, nici nopţile nesfârşite în care îşi dorise să le audă. Prinzându-i chipul în palme, o lipi de pieptul lui, sperând că bubuitul inimii lui nu avea să-i învineţească pielea delicată.

— Nu a făcut-o nimeni niciodată.

— Nu cred asta. Sunt atât de multe de iubit la tine. Doar fiindcă alţii n-au rostit cuvintele nu înseamnă că n-au simţit iubirea.

Poate că într-adevăr se bucura de iubirea tatălui său, însă ştia fără urmă de îndoială că ea era prima femeie care îl iubea. Hristoase, câtă bucurie îi aducea acea povară!

— Mai spune-mi o dată.

— Te iubesc.

Avu impresia că cineva îl izbise cu sete în măruntaie.

— Chiar dacă sunt un ticălos?

— Nu cred câtuşi de puţin că eşti un ticălos. Desprinzându-se de la pieptul lui, îi zâmbi cu sfială. Însă gura şi limba ta sunt teribil de obraznice.

El rânji.

— Şi restul trupului meu poate fi teribil de obraznic.

Ridicând mâna, Abbie îşi trecu degetele prin părul lui.

— Nu mă îndoiesc.

O privi prinzându-şi între dinţi buza de jos, un gest pe care i-l observase adesea. De-abia acum îşi dădea seama că era un semn că nu se simţea în largul ei.

— Arată-mi, şopti ea.

— Cu plăcere, scumpo, spuse el, întinzând-o din nou pe saltea şi sărutând-o cu toată tandreţea de care era în stare. La fel ca Abbie, toate femeile din viaţa lui fuseseră căsătorite. Spre deosebire de ea, toate fuseseră versate în jocurile amoroase. Hârjonelile lor fuseseră gândite să ofere cât mai multă plăcere în cât mai puţin timp posibil – înainte ca soţii lor să se întoarcă acasă.

Cu Abbie nu-şi dorea nimic din ceea ce cunoscuse cu restul femeilor. Simţea nevoia să-i protejeze inocenţa, dorinţa s-o păstreze aşa simplă cum era. Parfumul ei vag de trandafiri îl urmă când se cuibări între coapsele ei. Mâinile lui desenară conturul rotunjimilor ei. Gura lui îi dezmierdă aţâţător fiecare colină, vârf şi vale din relieful trupului ei. Se bucură când îi auzi răsuflarea poticnindu-se, zâmbi în sinea lui când geamătul ei fin punctă uşoara legănare a trupului ei sub al lui.

Când îl primi în ea, simţi că nu fusese niciodată mai complet. Fu nevoit să recurgă la întreaga lui stăpânire de sine, până la ultima picătură, pentru a nu exploda chiar în clipa aceea. Însă la naiba, nu avea să se mulţumească să-i ofere mai puţin decât merita.

— Deschide ochii, scumpo.

Ea se supuse.

— Nu e loc de umbre în noaptea asta, Abbie.

Ea încuviinţă din cap şi, chiar şi în lumina palidă, i se păru că desluşea iubire reflectată în ochii ei. Se împinse în ea şi îi privi ochii căscându-se de uimire. Degetele ei se înfipseră în umerii lui, trupul ei încordându-se, tânjind să vină în întâmpinarea trupului lui. Ridicându-se deasupra ei, îşi acceleră mişcările. Ea se zvârcoli sub el. Când îi strigă numele, arcuindu-şi trupul spre al lui, Grayson simţi valul de plăcere ce o zgâlţâi, făcând-o să se încleşteze în jurul lui,

şi de-abia apucă să se retragă înainte ca trupul lui să reacţioneze. Îşi îngropă faţa între sânii ei, vărsându-şi sămânţa în mână.

Răsuflând chinuit, cu muşchii tremurându-i, îşi spuse că niciodată nu se mai simţise atât de pustiu în momentul culminant. O simţi pe Abbie plimbându-şi degetele prin părul lui.

— De ce te-ai retras? îl întrebă ea încet.

— Fiindcă refuz să te las grea cu bastardul meu.

Degetele ei încremeniră.

— L-aş iubi pe copilul zămislit cu tine.

— Asta nu i-ar schimba cu nimic statutul de bastard. Ridică privirea şi o aţinti asupra ei. Mi-ai spus că nu doreşti să te căsătoreşti. Îşi lăsă degetele să-i alunece fin pe tâmpla ei. Ţi-am promis că eu îţi voi da întotdeauna de ales. În plus, n-ai nevoie de încă un copil agăţat de fustele tale.

— Nu ştii tu de ce am eu nevoie, Grayson Rhodes.

El arcui o sprânceană.

— Ah, nu? Ai grijă cum vorbeşti cu mine, scumpo, altfel am să-ţi trag o scărmăneală cum scrie la carte.

— Adică o bătaie la fund? întrebă ea scandalizată.

— Nu.

Zâmbi călduros şi îşi plimbă limba pe sub sânul ei. O auzi inspirând şuierat.

— Nu putem s-o facem din nou.

— Eu nu pot o vreme, dar tu categoric da.

Începu apoi s-o înveţe lucruri la care nu îndrăznise niciodată să viseze.

*

Abbie îşi aţinti privirea asupra smocurilor albe presărate din abundenţă pe ogoare. Dumnezeu îi era martor că n-avea niciun chef să culeagă bumbac în acea zi. Îşi spuse că poate n-avea să mai aibă niciodată chef să culeagă bumbac.

Îşi petrecuse noaptea făcând dragoste cu un bărbat care nu era soţul ei. Ar fi trebuit să se simtă ruşinată. În

schimb, se trezea întrebându-se dacă ar fi fost un păcat foarte mare ca Grayson să se furişeze pe fereastră în camera ei în toiul nopţii. Nu îşi putea imagina nimic mai plăcut decât să se trezească dimineaţa în braţele lui.

Îşi spuse că era foarte posibil să se strângă ghem şi să moară când el avea să plece mai departe – şi părea ferm hotărât să o facă. Însă războiul ce trecuse peste ea o învăţase un lucru: nu ştiai niciodată ce avea să aducă ziua următoare.

Poate că Grayson nu era genul care s-o ia de soţie, însă inimii ei nu-i păsa. Credea sincer că Grayson o iubea şi ştia că şi ea îl iubea la rândul ei. Deocamdată era de-ajuns.

Surprinse o mişcare cu coada ochiului. Întorcându-se uşor, îl privi pe Grayson traversând agale ogorul. Gura i se uscă, devenindu-i brusc ca bumbacul. Îşi încrucişă braţele sub sâni.

— Bună dimineaţa.

El îi zâmbi călduros.

— Bună dimineaţa.

— Azi vom începe să culegem bumbacul. Îmi închipui că oamenii au să înceapă să sosească în curând…

— Atunci ar fi bine să nu mai pierd timpul.

Înainte ca Abbie să apuce să se dezmeticească, se trezi că Grayson o luă în braţe şi îşi coborî gura peste a ei. Ridicându-se pe vârfuri, ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Îi făcu plăcere mârâitul lui gutural şi îl prinse mai strâns, întrebându-se cum avea să reuşească să se concentreze la culesul bumbacului când n-avea chef să se gândească la nimic altceva în afară de el.

Grayson se dădu înapoi, susţinându-i privirea.

— N-am pus geană pe geană după ce te-am condus acasă azi-noapte. Aproape se iviseră zorile pe când se întorsese în casă. El o condusese până la uşă şi îi oferise un sărut ce mai că n-o făcuse să se întoarcă în şopron cu el. Simţi dogoarea urcându-i în obraji şi puse capul în pământ, ridicând un umăr.

— N-ai să spui nimănui, nu-i aşa? Nu vreau să ştie nimeni că am păcătuit…

Îl simţi împietrind înainte de a-şi desface braţele din jurul ei.

— Crede-mă, scumpo, nu va bănui nimeni nimic, însă gândeşte-te la asta. Ai făcut dragoste cu un soţ pe care nu-l iubeai. Şi ai făcut dragoste într-un pod cu fân cu un bastard pe care pretinzi că-l iubeşti. Care e păcatul mai mare?

Se răsuci pe călcâie şi porni spre şopron. Abbie fugi după el, îl ajunse din urmă şi îl prinse de braţ. Grayson se opri brusc.

— Crezi că tatăl tău a păcătuit cu mama ta? îl întrebă ea.

— Până noaptea trecută aşa credeam. Dar dacă a iubit-o măcar pe jumătate cât te iubesc eu pe tine, atunci cred că păcatul mai mare ţine de faptul că s-a căsătorit cu o femeie pe care nu o iubea doar pentru a obţine un moştenitor legitim.

— Crezi că eu am păcătuit cu John?

El răsuflă zgomotos.

— Nu. Cred că tu n-ai putea păcătui nici dacă ţi s-ar aşeza diavolul pe umăr să-ţi şoptească la ureche instrucţiuni detaliate cum s-o faci. Îi prinse obrazul în căuşul palmei. Cred că sunt pur şi simplu prea sensibil la faptul că nu am avut părinţi…

— Dar ai avut părinţi, iar pentru mine nu contează că n-au fost căsătoriţi.

— Însă contează pentru mine.

Capitolul 12

Grayson îşi dădu jos sacul greu de pe umăr, iar Abbie îi luă mâna şi începu să înfăşoare fâşii subţiri de pânză în jurul degetelor lui. I se părea extraordinar felul în care bumbacul forma cinci perniţe – cinci perniţe pentru cinci degete – şi rapiditatea cu care culegătorii cu experienţă smulgeau acele cocoloaşe de pe plante. Ceea ce detesta el

erau minusculii spini care protejaseră bumbacul cât crescuse. Nenorociţii îl înţepau constant.

— Ar fi bine să fii mai atent, îi spuse Abbie legând fâşiile de pânză. Dacă bumbacul e mânjit cu sânge îi scade valoarea.

— Bine atunci, clar că nu are ce să caute sângele meu pe bumbacul ăsta blestemat.

Ea ridică brusc capul.

— Cum eşti cu spatele?

— Mă doare mai tare decât mâinile.

— Nu te-apleca să culegi bumbacul ce e aproape de sol. Lasă-te în genunchi…

— Dacă mă las în genunchi nu mă mai ridic.

Zâmbetul pe care i-l oferi îl făcu să-şi dorească s-o ia în braţe.

— Aş vrea să-ţi pot spune că va fi mai bine la un moment dat…

— Însă va fi tot mai rău, încheie el în locul ei.

Ea încuviinţă din cap.

— Cât timp o să dureze culesul? vru el să ştie.

— Dacă vremea rămâne bună, o lună.

— Dacă vremea rămâne bună?

— Uneori vine câte o furtună de pe coastă. Bumbacul devine inutilizabil dacă e lovit de-o ploaie torenţială. De asta culegem cât de rapid şi cât de mult putem.

— Trebuie să existe vreo cale mai uşoară de a-ţi asigura traiul pentru tine şi copiii tăi.

Ea îi oferi un zâmbet compătimitor.

— Când o găseşti, anunţă-mă şi pe mine. Până-atunci, te-aşteaptă un pepene verde la capătul rândului. Când ajungi acolo, sparge-l şi mănâncă-i miezul.

Grayson nu ştia ce era un pepene verde, însă văzuse bărbaţii îngrămădind sferele mari şi verzi la capătul rândurilor.

— Pare de-a dreptul o barbarie.

— N-ai să mai gândeşti aşa când vei ajunge la capătul rândului.

O privi îndepărtându-se, şoldurile legănându-i-se

provocator.

Cu o zi în urmă trupul lui ar fi reacţionat; acum nu se întâmplă nimic. Spera că n-avea să se transforme într-un eunuc din cauza muncii asidue.

— Lână, bombăni Kit.

Grayson se întoarse. Kit mânuia fiecare capsulă de bumbac ca şi cum s-ar fi aşteptat să îl muşte. Înţelept din partea lui.

— Ce-ai spus?

Kit îi aruncă o privire peste umăr.

— De-acum încolo voi purta doar lână. N-au decât să muncească oile în locul nostru.

— Eu am lucrat cu oile, spuse Harry, smulgând bumbacul cu o eficienţă care-l făcu pe Grayson să-şi invidieze prietenul. Nici nu era de mirare că putea şterpeli o carte din mijlocul pachetului. Am văzut cât e de greu să tunzi bestiile alea blestemate.

— Mătase, atunci, spuse Kit. Nu-mi închipui că poate fi. Nu ştiu cât de greu să te ocupi de nişte viermi.

— Ştii de la care capăt al viermelui iese mătasea? îl întrebă Harry. Kit îşi sprijini mâinile pe şolduri şi se arcui pe spate.

— Nu.

— Nici eu nu ştiu, dar toată treaba mi se pare cam dezgustătoare.

— Lăsaţi flecăreala şi înapoi la muncă. Irosiţi timp preţios, le porunci o voce gravă, indignată.

Întorcându-se, Grayson dădu ochii cu o tânără cu părul roşu ca focul, care îl fixa pe Harry cu o privire furioasă. Nu o mai văzuse niciodată, însă, la drept vorbind, o mulţime de oameni care nu mai lucraseră pe ogoare până azi veniseră să dea o mână de ajutor la strânsul recoltei.

— Nu cred că ne cunoaştem.

Ea îşi îngustă ochii spre el, iar Grayson se simţi brusc ca un melc târându-se pe pământ.

— Dacă eşti vreun prieten de al lui, mă consider norocoasă că nu te cunosc.

Se răsuci pe călcâie şi traversă cu pas hotărât ogorul.

Grayson se simţi ruşinat când observi că, în ciuda trupului mititel, căra în spate un sac aproape plin.

— Cine e? întrebă el.

— Jessye, răspunse Harry, cu o notă de umor în voce. Tatăl ei e proprietarul tavernei şi din când în când ea serveşte băuturile.

— Harry credea că poate serveşte şi altceva în afară de băuturi, spuse Kit chicotind.

Harry îşi îndreptă spatele, făcând o mutră indignată care de obicei însemna că nu găsea nimic amuzant în situaţia respectivă.

— În apărarea mea, trebuie să recunoaşteţi că în Anglia se întâmplă frecvent ca fetişcanele care servesc prin taverne să-şi ofere serviciile…

— Da, dar când îţi aruncă berea în faţă, asta înseamnă nu.

— A fost whisky, nu bere, şi am crezut că doar face pe inabordabila. Kit rânji şi smuci din cap înspre Harry.

— De asta şi-a crescut barba.

Grayson se zgâi la prietenul lui.

— Mie mi-a spus că o făcea pentru a-şi proteja faţa de soare.

— Nu, încerca să-şi acopere vânătaia pe care i-a provocat-o ea când l-a refuzat a doua oară.

— Nu prea părea genul tău, remarcă Grayson.

— Sunt disperat. Nu există case de toleranţă nicăieri pe-aici. Asta-i afacerea de care ar trebui să ne apucăm – să ne deschidem un nenorocit de bordel.

Grayson începu să culeagă bumbacul de pe tufe.

— Nu e nicidecum o activitate respectabilă.

— Când ne-am străduit noi vreodată să părem respectabili? întrebă Harry.

— Poate-ar fi timpul s-o facem.

— De ce?

Kit îl studie.

— Cumva interesul tău faţă de Abbie s-a intensificat?

Grayson îşi îndreptă privirea în lungul brazdei. O văzu pe Abbie îngenuncheată pe pământ, cu Micah lângă ea,

ocupaţi amândoi să culeagă bumbacul şi să-l îndese în sac. Grayson nu se mai gândise niciodată până atunci că ar fi fost cazul să existe legi care să le interzică micuţilor să lucreze pe ogoare – sau în fabricile de acasă. Însă dacă aveai de ales între a munci sau a răbda foame, probabil că nu prea aveai încotro. Iar aici toţi copiii munceau. Chiar dacă de multe ori acea muncă nu presupunea nimic altceva decât să le aducă apă muncitorilor.

Pe Abbie n-o interesa câtuşi de puţin faptul că era bastard, iar el nu voia să facă nimic care să-i stârnească ruşinea. Ţinea minte o vreme când li s-ar fi lăudat lui Harry şi Kit despre cuceririle lui. Însă Abbie nu era o cucerire. Nu-şi putea explica relaţia lui cu ea nici măcar lui însuşi, cu-atât mai puţin prietenilor săi.

— Grayson îndrăgeşte doar femeile căsătorite, spuse Harry.

— O văduvă nu se deosebeşte prea mult de-o femeie căsătorită, remarcă Kit.

— Dar o relaţie cu ea e riscantă; ar putea cu uşurinţă să decidă că-şi doreşte o căsătorie, replică Harry.

— E cu ochii pe tine, spuse Kit.

Gray întoarse brusc capul şi văzu privirea lui Abbie aţintită asupra lui. O salută scurt din cap înainte de a se întoarce la ceea ce făcea.

— Îmi închipui că se întreabă de ce nu lucrăm, având în vedere că de eforturile noastre depinde cât de bine vor mânca micuţii ei la iarnă.

— Iar în timp ce copiii ei vor mânca, noi ne vom afla în Galveston, spuse Kit.

Degetele lui Grayson se poticniră când se înţepă cu spinul ascuţit ce adăpostea bumbacul. Blestemând cu asprime, îşi băgă degetul în gură, sugând rana pentru a stăvili şuvoiul de sânge.

Gândul de a pleca la Galveston devenea tot mai puţin tentant cu fiecare zi ce se scurgea.

*

— Doamne, Dumnezeule, îmi doresc cu disperare să fac dragoste cu tine, spuse Grayson. Dar sunt prea rupt de oboseală.

Închizând ochii, Abbie se sprijini cu spatele de pieptul lui, îşi cuibări capul în scobitura umărului lui şi savură atingerea caldă a apei alunecând blând în jurul lor. Baia fusese întotdeauna sanctuarul ei, un loc în care putea scăpa de obligaţiile ei de mamă şi soţie. Cât era de bizar că acel sanctuar i se părea la fel de privat şi acum că-l împărţea cu un bărbat iubit.

— Mâine va fi mai rău, îl şopti ea

— Nu văd cum ar putea fi mai rău.

— Dar vei vedea

El gemu, iar ea simţi huruitul din pieptul lui rezonând pe spatele ei. Îşi înăbuşi hohotul de râs.

— Râzi.

Ea clătină din cap.

— Mă străduiesc să nu o fac.

Grayson depuse un sărut pe umărul ei.

— Nu ştiu cum ai rezistat atâţia ani, Abbie.

Îşi strecură mâinile sub apă ca pentru a o prinde în braţe, gemu surd şi îşi puse mâinile înapoi pe marginile căzii. Ea îşi încolăci mâinile peste una de-a lui şi şi-o duse la buze, depunând un sărut pe degetele lui umflate.

— Te-ai zgâriat rău azi. Trebuie neapărat să punem nişte iod pe răni ca să nu se infecteze.

— Minunat! Îmi închipui că prin părţile astea o infecţie poate avea urmări oribile.

— Acum câţiva ani un bărbat a făcut cangrenă. Nu l-a lăsat pe doctor să-i taie mâinile şi a murit.

— Grozav! Exact ce-mi doream să aud.

Ea se întoarse uşor, apăsându-şi mâna în dreptul inimii lui ce bubuia.

— Am să-ţi urmăresc îndeaproape mâinile. N-am să las să ţi se întâmple aşa ceva.

Aplecându-se în faţă, Grayson o sărută tandru.

— Ştii, e un mare noroc că nu culeg bumbacul cu limba.

Ea făcu ochi mari când îşi dădu brusc seama la ce se referea.

— Mărul!

— Poftim?

— Când ai înnodat codiţa mărului… Râsul îi scăpă din piept. Nu am înţeles atunci de ce ţi se părea o asemenea realizare.

— Abilitatea de a face asta îmi asigură o limbă foarte flexibilă. Iar tu, scumpo, ai doar de câştigat din asta.

— Eşti teribil de obraznic!

Razele lunii scânteiară pe zâmbetul lui.

— Teribil.

Cuibărindu-se la pieptul lui, îi simţi trupul reacţionând la apropierea ei.

— Parcă ziceai că eşti prea obosit.

— Dacă o facem încet şi lent, cred că am să mă descurc.

O parte din apă se vărsă în jurul lor când Grayson se ridică şi ieşi din cadă. Abbie privi lumina lunii dansând pe trupul lui în timp ce-şi frecţionă cu un prosop braţele şi picioarele, câtuşi de puţin stingherit de propria nuditate. Lui John abia dacă-i întrezărise pieptul, niciodată tot trupul. Iar pe el nu-l privise niciodată admirativ, aşa cum făcea acum cu Grayson.

Mâinile lui Grayson încremeniră.

— Vezi ceva ce-ţi place?

Ea ridică ochii spre ai lui.

— Totul.

El îşi aruncă prosopul deoparte şi se întinse după cel încă împăturit pe balustrada prispei. Când o văzu venind spre el, Abbie se ridică din apă, surprinsă de îndrăzneala ei, de cât de nestingherită se simţea în prezenţa lui. Nu ţinea minte să-şi fi privit vreodată trupul gol în oglindă. Şi totuşi, iat-o că stătea în faţa lui cu apa şiroindu-i pe piele şi sfârcurile întărite sub adierea brizei nocturne, fără a simţi câtuşi de puţin nevoia de a se ascunde de ochii lui, o privire ce o încălzea precum razele soarelui. El îi petrecu prosopul pe după umeri, îşi strecură un braţ pe după spatele ei, iar

pe celălalt sub genunchii ei, apoi o ridică şi-o strânse la piept.

Întoarse spatele casei şi porni cu paşi mari spre şopron, iar Abbie îşi spuse că nu se simţise niciodată mai îndrăgită.

*

Zilele se succedau nedesluşite, iar nopţile treceau mult prea repede. Abbie i se alătura adesea lui Grayson în pod, însă de regulă el se mulţumea să-şi încolăcească braţele în jurul ei şi să adoarmă astfel.

Când se trezea, Abbie dispăruse.

Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea epuizare până în măduva oaselor, nicio asemenea exaltare ca atunci când mâinile lui începură să se înveţe cu noua activitate şi să devină mai abile. În prima zi când reuşi să culeagă peste patruzeci şi cinci de kilograme de bumbac fu tentat să-i scrie tatălui său şi chiar ar fi făcut-o dacă nu l-ar fi durut atât de tare degetele.

Însă habar nu avea cum să-i explice unui bărbat născut în puf ce bogăţii puteai dobândi cu propria sudoare şi sânge. Aici nu era judecat pentru originile lui umile sau pentru trecutul lui. Când alţi bărbaţi îl priveau apreciativ o făceau datorită realizărilor lui, datorită eforturilor lui, datorită abilităţilor pe care şi le desăvârşea din ce în ce mai mult.

Erau chiar momente când se simţea mai presus de cel mai nobil dintre toţi aristocraţii din Anglia şi când îşi spunea că munca pe care o făcea pe ogoare ar fi putut să-i câştige dreptul de a sta alături de Abbie.

În fiecare clipă a zilei, în ciuda epuizării şi a durerii, mintea îi era inundată de gândul la ea, ceea ce făcea să merite fiecare moment de disconfort din ceea ce avea de îndurat. Când Abbie îi arunca o privire şi îi zâmbea, bucuria lui prindea aripi şi muncea cu-atât mai asiduu să-i facă pe plac, să-i ofere un motiv în plus să zâmbească.

Însă noaptea, când se trezea singur în pod, înconjurat

doar de mirosul animalelor de fermă, era cuprins de un pustiu ce ameninţa să devină etern şi se întreba cum avea să supravieţuiască după ce terminau de cules bumbacul, iar serviciile lui nu aveau să mai fie necesare. Şi ştia că nu mai era mult până atunci, căci ghemotoacele albe dispăreau rapid, asemenea unui val retrăgându-se de la ţărm.

Ridicând în spinare sacul ce stătea să plesnească de plin ce era, porni spre şopron şi îl urcă într-o a patra căruţă. Trei căruţe erau deja pline ochi şi puse la adăpost în şopron. Nu văzuse pe nimeni niciodată să se teamă atât de tare de ploaie cum se temea Abbie. O văzu la capătul îndepărtat al şopronului, stând lângă prima căruţă, cu braţele încrucişate sub piept.

Deşi ştia că avea să-l mustre pentru că irosea din timpul culesului, porni vioi spre ea, hotărât să-i fure un sărut.

— Abbie, nu poţi face asta, răsună o voce gravă, iar Grayson recunoscu glasul lui James.

Încetini şi o văzu ridicând sfidător bărbia.

— Ba pot.

Îl auzi pe fratele ei pufnind dispreţuitor.

— Asta nu-i o treabă de femeie.

— Şi cine crezi că a făcut-o anul trecut? Tot o femeie. Şi cu un an înainte…

— Atunci nu ai avut încotro. Ei bine, acum bărbaţii s-au întors acasă…

— E pământul meu. Bumbacul meu. Eu am să-l duc la staţia de egrenat a lui O’Malley.

— Abbie, aşa ceva pur şi simplu nu se face.

— Nu se făcea înainte de război. Însă acum da, James.

Grayson se sprijini cu un umăr de căruţă. Deşi la majoritatea femeilor furia scotea urâţenia la iveală, în cazul lui Abbie pur şi simplu îi sublinia trăsăturile. Indignarea ei era născută din nevoia de a-şi păstra în lume locul câştigat prin trudă şi chin.

Grayson aruncă o privire pe după vraful de saci. James o fixa pe Abbie cu o privire mânioasă, ca şi cum ar fi crezut că ar fi putut astfel să iasă din impas.

— Abbie are dreptate, să ştii, spuse Grayson.

James îşi mută fulgerător privirea asupra lui.

— Nu te băga, Rhodes. Nu-i treaba ta.

Grayson îşi studie mâinile zgâriate şi însângerate înainte de a ridica ochii spre James.

— Ciudat, eu eram convins că da.

— Nu după ce te-am auzit întâmplător discutând cu prietenii tăi că veţi pleca imediat ce-i cules tot bumbacul. Ei bine, ogoarele sunt aproape curăţate de bumbac. Poţi să pleci când doreşti.

Abbie ridica bărbia spre el, privirea ei scrutându-i chipul.

— Pleci?

— Nu până n-am dus bumbacul unde vrei tu să ajungă.

— În niciun caz! tună James. Din câte mi-a spus Winslow înainte să plece, n-aş lăsa pe mâna ta nici măcar banii statelor confederate, cu-atât mai puţin ceea ce vom încasa pe recolta asta.

Abbie nici măcar nu se obosi să se uite la fratele ei.

— Am încredere în tine. Vrei să mă însoţeşti în prima căruţă?

— Cu mare plăcere.

*

— Fii cuminte şi fă tot ce-ţi spune mătuşa Elizabeth.

Sprijinit de balustrada prispei din faţă, Grayson o privi pe Abbie îngenunchind în faţa lui Micah şi trăgându-l în braţele ei, cu lacrimi scânteindu-i în colţurile ochilor de parcă l-ar fi trimis la război, nu să stea la mătuşa lui pentru câteva zile.

Micah încuviinţă din cap, iar Abbie reluă acelaşi ritual şi cu ceilalţi doi copii ai ei. Le explicase că aveau să plece cu mult înainte de ivirea zorilor, ca să ducă bumbacul la una dintre staţiile de egrenat ce se întindeau de-a lungul râului Brazos. Căruţele încărcate până la refuz aveau să se deplaseze încet şi chinuit, aşa că Abbie hotărâse să-şi lase

copiii acasă la sora ei.

Copiii se căţărară în căruţa lui Elizabeth şi îi făcură frenetic cu mâna. Abbie se dădu în spate, mâna ei imitând gestul lor cu mai puţin entuziasm.

— Vor fi bine, Abbie, spuse Grayson încet.

— Ştiu, dar asta e ceea ce detest la cultivarea bumbacului. Faptul că sunt nevoită să stau departe de ei timp de câteva zile.

— Am putea să-i luăm cu noi, dacă doreşti.

Ea îi aruncă o privire peste umăr, recunoştinţa din ochii ei aproape doborându-l.

— S-ar chinui.

El îşi muşcă limba, abţinându-se să-i spună că să te chinui părea la ordinea zilei prin părţile acelea.

— Drum bun, Gray! îi strigă Johnny.

— Aveţi grijă de voi, băieţi, le răspunse Grayson când căruţa începu să se îndepărteze de casă. Şi tu, Lydia.

Ea zâmbi radios ca şi cum i-ar fi oferit un buchet de flori.

— Ne vedem peste câteva zile! le strigă Abbie.

Elizabeth flutură mâna în semn de rămas-bun, în timp ce tânărul aşezat pe capră lângă ea mână caii. Grayson nu credea că toţi bărbaţii care-l însoţiseră în acea călătorie erau la fel de nemulţumiţi ca el şi prietenii lui. Unii aveau de gând să rămână. Drace, avea impresia chiar că unul sau doi dintre ei intenţiona să se căsătorească acolo.

Abbie urmări căruţa din priviri până dispăru cu totul, iar norii delicaţi de prai se risipiră de pe drum. Cu braţele încrucişate ferm sub sâni, se întoarse spre el, obrajii scânteindu-i în culorile apusului.

— Mă duc să-ţi pregătesc ceva de cină.

Se refugie rapid în casă, lăsându-l pe Grayson să se întrebe ce se petrecuse.

*

Abbie stătea la masă, chinuită de senzaţia că friptura pe care o mâncase se transformase într-o tonă de bolovani

în stomacul ei.

Nu mai fusese atât de emoţionată, dar nici atât de entuziasmată, din ziua nunţii ei.

Erau singuri. Ea şi Grayson erau cu adevărat şi pe deplin singuri.

Îl vizita aproape în fiecare noapte în şopron. Nu avea niciun motiv să se simtă agitată.

Nu îşi adresaseră nici măcar un cuvânt de când Grayson păşise în casă, dar Dumnezeule bun, îi simţise privirea aţintită asupra ei pe tot parcursul cinei. Se întrebă la ce se gândea. Dacă-i trecuse prin minte că nu avea niciun motiv să doarmă în şopron în noaptea aceea. În casă existau paturi destule… Aveau să fie toate goale, în afară de unul.

Îşi simţi gura uscându-i-se. Era o reacţie ridicolă – însă gândul de a-l invita efectiv în patul ei, în patul pe care-l împărţise cu John…

— Abbie?

Tresări, lovind cu mâna paharul de apă, prinzându-l chiar înainte să se răstoarne cu totul şi să facă mizerie. Îi aruncă o privire bărbatului aşezat în faţa ei.

— Ce e?

Grayson îşi sprijinise coatele pe masă şi îşi împletise degetele – toate în afară de arătătoare. Acestea se sprijineau de buzele lui strânse.

Poziţia mâinilor lui îi aminti de un joc pe care îl jucase cu micuţii ei. Uite biserica, uite clopotniţa…

Oare jocul acela exista şi în Anglia? Poate ar fi trebuit să i-l împărtăşească lui Grayson.

— De ce eşti speriată? o întrebă el pe un ton jos, măsurat.

Cum putea fi atât de calm?

— Nu sunt. Coborî privirea în farfurie. Ba sunt.

— De ce?

Abbie ridică ochii spre el.

— Pentru că suntem singuri. Îmi aminteşte cum era… când eram căsătorită.

— Iar aia a fost oribil, nu-i aşa?

— Nu oribil. Doar că nu reuşeam să mă relaxez niciodată. Îmi doream atât de tare să-i fac pe plac lui John, să-i fiu o soţie bună. Şi nu reuşeam.

— Eu nu sunt el.

— Ştiu asta. Şi ştiu că temerile mele sunt prosteşti…

Grayson îşi împinse scaunul în spate, iar trupul ei tresări violent.

El îi întinse mâna.

— Hai la o plimbare cu mine.

— Afară?

El îi zâmbi cald.

— Afară.

Abbie se ridică, porni ţeapănă spre el şi îşi strecură mâna într-a lui. Când degetele lui se închiseră strâns peste ale ei, simţi umbra îndoielilor din trecut începând să se risipească. Îl urmă pe prispă.

El se aşeză pe treapta de sus, iar pe ea o instală cu o treaptă mai jos, prinzând-o între coapse. Abbie se lăsă pe spate, cuibărindu-şi capul pe umărul lui.

Soarele ce se pregătea să dispară îşi picura ultimele raze peste tufele verde-închis de bumbac. Recolta nu fusese strânsă până la ultimul fir, aşa cum şi-ar fi dorit John, însă Abbie considera că puţinul rămas nu mai merita efortul.

Diverse nuanţe de trandafiriu, mov-lavandă şi portocaliu se desfăşurau pe cer, cerându-i insistent albastrului să facă loc nopţii.

— Cum poţi fi atât de înţelept? întrebă ea încet.

El chicoti uşor.

— De fiecare dată când soţia ducelui sau fiul lui intrau în conac, inima mea începea să bubuie asemenea unui soldat bătând la tobe pentru a anunţa începutul bătăliei. Mai târziu am plecat la şcoală, dar când mă întorceam în vacanţă, chiar dacă ei nu se aflau încă acolo, inima mea nu ştia să reacţioneze altfel. În plus, aveai o faţă de parcă ai fi servit ultima ta masă înainte de a-ţi pune capul pe butucul călăului.

— Pari să mă cunoşti mult mai bine decât te cunosc

eu pe tine.

El o dezmierdă cu degetele pe pielea sensibilă de sub ureche, coborându-i apoi pe gât, ceea ce îi stârni fiori delicioşi până în vârful degetelor de la picioare.

— Pentru că tu nu ţi-ai construit fortificaţii în jurul inimii şi astfel n-ai nimic să-ţi servească drept scut în spatele căruia să te ascunzi.

Abbie îşi înclină capul astfel încât să-l poată privi în ochi.

— Iar tu ai un scut în spatele căruia te ascunzi.

— Atât cât pot.

— De ce, când ştii că te iubesc?

Îi spusese că-l iubea în repetate rânduri după acea primă noapte petrecută în şopron. El nu-şi mai declarase niciodată sentimentele, îi spunea uneori că-i adora părul, zâmbetul, atingerea. Însă nu-i mai spusese niciodată că o iubea.

Grayson îi prinse obrazul în palmă, împingându-i uşor capul pe spate. Abbie îi văzu nările dilatându-se în umbrele amurgului, apoi gura lui se năpusti s-o devoreze pe a ei. Se întrebă dacă şi el găsea iubirea la fel de derutantă cum i se păruse ei căsnicia. Îşi puse mâna pe pieptul lui şi îi simţi bubuitul sălbatic al inimii.

Buzele lui se desprinseră de pe ale ei, alunecând delicios de-a curmezişul obrazului ei până ajunse să-i muşte mărunt urechea.

— Vino în pod cu mine, îi şopti el răguşit.

— Nu.

Grayson se dădu uşor înapoi, privind-o în ochi şi forţând-o să-i susţină şi ea privirea. Înăbuşindu-şi îndoielile, Abbie spuse încet.

— Vino în patul meu.

Ochii lui se întunecară, devenind albaştri precum cerul din Texas în zori, când încă nu s-a crăpat de ziuă. Îi împinse după ureche câteva şuviţe de păr rebele.

— Eşti sigură?

Ea zâmbi poznaş.

— Ce fel de derbedeu eşti dacă îmi dai mereu ocazia

să mă retrag?

— Unul care se teme că ţii la mine mult mai mult decât ar trebui.

Ea îşi lipi faţa de gâtul lui, cuibărindu-şi capul în scobitura umărului lui.

— Vreau să mă scutur de stafii.

Braţele lui se închiseră în jurul ei, ajutând-o să se ridice deodată cu el.

— Hai să facem o baie mai întâi, sugeră el.

Abbie se mulţumi să încuviinţeze din cap când o luă de mână.

*

Grayson stătea în întuneric, ascultând sunetele nopţii.

Baia lor se sfârşise aşa cum se sfârşea adesea. Făcuseră dragoste. Deşi de obicei o purta în braţe până în şopron, în noaptea aceea o simţise pe Abbie copleşită de disperare când se-agăţase de el şi făcuseră dragoste afară, încâlciţi printre prosoape şi haine.

Ea păruse uşurată după aceea, ca şi cum şi-ar fi îndeplinit obligaţiile pe noaptea respectivă, iar Grayson se trezi întrebându-se dacă la atât se limitau toate căsătoriile de convenienţă: îndeplinirea unor obligaţii.

Regretase vreodată tatăl lui că se căsătorise? se gândea adesea la tânăra actriţă care îi capturase inima?

Rutina din fiecare seară a lui Grayson presupunea să verifice animalele de la fermă, asigurându-se că totul era în regulă, şi îşi îndeplinise sarcinile fără a reflecta la ce făcea, cât timp Abbie strânsese prin bucătărie. Doamne, Dumnezeule, era aproape ca şi cum ar fi fost căsătoriţi.

Se gândi cum ar fi fost ca tot restul vieţii să aibă parte de astfel de nopţi – să ştie că Abbie îl aştepta înăuntru şi că avea s-o găsească în casă când intra şi el.

Auzi zăngănitul cratiţelor şi al tigăilor încetând, iar casa se cufundă într-o tăcere deplină neaşteptată. Lumina ce se revărsa de la ferestre scăzu, ca şi cum ar fi redus flăcările în felinare. Grayson se gândi să se retragă în

şopron, să se caţăre în pod şi să se întindă pe salteaua lui pe paie.

Însă îi era teamă că Abbie nu avea să vină după el. Nici dacă i-ar fi străpuns inima cu o floretă ruginită nu l-ar fi durut mai tare.

Fir-ar să fie, nu doar că o dorea, avea nevoie de ea. Avea nevoie de acele două cuvinte pe care le şoptea în toiul unei partide de amor, acele două cuvinte pe care el nu i le putea repeta. Le rostise o dată – şi fusese perfect sincer. O iubea cu adevărat. Însă intensitatea acelor sentimente crescuse la o asemenea magnitudine încât deveniseră înspăimântătoare. Dumnezeule bun, îşi spuse că, dacă Abbie ar fi încetat vreodată să-i spună acele două cuvinte, cel mai probabil ar fi pierit cu totul.

Îndesându-şi o mână în buzunarul pantalonilor, păşi pe prispă şi deschise în linişte uşa casei. Abbie redusese flacăra lămpii. Uşile către două dintre dormitoare erau întredeschise, iar Grayson se întrebă dacă Abbie aruncase o privire în acele camere, simţindu-le lipsa copiilor ei.

Cea de-a treia uşă era deschisă milimetric, crăpătura din prag lăsând lumina felinarului să se reverse în încăperea mai mare. Era dormitorul ei. Camera pe care o împărţise cu un altul. Gentlemanul din el detesta gândul că nu părea să aibă prea multe amintiri plăcute cu soţul ei. Derbedeul, însă, se bucura.

Închizând uşa, traversă camera cu paşi mari. Foarte atent şi în deplină linişte, deschise uşa dormitorului. Abbie era aşezată pe un scaun cu spătar drept, în faţa unei mese de toaletă cu oglindă, periindu-şi părul, cu privirea aţintită pe ceva aflat dincolo de oglindă, ceva îndepărtat, vreo amintire, poate.

Dormitorul îl surprinse. În afară de persoana ei, nu părea să cuprindă nimic altceva care să o reprezinte. Stâlpii din lemn de stejar ai patului nu erau decoraţi cu sculpturi delicate. Comoda era la fel de solidă şi simplă ca masa de scris. Nici măcar măsuţa ei de toaletă nu avea nimic din delicateţea tipică unei femei.

Încăperea reflecta complet şi exclusiv gusturile unui

bărbat.

Fără voia lui, privirea îi alunecă spre pat. Patul în care acum dormea singură, deşi mai demult nu o făcuse. Stomacul îi fu cuprins de spasme şi îi trecu prin minte că poate ar fi fost mai bine să plece, să se întoarcă în şopron, să se întoarcă la Galveston, să se întoarcă în Anglia.

Dar apoi îşi plimbă privirea prin încăpere şi ajunse la reflexia lui Abbie, care îl privea, aşteptând. Îi vedea pieptul ridicându-se şi coborând rapid. Traversă camera din câţiva paşi lenţi, în ciuda inimii ce îi gonea nebuneşte.

— Grays…

El îşi puse un deget pe buzele ei.

— Nu spune nimic, Abbie. Nu până nu te-ai obişnuit cu prezenţa mea în camera asta. Îi luă peria din mână şi o lăsă să alunece prin părul ei, susţinându-i privirea în oglindă. Tremuri. Nu poate fi din cauza frigului, fiindcă în statul acesta nu pare să existe aşa ceva.

— Se face frig iarna.

— Tremuri, repetă el. De ce?

Clătinând din cap, Abbie coborî privirea în poală.

— Pur şi simplu mă simt ca o femeie uşoară.

Grayson puse peria deoparte, îngenunche lângă ea şi îi luă mâna tremurândă într-a lui, apăsându-i degetele pe buzele lui.

— N-am să rămân dacă nu vrei.

Ea ridică ochii spre el.

— Tocmai de asta mă simt ca o femeie uşoară. Fiindcă îmi doresc să rămâi.

Abbie îşi îndreptă atenţia spre pat, iar Grayson văzu roşeaţa strecurându-se peste gulerul cămăşii ei de noapte şi inundându-i obrajii râse stingherită şi îşi sprijini fruntea de umărul lui.

— Sunt caraghioasă, ştiu. M-am gândit la asta de sute de ori, ce-ar fi să te chem în patul meu… apoi am crezut că n-ai să mai vii după… ce s-a întâmplat mai devreme.

— Ai sperat că n-am să mai vin.

Oftând adânc, Abbie îşi desprinse fruntea de pe umărul lui.

— Nu ştiu de ce-i atât de greu.

Grayson ştia. Simţea prezenţa soţului ei mort ca şi cum ar fi stat aşezat în colţ, urmărind întreaga scenă.

— Cum ar fi dacă n-aş face decât să te ţin în braţe?

Ea clipi surprinsă, ca şi cum tocmai ar fi smuls luna de pe cer şi i-ar fi oferit-o în dar.

— Să mă ţii doar în braţe?

— M-am gândit la asta de sute de ori, cum ar fi să stau în pat cu tine şi pur şi simplu să te ţin în braţe toată noaptea.

— Mi-ar plăcea.

Grayson se ridică deodată cu ea. O privi îndreptându-se spre pat şi dând la o parte pătura. Nu avea să le fie necesară în noaptea aceea. Stinse complet lumina, lăsându-se ghidat doar de razele lunii. În semiîntunericul ce se lăsă îi văzu mâinile mişcându-se peste cămaşa de noapte. Încremeni, savurând priveliştea cămăşii alunecându-i de pe trup. Cu o uşurinţă îndelung exersată, se dezbrăcă şi el, lăsându-şi hainele într-o grămadă la picioare.

Auzi patul scârţâind când Abbie urcă în el şi se trase într-o parte, făcându-i loc şi lui. Grayson gemu când se întinse şi el şi se cufundă în salteaua moale asemenea unui prunc în leagănul său.

— Ah, mi-a lipsit confortul unui pat. Întoarse capul până putu s-o vadă pe Abbie. Vino încoace, scumpo.

Ea se întoarse spre el, iar el o trase în braţele lui.

Abbie ar fi vrut să-i spună că nu mai făcuse aşa ceva niciodată, că nu mai stătuse niciodată goală în braţele unui bărbat în propriul pat, însă Grayson probabil ştia. Aparent tot ceea ce făceau împreună era o premieră pentru ea. Şi nimic nu era o premieră pentru el. Ei bine, poate cu excepţia faptului că acum exista cineva care chiar îl iubea.

Adora să-şi simtă trupul acoperindu-l parţial pe al lui. Aerul cald al nopţii ar fi trebuit să facă acea atingere de nesuportat, însă briza adia prin fereastra deschisă peste trupurile lor.

— Ce ai de gând să faci în Galveston? se încumetă ea

să întrebe în cele din urmă.

Îl simţi crispându-se sub ea, dar apoi trase adânc aer în piept şi îşi forţă trupul să se relaxeze.

— Am să caut ceva activitate profitabilă.

— Cum ar fi?

— Habar nu am. Ceva cu vite, eventual. Orice ar fi, va fi o activitate cu grad ridicat de risc şi profituri pe măsură. Ăsta e stilul lui Harry, iar banii lui vor fi cei care ne vor finanţa.

— Crezi că te vei mai întoarce vreodată în Anglia?

— Într-o bună zi. Când voi fi egalul tatălui meu.

Abbie auzi hotărârea din vocea lui şi nu avu nici urmă de îndoială că avea să găsească o cale de a-şi atinge obiectivul. Mâna lui începu s-o mângâie leneş pe braţ, amplificând intimitatea momentului.

— Crezi... crezi că ai să te întorci vreodată aici?

El se întoarse până ajunseră amândoi culcaţi pe o parte, faţă în faţă. Îi prinse chipul în palmă, dezmierdând-o pe obraz cu degetul mare.

— Vrei să mă întorc?

Ea încuviinţă din cap, apoi îşi dădu seama că probabil nu îi vedea gesturile în întuneric.

— Da. Îşi lipi faţa de pieptul lui. Mi-aş dori să nu mai pleci deloc. Grayson îşi încetă dezmierdările.

— Nu-mi pot petrece toată viaţa trăind într-un şopron, Abbie. Fireşte că nu putea. Încuviinţă din cap, ştiind că Grayson îi simţea mişcările, chiar dacă nu i le vedea.

— Mi-ai spus că nu vrei să te mai căsătoreşti niciodată, îi aminti el. Abbie încuviinţă din nou din cap, stupid, nefiind prea sigură ce-şi dorea sau de ce avea nevoie. El îşi trecu fin degetele pe şira spinării ei, în sus şi în jos, în sus şi în jos. Apoi o întoarse pe spate şi se cuibări între coapsele ei. Sprijinindu-şi mâinile de-o parte şi de cealaltă a chipului ei, îşi răsfiră degetele în părul ei şi îşi coborî gura peste a ei. Tandreţea sărutului lui îi făcu ochii să se umple de lacrimi.

Aşa trebuia să fie, o întâlnire între două inimi şi două suflete înaintea întâlnirii dintre două trupuri. Ştia acest

lucru acum, înţelegea câtă simplitate exista în iubire. Nu putea fi forţată. Nu putea fi împinsă de la spate. Iubirea se năştea din afecţiune, încredere, respect. Precum seminţe aruncate pe un sol fertil, unde puteau să încolţească şi să înflorească.

Înainte de război, acele seminţe fuseseră duse de vânt într-un pustiu în care nu găsiseră nimic din care să se hrănească şi să crească. Nu voia să piardă ceea ce tocmai câştigase. Îşi închise mai strâns braţele în jurul umerilor lui, mereu surprinsă de cât erau de laţi. Era mult mai solid decât părea; era un bărbat formidabil. Purtarea lui aleasă era ceea ce-l făcea să se deosebească de bărbaţii aspri pe care îi cunoscuse până atunci.

Grayson se desprinse din sărut. Abbie îi simţi privirea intensă chiar dacă nu-i vedea albastrul ochilor. Îi auzi răsuflarea gâfâită, îi simţi pieptul ridicându-se şi coborând peste sânii ei.

— Căsătoreşte-te cu mine, Abbie.

Inima i se izbi violent de coaste. Gura îi deveni la fel de uscată ca bumbacul. Dădu energic din cap.

— Trebuie s-aud cuvântul, scumpo, altfel n-am s-o cred niciodată.

— Da, spuse ea gâfâit. O, da, însă cum rămâne cu Galveston?

— Nu m-am dat niciodată prea tare în vânt după aerul sărat.

— Şi cum rămâne cu prietenii tăi?

— Încerci să mă faci să mă răzgândesc?

— Nu, dar vreau să fii sigur.

— Sunt sigur. Te iubesc tot mai mult cu fiecare suflare, cu fiecare bătaie a inimii mele, cu fiecare zâmbet pe care mi-l oferi.

Grayson fu năucit când îşi dădu seama că tot ceea ce spunea era perfect sincer. Inima i se zbătea atât de violent sub coaste încât era convins că i-o simţea şi ea.

Îşi înclină capul şi o sărută apăsat, aproape cu disperare. Nu se aşteptase să găsească niciodată o femeie dornică să devină soţia lui. Nu crezuse niciodată că avea să

găsească o femeie care să-l iubească.

Aveau să locuiască aici – în această casă. Aveau să doarmă în camera aceea.

Voia să alunge stafiile din toate colţurile, din toate firidele şi cotloanele – nu doar din camera aceea, ci şi din inima ei.

Îşi lăsă gura să alunece pe coloana zveltă a gâtului ei, ascultându-i torsul gutural – ca de pisică desfătându-se cu smântână. O dorea cum nu mai dorise niciodată nimic altceva.

Abbie se zvârcoli sub el, iar Grayson îşi folosi gura şi mâinile, când brutal, când blând, pentru a o aduce în pragul climaxului. Dintr-un singur gest neşovăitor, se înfipse în carnea ei caldă şi primitoare. Apoi se opri, străduindu-se să-şi ţină în frâu propriul punct culminant, trupul fiindu-i periculos de aproape de a-l trăda.

Ea îşi apăsă mâinile pe umerii lui.

— Nu te retrage din mine, îi şopti. Nu-i nevoie s-o mai faci dacă ne vom căsători.

Ridicându-se deasupra ei, Grayson îşi simţi braţele tremurând.

Se lăsă peste ea, apăsându-şi obrazul de al ei.

— Promite-mi că ai să te căsătoreşti cu mine.

— Îţi promit… din toată inima.

Începu să se mişte în ea, minunându-se de cât de armonios li se mişcau trupurile laolaltă. Îi ascultă strigătele şi suspinele. Nu se mai stăpâni deloc, nu mai simţi nevoia să îşi ţină cu stricteţe în frâu propria plăcere.

Când ea ţipă şi se arcui spre el, Grayson o urmă imediat, prins atât de strâns în încolăcirea trupului ei încât ar fi fost imposibil de distins în ei două fiinţe separate.

Îşi apăsă buzele pe adâncitura de la baza gâtului ei, cuprinzând cu mintea impactul a ceea ce făcuse, splendoarea acelui gest.

A sentimentului că aparţinea cuiva. Ar fi vrut să îi spună şi ei, să-i împărtăşească exaltarea pe care o simţea, însă pentru a face aşa ceva ar fi fost nevoit să-i vorbească despre alte femei – ceea ce ar fi fost complet deplasat în

acele circumstanţe.

Aşa că se mulţumi să-i repete ceea ce nu mai spusese nimănui niciodată.

— Te iubesc.

Strâns cu putere în braţele ei, îşi spuse că nu mai cunoscuse niciodată un asemenea sentiment de plinătate, că nu se mai simţise niciodată atât de pe deplin acasă.

Capitolul 13

Conducând căruţa huruitoare pe drumul accidentat, Grayson o auzi scârţâind sub greutatea sacilor ticsiţi cu bumbac. Era sunetul îmbătător al banilor. În scurt timp avea să se transforme din scârţâit în clinchet metalic. Îi aruncă o privire plină de alean femeii de lângă el, femeii care avea să-i devină soţie. Singurul lui regret era că nu-i putea oferi mare lucru în plus faţă de ceea ce avea deja.

În spatele lui, celelalte căruţe avansau chinuit pe drumul întortocheat, conduse de Kit, Harry şi James. Abbie le explicase că drumeagul croit de căruţe încă de pe vremea când colonia lui Stephen F. Austin începuse pentru prima dată să cultive bumbac era gândit să ocolească dealurile, să evite pantele grele şi zonele mocirloase şi să traverseze pâraiele în locurile în care apa era cât mai mică.

Prin urmare, nici nu fu de mirare că se făcuse deja după-amiază târziu pe când Grayson opri căruţa la mică depărtare de staţia de egrenat aleasă, de lângă râul Brazos – cea care îi aparţinea lui O'Malley. Cel puţin o duzină de căruţe aşteptau înaintea lor. Bărbaţii forfoteau la umbra copacilor, unii discutând, alţii dormind, iar alţii scuipând tutun.

— Nu arată prea bine, spuse Grayson.

Abbie lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Nu, dar mă aşteptam la asta. Obrajii îi fură inundaţi de roşeaţă. Ăsta e motivul pentru care n-a vrut James să vin eu. De regulă suntem nevoiţi să rămânem peste noapte şi

consideră că e necuviincios ca o femeie să doarmă în compania bărbaţilor.

— Un detaliu pe care ai uitat să-l pomeneşti.

Ea ridică din umeri.

— Nu e ca şi cum aş fi inocentă.

El îi prinse obrazul în palmă.

— Erai înainte să apar eu în viaţa ta.

Ea îşi întoarse chipul spre mâna lui.

— Nu, tu mi-ai redat o parte din inocenţă.

— Ce dracu-i asta?

Grayson îşi smulse mâna de pe chipul lui Abbie şi îi aruncă o privire mânioasă lui Harry, care se zgâia la căruţele din faţa lor.

— Ţie ce naiba ţi se pare că ar fi?

Harry smuci capul spre el.

— Dacă aş şti nu te-aş mai întreba pe tine, nu?

Grayson se dădu jos din căruţă, după care o ajută şi pe Abbie să coboare. Kit şi James se apropiară şi ei, cu privirile aţintite asupra staţiei de egrenat.

— După ce-am văzut pe drum spre casă, nu m-aşteptam să se strângă atât de mult bumbac, spuse James.

— De ce nu se mişcă niciuna dintre căruţe? vru Harry să ştie. De ce toată lumea stă fără să facă nimic?

— Durează destul de mult până se cântăreşte şi se prelucrează bumbacul, spuse Abbie.

Se auzi un clopoţel.

— Ce înseamnă asta? întrebă Kit.

— Că se închid peste noapte, îi explică James.

— Şi atunci lăsăm pur şi simplu căruţele aici? întrebă Harry.

James oftă.

— Nu, vom dormi peste saci.

*

Nu era tocmai rău să stai întins peste un maldăr de bumbac în căruţei şi să priveşti apusul cu degetele unei femei împletindu-se cu ale tale. Grayson nu mai cunoscuse

niciodată o fericire calmă atât de deplină, atât de absolută.

Într-un fel, era de-a dreptul copleşitoare şi înspăimântătoare şi îi era teamă că nu avea să reuşească s-o păstreze.

— La ce te gândeşti? întrebă Abbie încet.

— Mă gândesc că nu am cunoscut niciodată o asemenea pace sufletească.

Ea oftă visătoare.

— Perioada mea preferată e după ce se încheie culesul bumbacului. O vreme am terminat-o cu munca grea şi mă încearcă un sentiment de împlinire profundă. Întoarse uşor capul spre el şi îi zâmbi. Te-ai descurcat bine la culesul bumbacului. M-ai surprins. Nu m-am aşteptat să rămâi până la capăt.

Întorcându-se pe-o parte, Grayson ridică mâna pentru a-i dezmierda faţa, însă, înainte să apuce să o facă, ea îşi încolăci mâinile peste a lui şi şi-o duse la buze.

— Bietele tale mâini. Întotdeauna recunoşti un culegător de bumbac după cicatrici.

— Înseamnă că sunt la fel ca ale tale.

— Erau atât de moi şi de fine prima dată când le-am atins.

— De ce ai ales să verifici anume mâinile mele?

În lumina tot mai palidă, o văzu roşind şi o privi strângând din buze.

— Fiindcă erai atât de al naibii de arogant.

— Arogant? Mi-era cald, eram obosit şi murdar…

— Ai sărit din căruţă şi te-ai uitat de sus la mine…

— Pentru că eşti scundă. N-aş fi avut cum să mă uit de jos în sus la tine.

— Te credeai mai grozav decât noi…

— Tu credeai că mă cred mai grozav decât voi. Pe cuvânt, Abbie, singurul lucru pe care nu l-am crezut în viaţa mea e că aş fi mai grozav decât oricine altcineva.

Ea se ridică într-un cot şi se rostogoli pe burtă.

— Şi totuşi, impresia asta o dai. Poate e din cauză că-ţi ţii capul într-un fel anume. Poate o faci fără să-ţi dai seama, încercând să ascunzi de ochii tuturor faptul că nu te

crezi mai grozav.

Grayson îşi aţinti privirea asupra stelelor şi a lunii care răsăriseră treptat, umplând golul negru al văzduhului.

— Poate.

— Nu eşti mai grozav decât nimeni, Grayson. Dar eşti cel puţin egalul oricui.

— Doar în ochii tăi.

— Sunt singurii care contează.

Chicotind, Grayson se întoarse spre ea şi îşi puse mâna plină de bătături pe obrazul ei.

— Asta aşa e, scumpo. Ce crezi că vor spune copiii când le vom da vestea?

— Vor fi fericiţi.

— Vrei să rămâi să locuieşti tot la fermă? o întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

— E tot ce ştiu. Nu mă văd locuind nicăieri altundeva.

*

— Am cerut-o în căsătorie pe Abbie.

Grayson ar fi râs de expresiile comice care apărură pe chipurile prietenilor săi – dacă nu s-ar fi clătinat sub impactul a ceea ce tocmai le comunicase şi a tot ceea ce presupunea acel lucru. Erau cuvinte pe care nu crezuse că avea să le rostească vreodată.

— Pe Dumnezeu, glumeşti, nu? spuse Harry.

— Sunt cât se poate de serios. Căsătoria e o instituţie excelentă.

— Într-adevăr, aşa e, dar cine şi-ar dori să-şi trăiască viaţa într-o instituţie?

Buzele lui Grayson tresăriră într-un zâmbet auzind vechea vorbă de duh a lui Harry. Femeile rareori o găseau amuzantă. Ridică din umeri.

— Am decis că s-ar putea să nu fie chiar atât de oribil cum ne-am închipuit noi.

— Când îţi va da un răspuns? vru să ştie Kit.

Grayson îşi drese vocea.

— Mi l-a dat deja.

Kit arcui o sprânceană.

— Şi?

Grayson îşi spuse că n-ar fi trebuit să fie surprins că prietenul lui se îndoia de cât ar fi fost de dornică o femeie să-i accepte cererea în căsătorie. În Anglia, ideea de a cere o femeie în căsătorie nu fusese pomenită niciodată, nici măcar prin aluzii – pentru niciunul dintre ei.

Îşi trase umerii în spate, străduindu-se – probabil fără a reuşi – să nu se arate insultat de neîncrederea lui Kit.

— A acceptat.

— Deci ai de gând s-o târăşti cu tot cu micuţii ei la Galveston, începu Harry.

— Nu avem nevoie să mergem la Galveston. Abbie are ferma…

— Deci, căsătorindu-te, vei obţine pământul pe care l-ai râvnit de la bun început, spuse Kit încet, pe un ton speculativ.

Grayson ştia că ar fi trebuit să le explice că pe Abbie o dorea, nu pământul, însă îi era mult mai uşor să nu-şi deschidă sufletul în faţa celor doi. Ei îl cunoşteau cu tot ce-avea mai rău şi îl acceptau aşa. Ce mai conta dacă îşi închipuiau că se căsătorea cu Abbie din motive neonorabile? Luându-şi un aer indiferent, se lăsă pe călcâie.

— Mi-am dorit dintotdeauna să fiu moşier.

— Ei bine, atunci presupun că-i cazul să te felicităm.

— Fără prea multă tevatură. Abbie vrea să le spună copiilor mai întâi. Pe voi v-am anunţat pentru că asta îmi schimbă planurile privind plecarea la Galveston şi m-am gândit că s-ar putea să le afecteze şi pe ale voastre. Sper că nu veţi da de ştire mai departe până nu va fi apucat Abbie să discute cu micuţii ei.

— Se aşteaptă să aibă ceva împotrivă? îl întrebă Kit.

— Nu, dar s-ar putea să-i surprindă puţin.

Harry clătină din cap.

— Deci vei deveni nu doar soţ, ci şi tată. Dumnezeule, Gray, cine şi-ar fi închipuit aşa ceva?

— Eu categoric nu, mărturisi Grayson.

— Ai de gând să-i scrii tatălui tău? vru Kit să ştie.

— Încă nu m-am hotărât.

— Când ai să intri efectiv sub jugul căsătoriei? întrebă Harry.

— Abbie şi-ar dori să ne căsătorim până la sfârşitul lunii – înainte să trebuiască să începem pregătirea ogoarelor pentru sezonul următor.

— Presupun că eu şi Harry ne-am putea caza la tavernă până atunci. Ăsta e un moment pe care în mod cert nu voi dori să-l ratez.

— Mă bucur. Ai fost prima persoană care s-a împrietenit vreodată cu mine. Ar însemna… îşi drese vocea, simţindu-şi cuvintele înţepenite undeva deasupra inimii. Nu se putea forţa să exprime cu voce tare cât de mult ar fi însemnat pentru el să-l aibă pe Kit alături. Vrei să-mi fii cavaler de onoare?

Însă îşi dădu seama din emoţiile care se succedară fulgerător în ochii albastru-deschis ai lui Kit că prietenul lui înţelegea şi tot ceea ce nu se spusese. Ar fi trebuit să ştie. Kit avusese dintotdeauna o abilitate de-a dreptul supranaturală în această privinţă – dovedindu-se mereu capabil să vadă dincolo de ceea ce se rostea cu voce tare.

— Va fi cu adevărat o mare onoare pentru mine.

Încuviinţând scurt din cap, Grayson îşi mută privirea spre staţia de egrenat a lui O’Malley. Auzi huruitul asurzitor al utilajelor în funcţiune răsunând cu ecou în aer. Văzu fermierii aşteptându-şi rândul. Abbie vorbea cu James. Grayson se întrebă dacă îi spusese.

O dată sau de două ori James aruncă o privire în direcţia lui Grayson, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia asupra lui Abbie.

Abbie veni la Grayson cu un zâmbet radios.

— E rândul nostru.

El o ajută să urce în căruţă. Îşi ocupă locul lângă ea şi scutură blând hăţurile pentru a pune caii în mişcare.

Brusc, îşi dădu seama că aşa avea să arate restul vieţii lui de-acum înainte.

*

Cu inima răsunându-i de promisiunea de a deveni soţia lui Grayson, ocupat în momentul acela să mâne căruţa spre casă, Abbie se întinse să-l strângă de mână. Începea să se lase întunericul şi cumva li se părea firesc să le dea copiilor vestea despre apropiata lor căsătorie la scurt timp după ce aveau să se strângă în jurul lui Grayson pentru lectura de seară.

Când sosiseră acasă la Elizabeth, Abbie fusese copleşită de bucurie când îi văzuse pe copii întâmpinându-l pe Grayson cu acelaşi entuziasm pe care i-l arătaseră şi ei. Nu-şi putea închipui nimic mai dificil decât să creşti copiii unui alt bărbat, însă considera că Grayson era capabil să o facă. La drept vorbind, copiii îl cunoşteau deja mai bine decât îşi cunoscuseră propriul tată.

Îi auzi pe copii foindu-se în spatele căruţei.

I-ar fi mustrat dacă nu s-ar fi întâmplat ca, exact în momentul acela, Grayson să-şi împletească degetele cu ale ei, ridicându-i mâna la buze şi depunând un sărut. Ochii lui se întunecară când degetele ei se închiseră mai strâns peste ale lui.

— Nu mai târziu de sfârşitul lunii, Abbie? întrebă el, pe un ton şoptit şi mângâietor.

Inima ei tresări de bucurie neţărmurită. Ştia că se referea la căsătoria lor. Până la sfârşitul lunii Grayson nu avea să mai doarmă în şopron. Avea să împartă patul cu ea în fiecare noapte şi avea să se trezească în braţele lui în fiecare dimineaţă.

— Şşşt. Ai să strici surpriza.

— Ce surpriză, mami? întrebă Lydia, ridicându-se în genunchi în spatele căruţei.

Abbie îi aruncă lui Grayson o privire încruntată, menită să-l pună în gardă. Derbedeul avu tupeul să-şi dea capul pe spate şi să izbucnească în râs. Cât de mult îi plăcea râsul lui!

— O să vă spunem după cină, îi promise Abbie, nefiind prea sigură că putea aştepta atât de mult să le dea vestea. Ar fi vrut s-o strige lumii întregi. Să nu-i spună lui Elizabeth

fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată, însă ţinuse morţiş ca micuţii ei să fie cei care aflau primii.

Lydia se ridică de tot în picioare.

— Cine-i ăla, mami?

Urmând direcţia indicată de degetul Lydiei, privirea lui Abbie se aţinti asupra ogoarelor. Printre tufele de bumbac golaşe se plimba un bărbat, abia desluşindu-se printre plante, cu pălăria ascunzându-i chipul lăsat spre pământ. Îl mai văzuse cândva, muncind pe ogoare.

Bărbatul îşi dădu jos pălăria, dezvăluind un păr de aceeaşi culoare ca a lui Johnny. Fu năpădită de bucurie. Nu se aşteptase să îl mai vadă vreodată.

Bărbatul se aplecă, dispărând printre tufe. Abbie îşi simţi inima izbindu-i-se violent de coaste când realitatea crudă zdrobi bucuria şi închise strâns ochii. Imposibil. Nu putea fi el. Începu să răsufle chinuit, icnit. Imaginaţia ei o luase pe arătură şi vedea un om care nu mai exista. Era doar un soldat în drum spre casă, care se oprise pentru o clipă pe ogoarele ei…

— Abbie?

În ciuda sângelui ce îi bubuia în urechi, auzi vocea lui Grayson, calmă şi liniştitoare. El rămânea întotdeauna senin, reuşind să o calmeze şi pe ea. Avea mare nevoie de el.

Deschise ochii şi îi oferi un zâmbet tremurător. Pierzându-şi răbdarea, Lydia o împunse în umăr.

— Cine e, mami?

Abbie îşi îndreptă din nou privirea spre ogoare. Bărbatul reapăruse şi se plimba agale printre brazde ca şi cum ar fi fost stăpân pe pământurile acelea.

Şi chiar era.

— E imposibil, şopti ea răguşit.

— Cine e, Abbie? o întrebă Grayson.

Cuvintele îi înţepeniră în gât, ameninţând să o sufoce. Grayson smuci hăţurile şi opri caii.

— Dacă nu-l cunoşti, am să-l sfătuiesc să plece.

— Nu.

Clătinând din cap, îşi desprinse mâna dintr-a lui şi îşi apăsă degetele pe buze. Ochii îi fură inundaţi de lacrimi usturătoare. Şchiopătând uşor, bărbatul lăsă ogorul în urmă şi porni spre căruţă, cu mâinile încleştate în pumni.

— Îl cunoşti, deci? întrebă Grayson.

O lacrimă caldă alunecă pe obrazul lui Abbie.

— E soţul meu.

Grayson avu impresia că cineva tocmai îl izbise cu un ciocan în piept. Gâtul îi fu cuprins de spasme şi simţi un nod aproape sufocându-l.

— Credeam că a murit.

Împietrită, Abbie dădu din cap.

— Aşa credeam şi eu. Aruncă o privire peste umăr. Copii, rămâneţi în căruţă.

Se ridică, făcându-l pe Grayson să înţeleagă, pentru prima dată, că avea de gând să se dea jos din căruţă. O împinse la loc.

— Dă-mi voie să te ajut. Sări jos şi se grăbi să treacă în cealaltă parte pentru a o ajuta şi pe ea să coboare. Când îşi puse mâinile pe talia ei, simţi tremurul mărunt ce îi zgâlţâia tot trupul. Ce ai de gând să-i spui?

Ea clătină din cap, îngăimând cu o voce chinuită.

— Nu ştiu. Mi-e greu să cred că se întâmplă asta.

Grayson o urmă, ţinându-şi mâna pe mijlocul ei cât timp păşi şovăitoare spre bărbatul care se oprise la marginea ogoarelor. Ochii căprui ai bărbatului se tot întorceau spre ogoare, ca şi cum s-ar fi gândit să se întoarcă la ele.

Abbie se opri poticnindu-se.

— J-John?

Grayson îi văzu degetele tremurând când întinse mâna să atingă obrazul scofâlcit al bărbatului. Acesta o studie ca şi cum nu ar mai fi văzut-o niciodată. Grayson se trezi nutrind speranţa iraţională că poate Abbie se înşelase. Poate că bărbatul acesta nu era cine credea ea.

— John? Sunt eu, Abbie, spuse ea încet, ca şi cum i s-ar fi adresat unui copil.

Bărbatul îşi încleştă fălcile şi dădu din cap. Grayson se

întrebă dacă nu cumva îşi pierduse abilitatea de a vorbi. Ştia că asprimea războiului tindea să îmbătrânească oamenii, însă chiar şi ţinând cont de efectele bătăliilor prin care trecuse, Westland era mult mai bătrân decât şi-l imaginase Grayson vreodată. Chipul îi era acoperit de o barbă încâlcită, presărată din abundenţă cu fire albe. Uniforma cenuşie – pe care, fără îndoială, i-o cususe Abbie cu ani în urmă – îi atârna largă pe umerii cocârjaţi, făcându-l să semene mai degrabă cu o sperietoare de ciori decât cu un bărbat.

Westland întinse mâinile mari şi brăzdate de cicatrici şi, desfăcându-şi degetele groase, dădu la iveală câteva smocuri de bumbac ascunse în palmele lui.

— Ai lăsat prea mult bumbac necules.

Năucit, Grayson nu fu în stare să facă nimic altceva decât să se uite uimit la bărbat. Plecase la război, fusese dat mort şi dispărut, nu-şi mai văzuse soţia de ani buni şi primele lui cuvinte în momentul revederii erau legate de nenorocitul de bumbac? Abbie se uită la mâinile lui ca şi cum nici n-ar mai fi ţinut minte ce anume era bumbacul.

— Am umplut patru căruţe, spuse ea încet, aproape pe un ton de scuză, ca şi cum toate eforturile lor n-ar fi însemnat nimic.

— Ar fi trebuit să fie cinci. Poate chiar mai multe. John Westland întoarse faţa spre Grayson. Cine-i ăsta?

Abbie se întoarse spre Grayson, iar el văzu că lacrimile dispăruseră – şi la fel şi bucuria ei. Ochii ei îi reflectau resemnarea.

— El e Grayson Rhodes. Ne-a ajutat cu munca pe ogoare.

— Nu s-a descurcat prea bine, din câte văd. Vom începe să culegem la prima geană de lumină.

Le întoarse spatele.

Scos din sărite de felul în care se purtase cu Abbie, Grayson făcu un pas în faţă.

— Auzisem că ai murit.

Westland se răsuci pe călcâie, mijind ochii.

— Uite că nu. Unde locuieşti?

— În şopron, se grăbi Abbie să răspundă. Şapte familii au acceptat să găzduiască fiecare câte un lucrător.

— Poate să rămână. Cu o smucitură scurtă din cap, arătă spre căruţă. Ăia-s copiii?

— Da.

Abbie arăta incredibil de pierdută şi de confuză. Grayson îşi înăbuşi impulsul de a o lua în braţe şi a o alina. În fond, lui îi era doar logodnică, în vreme ce lui Westland îi era soţie. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o făcuse să se mărite cu bărbatul acesta care nici măcar n-o întrebase cum era?

— Johnny, adu-i pe fratele şi pe sora ta încoace, le strigă Abbie.

Grayson îşi îndreptă privirea spre căruţă. Copiii stăteau în picioare, căscând ochii mari. Copiii – copii pe care începuse să-i considere ai lui. Îi privi coborând stângaci din căruţă şi apropiindu-se şovăitor de străin – tatăl lor.

Grayson desluşi limpede trăsăturile bărbatului pe chipul băiatului mai mare. Se rugă fierbinte să nu-i fi moştenit şi purtarea.

Abbie se grăbi să vină în spatele copiilor, prinzându-i pe toţi trei în braţe şi trăgându-i spre ea asemenea unei cloşti apărându-şi puii.

— Copii, acesta este tatăl vostru.

Simţindu-se ca un intrus, însă incapabil să-şi desprindă picioarele din loc, Grayson îl privi pe Westland înghiţind un nod.

— Ai crescut, Johnny, spuse Westland, cu vocea gâtuită de emoţie, deşi expresia nu îi trăda nimic din ceea ce gândea.

Ştiind cum era să fii ignorat, Grayson interveni.

— Îmi închipui că toţi au crescut de când ai plecat.

Westland încuviinţă din cap, iar Grayson îi văzu gâtlejul mişcându-se spasmodic, ca şi cum momentul acela nu ar fi fost atât de uşor pentru el pe cât se străduia să dea impresia. Şi-ar fi dorit să se poată bucura că omul se întorsese din morţi, însă adevărul era că apariţia lui pica al

naibii de prost.

— Cum se face că nu eşti mort? întrebă Johnny. Mami zicea c-ai murit.

— Numele tău se afla pe una dintre listele pe care le-am primit, spuse Abbie, cu glasul sufocat de un regret amarnic.

— Situaţia a *fost* încâlcită o vreme, murmură Westland. Ocupă-te să pui cina pe masă, femeie.

Şchiopătând uşor, porni spre casă.

Grayson îl privi dispărând în lumina tot mai ştearsă a amurgului şi se întrebă dacă nu cumva căzuse pradă unui coşmar. Se întoarse spre Abbie.

— Femeie? Nu te-a mai văzut de patru, cinci ani…

Ea clătină energic din cap şi se lăsă pe vine în faţa copiilor.

— Nu-mi place de el, anunţă Micah cu vocea lui gravă şi guturală.

Deştept băiat. Nici Grayson nu prea-l găsea agreabil pe Westland.

Abbie dădu la o parte şuviţele întunecate de păr de pe fruntea încreţită a lui Micah.

— La drept vorbind, nu îl cunoşti. Ţi-e străin. Erai bebeluş când a plecat. Însă e tatăl vostru şi trebuie să fim… recunoscători că s-a întors acasă şi că e în viaţă.

— De ce-au zis că e mort dacă, de fapt, nu-i? vru Johnny să ştie.

Bună întrebare, băiete. Şi eu mă întreb acelaşi lucru. Însă Grayson păstră tăcerea, căci îşi închipuia că momentul n-avea cum să fie uşor pentru Abbie. Mâinile ei încă tremurau. Îl irita al naibii de tare că soţul ei o lăsase să se descurce singură cu micuţii, ca şi cum copiii aceia nu ar fi fost problema lui, răspunderea lui. Westland luase în mâini nenorocitul de bumbac, însă nu se atinsese nici de soţia lui, nici de copii.

Abbie se linse pe deget şi şterse o pată de murdărie de pe chipul lui Johnny.

— Nu ştiu. Îmi închipui că într-un război e multă confuzie şi cineva a făcut o greşeală. Atâta tot.

Atâta tot? Greşeala cuiva era pe punctul de a dezlănţui o suferinţă de nedescris asupra oamenilor pe care îi îndrăgea. O privi pe Abbie forţându-se să zâmbească, însă fără ca zâmbetul să i se reflecte câtuşi de puţin şi în ochi.

— Mergeţi şi staţi cu tatăl vostru cât timp eu şi domnul Rhodes ducem căruţa în şopron. Apoi vin şi eu să pregătesc cina.

Mişcându-se la unison, copiii îşi aţintiră privirea asupra lui Grayson ca şi cum ar fi sperat că avea puterea să-i salveze de o soartă mai neagră decât moartea. Măcar de ar fi putut!

Lăsându-se pe vine în faţa lor, îşi împreună mâinile între coapse.

— Ţineţi minte când mi-aţi spus că tatăl vostru a fost un soldat viteaz?

Johnny strâmbă din nas.

— M-oi fi înşelat, poate. Nu pare viteaz.

— Curajul nu se vede la exterior, băiete, spuse Grayson încet. E ascuns pe dinăuntru. Aici. Îşi puse un deget în mijlocul pieptului lui Johnny. Să fii curajos înseamnă să faci ceea ce ştii că trebuie făcut – chiar şi atunci când nu vrei s-o faci.

— Tu eşti curajos? croncăni Micah.

— Mă străduiesc, băiete. Însă era foarte tentat s-o urce pe Abbie şi pe copii înapoi în căruţă şi să pornească spre apus. Ar fi făcut-o dacă ar fi crezut că Abbie ar fi fost în stare să lase totul în urmă, însă ştia că punea prea mare preţ pe onoare pentru a permite aşa ceva. Cred că mama voastră se străduieşte şi ea, aşa că ce-ar fi să-i arătaţi voi cum se face – înfruntând totul cu fruntea sus.

Copiii îşi strânseră buzele în expresii severe şi hotărâte şi ridicară semeţi capetele. Grayson fu izbit de o revelaţie nemiloasă: îi iubea pe copiii aceia mai mult decât propria viaţă.

Se îndepărtară târşâindu-şi picioarele, aruncând din când în când câte o privire nesigură peste umăr. Grayson se ridică şi făcu un pas spre Abbie. Ea se grăbi să ridice o mână.

— Îţi mulţumesc că le-ai explicat situaţia copiilor, dar te rog, nu mai spune nimic altceva acum... nici nu face nimic. Îşi închise degetele peste frâiele calului din fruntea atelajului. Trebuie să dezlegăm caii de la căruţă.

Grayson îşi potrivi pasul cu al ei. Casa fu inundată treptat de lumină, pe măsură ce soţul ei începu s-aprindă lămpi înăuntru.

Soţul ei!

Doamne, Dumnezeule, în viaţa lui nu mai cunoscuse o asemenea mânie neputincioasă.

— Abbie?

— Nu încă.

Aruncându-i o privire, Grayson văzu lacrimile ce îi scânteiau în ochi, îi văzu împietrirea umerilor şi încleştarea fălcilor. Ţinându-şi capul ridicat semeţ, păşi înainte cu aerul cuiva care se îndrepta spre eşafod.

Odată ajunşi în şopronul încăpător, Abbie se poticni şi se opri, plimbându-şi privirea între grajd, pod şi intrare ca şi cum n-ar fi fost tocmai sigură unde se afla. Grayson îi desfăcu degetele înţepenite pe hăţuri. Mâinile îi era reci ca apa unui râu în toiul iernii.

— Abbie?

Ea îşi îndreptă brusc privirea spre el.

— În raport scria că a murit. Încolăcindu-şi braţele în jurul ei, Grayson o trase la pieptul lui. Îi simţi degetele încleştându-se pe trunchiul lui şi lacrimile udându-i cămaşa, tremurul mărunt ce îi zgâlţâia trupul din cap până în picioare. N-a murit, şopti ea răguşit.

El îşi lipi obrazul de creştetul capului ei, neavând habar ce ar fi putut să-i spună pentru a-i alina durerea sau a schimba adevărul situaţiei.

— Ştiu.

Ignoră durerea când ea îşi înfipse degetele în coastele lui.

— Sunt căsătorită, icni ea, ca şi cum realitatea tocmai ar fi izbit-o în faţă. O, Dumnezeule mare! Încă sunt căsătorită. Se desprinse de Grayson şi îşi încolăci braţele în jurul taliei, uitându-se la el cu faţa brăzdată de lacrimi. Mi-

am încălcat jurămintele, mi-am călcat în picioare propria onoare…

— Nu! mârâi el. Credeai că e mort. N-ai făcut nimic rău.

Abbie închise strâns ochii.

— Nimic rău! Deschise ochii, dezvăluindu-şi disperarea. M-am îndrăgostit de tine…

— Mă mai iubeşti?

— Nu pot…

— Mă iubeşti?

Ea clătină uşor din cap.

— Ştii care a fost primul meu gând când l-am recunoscut? M-am bucurat… m-am bucurat că nu murise.

Ieşi în fugă din şopron, cuvintele ei rămânând să plutească în aer, sfâşiindu-i inima lui Grayson.

*

Întoarcerea lui John Westland nu se dovedi nicidecum la fel ca aceea a lui James Morgan. Grayson stătea la masă, înconjurat de tăcerea asurzitoare, plimbându-şi mâncarea prin farfurie în timp ce privirea îi aluneca întruna spre Abbie, care îşi urmărea soţul cu o expresie neliniştită. Nici urmă de atingeri. Nici urmă de lacrimi de fericire. Nici urmă de zâmbete trădând o bucurie neţărmurită.

John Westland era atât de ocupat să-şi înfulece mâncarea încât părea să nici nu observe că ceilalţi abia se atingeau de ea. Gentlemanul din Grayson recunoştea că omul era probabil lihnit de foame, dacă era să judece după cât de larg stăteau hainele pe el.

Însă derbedeul din el era tentat să anunţe: „Ştii, amice, cât ai fost plecat, eu şi soţia ta ne-am îndrăgostit. La drept vorbind, chiar urma să ne căsătorim în scurt timp. Ar fi de-a dreptul drăguţ din partea ta să dispari din peisaj şi să ne laşi să ne vedem de vieţile noastre”.

Privirea lui Abbie se oprea ocazional asupra lui cu o expresie rugătoare ce părea să indice că ştia la ce se gândea şi să îi ceară să nu spună nimic. Aşa că, deşi ar fi

preferat să nu o facă, Grayson păstră tăcerea. În ruptul capului nu ar fi vrut să o rănească sau să o pună într-o situaţie ruşinoasă în plus, măcar atât putea să facă, să păstreze tăierea, dacă pe Abbie nu mai avea cum s-o păstreze.

Scaunul lui zgârie zgomotos podeaua când se ridică. Toate privirile se aţintiră asupra lui.

— Mulţumesc pentru masă, doamnă Westland. A fost delicioasă, ca întotdeauna, însă eu trebuie să mă retrag, căci am decis să îmi petrec noaptea în oraş.

— Şi în seara asta nu ne citeşti? întrebă Johnny, cu glasul sufocat de disperare.

Regretându-şi răspunsul, Grayson se strădui să i-l dea cu blândeţe.

— Nu, băiete.

— Mai este bumbac de cules, bombăni Westland.

— Voi fi aici în zori.

Înainte să mai apuce cineva să spună ceva, Grayson ieşi cu paşi mari din casă. Se afla în pod şi tocmai îşi îndesa în raniţă ultimele lucruri când auzi scârţâitul scării. Aruncă o privire peste umăr şi o văzu pe Abbie căţărată pe ultima treaptă.

— Nu pleca, îl rugă ea încet.

Gândul de a dormi în pod ştiind că ea împărţea patul cu soţul ei era imposibil de îndurat. Avea impresia că cineva îi jupuise inima pe viu. Ar fi preferat de departe să nu aibă inimă.

— Nu pot să rămân. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ţi-a trimis măcar o scrisoare?

— Nu ştie să scrie. Munca pe ogoare a fost mai importantă pentru el decât mersul la scoală.

— Şi dacă nu ştie să scrie, înseamnă că nici să citească, murmură Grayson.

— Se prea poate să nici nu fi ştiut că era trecut pe lista celor morţi, recunoscu Abbie.

— Deci în atâţia ani n-ai avut nicio veste de la el?

— Absolut niciuna.

— Eu aş fi găsit pe cineva să mâzgălească o scrisoare

în locul meu. Îşi îndesă în raniţă şi ultimele haine, o închise strâns şi îşi luă mult îndrăgita carte. Traversând podul, se lăsă pe vine în faţa lui Abbie şi i-o întinse. Pentru tine şi copii.

Ea luă darul lui şi îl strânse la piept, în locul în care Grayson îşi dorea cu ardoare să-şi îngroape chipul şi să uite de realităţile lumii.

— Nu te mai întorci, aşa-i? întrebă ea încet.

— Nu ştiu. Nu pot îndura gândul. Degetele lui se încleştară pe raniţă. Presupun că n-ai fi dispusă să fugi în lume cu mine.

— Sunt soţia lui în ochii lui şi în faţa lui Dumnezeu şi a legii.

— Şi în inima ta?

Ochii i se umplură de lacrimi când îşi puse palma pe obrazul lui.

— Ţi-am zis mai devreme că m-am bucurat că nu-i mort. Aşa e, însă nu-s sigură că mă bucur şi că s-a întors acasă. Te iubesc. Te voi iubi mereu.

— Atunci vino cu mine.

— Şi cum rămâne cu micuţii mei? Nu-i pot răpi copiii.

— Le sunt tată mai mult decât el, şi ştii asta al naibii de bine.

Abbie clătină din cap.

— Nu-l pot abandona când tocmai s-a întors acasă de la război. Mi-a oferit un acoperiş deasupra capului şi mâncare în stomac când aveam nevoie de ele. Nu pot să-l las fără familie când exact de asta are nevoie.

— Nu pot să rămân ştiind că împărţi patul cu el.

Ea îşi lăsă mâna să-i cadă în poală.

— Să ştii că, dacă alegi să nu te mai întorci, am să înţeleg.

Se întoarse să coboare scara. Grayson întinse fulgerător mâna, o prinse de ceafă şi îi trase gura spre a lui, într-un sărut ce era doar o încercare disperată, însă inutilă de a opri timpul, de a crea o ultimă amintire pe care s-o poată păstra în suflet până în ultima zi a vieţii lui.

Capitolul 14

Grayson intră pe uşile batante ale tavernei. Mai mulţi bărbaţi se întoarseră şi îl salutară scurt din cap. Munca pe ogoare alături de ei crease o legătură la care nu se aşteptase.

Observându-i pe Kit şi pe Harry aşezaţi la o masă dintr-un colţ, traversă cu paşi mari taverna. Îşi aruncă raniţa la picioare şi se trânti pe scaun. Fără un cuvânt, înşfăcă paharul pe care i-l umplu Harry, îşi lăsă capul pe spate şi dădu băutura pe gât.

Însă îşi regretă imediat gestul când focul lichid îi alunecă usturător pe gât. Tuşind, cu ochii umplându-i-se de lacrimi, îşi încleştă degetele pe marginea mesei. Harry îl plesni peste spate, ceea ce îi făcu mai mult râu decât bine.

— Îmi pare rău. Am crezut că ştii că texanilor le plac băuturile tari, spuse Harry.

— Ştiam. Mai toarnă-mi unul, ceru Grayson cu glasul pârjolit.

Harry chicoti şi înclină sticla, vărsând în pahar lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Adevărul este că am un oarecare sentiment de satisfacţie după ce trec prin botezul focului.

Ceva mai prudent, Grayson ridică paharul la buze.

— Mă gândeam că vei fi cu viitoarea ta soţie în seara asta, spuse Kit.

— Nu e viitoarea mea soţie, scrâşni Grayson.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Harry. Ce a făcut-o să se răzgândească?

Grayson dădu pe gât paharul de whisky, de data aceasta savurând flăcările infernale ce îi cuprinseră gâtlejul.

— Soţul ei.

Kit se aplecă în faţă.

— Credeam că e văduvă.

— Da, ei bine, aşa credea şi ea până ne-am întors acasă în seara asta şi am descoperit că soţul ei s-a sculat din morţi.

Harry îi umplu din nou paharul.

— Şi cum s-a întâmplat asta? De ce se credea că e mort dacă el, de fapt, nu era?

Grayson înşfacă paharul şi-l goli dintr-o singură înghiţitură prelungă.

— Nu ştiu.

— Ar fi bine să ai grijă cu licoarea asta, îi sugeră Harry. Nu e doar foarte aromată, ci şi foarte tare. Te poate pune rapid la podea.

— Adică exact ceea ce-mi doresc. Sprijinindu-şi coatele pe masă, se aplecă în faţă. Nici măcar n-a întrebat-o cum e. I-a spus doar că a lăsat prea mult bumbac pe ogoare.

— Pare un ins foarte afectuos, spuse Kit.

— Ea l-a atins pe obraz, dar el a stat acolo ca o statuie de piatră. N-a atins-o deloc. Nu s-au îmbrăţişat sau sărutat…

— Unii oameni se simt stingheriţi să-şi exprime emoţiile sub ochii unui străin, spuse Kit.

— Pe toţi sfinţii, eu dacă aş fi fost departe de ea timp de patru ani, în ruptul capului n-aş fi reuşit să-mi ţin mâinile deoparte.

— Cum se descurcă Abbie cu întoarcerea soţului ei? vru Kit să ştie.

— Cred că e în stare de şoc. Ochii îi erau sticloşi, pustii. Probabil ar fi trebuit să rămân… Se chinui să-şi păstreze calmul impasibil care era o trăsătură faimoasă a englezilor. E mai bine că n-a atins-o. Poate l-aş fi ucis.

— Ce-ai de gând să faci acum?

— El vrea să strângă şi restul bumbacului. Crede că a mai rămas cel puţin o căruţă pe ogoare.

Harry pufni în râs.

— Îi urez succes, însă eu nu mai culeg. Răsfiră cărţile de joc. Aproape mi-am nenorocit mâinile. Cu greu mai recunosc cărţile pe pipăite.

Grayson zâmbi uşor.

— Probabil te încurcă teribil la trişat.

— Eu nu trişez niciodată. Pur şi simplu manipulez cărţile în aşa fel încât să fie pe placul meu.

— Şi să ne goleşti buzunarele.

— Pe-ale voastre nu. N-am ce face cu scame şi mizerii.

Grayson se servi cu încă o duşcă de whisky. Senzaţia de arsură se mai potolise, dar tot îi oferea o oarecare satisfacţie.

— Am să mă instalez aici.

— La fel am făcut şi noi, spuse Kit. Ne gândeam să plecăm la Galveston la sfârşitul lunii.

Deşi cuvintele nu fură rostite cu voce tare, Grayson le auzi răsunând clar în tăcerea dintre ei. „După nunta ta”.

— Presupun că acum nu mai avem de ce să amânăm plecarea, adăugă Harry.

— Nu mai avem de ce, spuse Grayson ridicându-se. Doar că nu-s gata să plec. Îşi luă raniţa şi sticla de whisky pe jumătate goală. Domnilor, vă rog să mă scuzaţi, am chef să mă îmbăt de unul singur.

Niciunul din ei nu spuse nimic când Grayson se duse să-şi facă rost de o cameră pentru noaptea aceea, un loc în care să îşi poată bea minţile şi să alunge gândul obsedant ce îl chinuia neîncetat. Abbie împărţea patul cu un alt bărbat.

*

Abbie intră în dormitor şi fu izbită nemilos de oroarea situaţiei ei. Se zgâi la păturile ce zăceau pe podea, la aşternuturile boţite de pe pat şi la urmele lăsate în perne de cele două capete ce stătuseră atât de aproape încât păruseră unul singur.

Era posibil oare ca de-abia ieri-dimineaţă să se fi trezit în braţele lui Grayson? făcuseră dragoste cu mult înainte să răsară soarele. Râzând fericită, ieşise din camera aceea aşteptând cu nerăbdare vremea în care Grayson avea să

împartă patul cu ea noapte de noapte.

Traversă în fugă încăperea, înşfăcă perna pe care se odihnise capul lui şi începu s-o scuture, să o frământe, s-o remodeleze, distrugând urmele prezenţei lui acolo.

Îşi îngropă faţa în pernă, cu ochii încinşi de lacrimi când parfumul lui se ridică în jurul ei – însoţit de mirosul tare al iubirii consumate între ei. Era vag, asemenea unei amintiri ce ar fi putut să pălească în timp, fără a fi însă uitată vreodată cu totul.

Aruncă perna pe pat şi începu să netezească aşternuturile şifonate, încercând să facă să dispară orice urmă a lui Grayson. Trase cearşafurile până la capul patului şi înşfăcă păturile, întinzându-le peste saltea, străduindu-se să facă totul să arate cât mai normal, deşi ştia în adâncul inimii că nimic nu avea să mai fie normal vreodată.

Când termină, se schimbă în cămaşa de noapte. Aşezându-se, îşi perie părul. Dârdâia îngheţată, cu trupul zgâlţâit de un tremur mărunt. Ar fi crezut că era plină iarnă, nu sfârşitul verii.

Nu mai spusese nimeni nimic după ce ieşise Grayson din casă. Nu mai zâmbise nimeni, nu se mai auzise niciun hohot de râs. Nu fusese nimeni care să aducă o poveste la viaţă. Îşi puse peria deoparte, îşi împărţi părul în trei şi începu să-şi împletească şuviţele groase, întrebându-se cum avea să supravieţuiască acelei nopţi.

Ştiind ceea ce ştia acum despre pasiune, cum avea să poată îndura atingerea soţului ei? Nu, nu era vorba doar de pasiune. Era vorba de intimitate, acea intimitate ce mergea dincolo de împreunarea trupurilor. O apropiere care le permitea să vorbească şi în timp ce făceau dragoste şi după, să râdă, să se bucure unul de celălalt.

Uşa se deschise cu un ţăcănit răsunător, iar Abbie tresări violent. Menajându-şi piciorul drept, John intră în dormitor şi veni lângă ea.

Nu mă atinge. Te rog nu mă atinge.

O rugăminte stupidă, căci ştia că nu avea s-o atingă. Nu aici, dincolo de spaţiul patului lor. Până să îl cunoască pe Grayson, nu-şi dăduse seama cât fusese de distantă

relaţia cu soţul ei. Iar cei patru ani de absenţă căscaseră şi mai larg prăpastia dintre ei.

El îşi trecu degetele grosolane peste coperta romanului *Ivanhoe* înainte de a o deschide.

— Spune-mi despre englezul ăsta.

Panica îşi înfipse ghearele în gâtul ei şi se întrebă cât văzuse când apăruseră împreună în căruţă – înainte să îl observe. Cât de mult ghicise.

— E harnic. Se poartă frumos cu micuţii.

— Şi cu tine?

„Pe mine m-a iubit”. Însă păstră acele cuvinte în adâncul inimii, fiindcă nu erau genul pe care o femeie ar fi trebuit să i le arunce soţului ei la întoarcerea din război.

— Se purta frumos cu toată lumea. Ne citea seara.

Privirea lui nu se desprinse de carte.

— Tu ştii să citeşti.

— Da, dar el are un stil de a rosti cuvintele aproape ca şi cum le-ar cânta. Mă gândesc că-i datorită accentului lui. Se potrivea cu povestea.

El dădu din cap şi îi întoarse spatele.

— N-am mai dormit într-un pat de ani buni.

— Dacă preferi, aş putea să dorm cu Lydia…

— Nu. Eşti soţia mea. Dormi cu mine. Se întoarse şi o privi în ochi. Eşti soţia mea, nu?

Abbie îşi încleşta mâinile în pumni în poală, auzind în minte jurămintele pe care le rostise la şaisprezece ani.

— Da.

Patul gemu când se aşeză greoi pe el.

— Treci în pat.

Ea se ridică lent. Uitase cât de mult o îngrozea să se mute de la masa de toaletă în pat, uitase neliniştea ce îi urca pe şira spinării ca o mie de furnici.

— Mi-au zis că ai murit, spuse ea încet. El se zgâi la mâinile lui mari, împreunate între genunchii crăcănaţi. Mă bucur că n-ai murit, dar am fost singură patru ani şi încă nu m-am obişnuit cu totul cu ideea că te-ai întors acasă. Am nevoie de timp, John.

— Regreţi jurămintele pe care le-ai făcut? întrebă el

solemn.

Oh, Dumnezeule, cum i se frângea inima – pentru el, pentru ea însăşi, pentru Grayson. Fără să-şi dea seama, ţesuseră o pânză încâlcită şi îi era teamă că niciunul dintre ei nu avea să scape teafăr din ea.

— Nu, nu regret jurămintele pe care le-am făcut, şopti ea. Când avusese şaisprezece ani nu existase Grayson Rhodes în viaţa ei să o salveze. Existase doar John Westland. Te-am admirat mereu. Încă te admir.

Traversă încăperea şi se strecură sub pătură. John reduse flacăra lămpii până se lăsă întunericul în dormitor. Abbie simţi salteaua mişcându-se când se întinse pe partea lui, cu spatele spre ea. Silueta lui îi amintea întotdeauna de un lanţ muntos, formidabil şi de neclintit. Rămaseră întinşi astfel fără nimic în jurul lor în afară de bezna nopţii şi amintirile strânse înainte de război.

— Regreţi că te-ai căsătorit cu mine? întrebă Abbie încet.

— Nu. Fără tine n-aş fi reuşit niciodată să fac din ferma asta una prosperă. Şi-ar fi fost năpădită de buruieni cât am fost eu plecat dacă n-ai fi avut tu grijă de ea.

Totul se reducea întotdeauna la fermă când era vorba de ei. Simţi o lacrimă solitară alunecându-i pe tâmplă. Soţul ei se întorsese acasă… iar ea se simţea mai singură ca niciodată.

Se întoarse pe o parte, retrezind la viaţă parfumul lui Grayson. Sfâşiată între dorinţa de a-l trage adânc în piept şi cea de a-şi ţine respiraţia, speră că John nu avea să observe prezenţa inconfundabilă a unui alt bărbat.

— John, şopti ea, întrebându-se dacă nu cumva ar fi fost mai curajos din partea ei să tacă pur şi simplu. Ce s-a întâmplat? Ai fost rănit? Luat prizonier…

— Rănit.

Ea se apropie puţin de el. Se întinse să îl atingă, însă se opri apoi, rămânând cu mâna în aer la doar câţiva centimetri de umărul lui.

Şi-o retrase încet.

— Observ că şchiopătezi acum. Ai fost împuşcat în

picior?

— Da. Şi la cap. Acolo n-am fost împuşcat. Lovit… Nu-mi amintesc.

— Ai dureri acum?

— Nu. Uneori mă doare capul. Nu reuşeam… nu reuşeam să-mi amintesc nimic.

Vocea îi devenise groasă, răguşită, iar Abbie simţi un tremur uşor făcând să vibreze salteaua de sub ea. Fără a sta să reflecteze, făcu ceea ce nu mai făcuse niciodată înainte de război. Se mută lângă el pe saltea, îşi lipi obrazul de spatele lui şi îşi petrecu braţul în jurul lui, oferindu-i alinarea şi tăria prezenţei ei. El îi luă mâna şi i-o strânse la piept. Abbie simţi zgâlţâitul mărunt ce-l străbătea din cap până în picioare şi îşi dădu seama că plângea.

— Nu-i nimic, John.

— Nu ţineam minte nimic în afară de ogoare. Ştiam că mă aşteptau.

Mâna lui se încleştă dureros peste a ei, însă ea răbdă în tăcere, cu stoicism, pierdută în propria suferinţă.

Cât de mult mai simplă ar fi fost viaţa dacă ar fi aşteptat şi ea.

*

Abbie ieşi pe prispă în lumina cenuşie a zorilor. În dimineaţa aceea avea să încălzească apă ca soţul ei să se poată bărbieri pe prispa din spatele casei. Avea să-i spele hainele, să-i facă patul şi să-i pregătească mâncarea. Era măcinată de vinovăţie pentru că nu găsea nicio plăcere în a se ocupa de nevoile lui şi înţelegea acum cu o claritate şocantă că nu o făcuse niciodată.

Era sincer recunoscătoare că nu murise. Pur şi simplu şi-ar fi dorit să nu se fi întors acasă. Dar atunci, la sfârşitul lunii, s-ar fi făcut vinovată de bigamie.

Observă ceva mişcându-se pe ogoare, iar inima începu să i se zbată sălbatic în piept. Grayson. Îi fusese teamă că la ora aceea era de mult în drum spre Galveston cu prietenii lui. Sări de pe prispă şi traversă în fugă curtea,

picioarele ei goale izbind pământul şi stârnind un nor de praf în jurul ei. Se opri poticnindu-se în faţa lui, spunându-şi că nu văzuse niciodată ceva mai plăcut ochilor.

Chipul lui Grayson era umbrit de barba nerasă, ochii îi erau înroşiţi şi umflaţi şi arăta ca şi cum ar fi dormit prea puţin noaptea trecută. Ea nu dormise deloc.

Se întinse să-l atingă pe obrazul ţepos, însă îşi retrase mâna cu puţin înainte de a ajunge la destinaţie.

— Te-ai întors.

Grayson îndesă smocul de bumbac în sacul pe care şi-l aruncase pe umăr.

— Din câte am înţeles, nu am reuşit să culegem recolta într-o manieră satisfăcătoare.

— John se mândrea întotdeauna cu faptul că nu mai lăsa nimic pe ogoare. E ca o lăcustă în privinţa asta.

Renunţând la orice urmă de prudenţă, îl atinse pe obraz. El închise ochii, iar Abbie îl văzu înghiţind un nod, ca şi cum s-ar fi luptat cu el însuşi să nu-i răspundă cu un gest similar.

— Nu pari să fi dormit, spuse ea.

Grayson deschise ochii.

— Am dormit. Am băut până n-am mai ştiut de mine. Doar mândria m-a făcut să ies împleticindu-mă din cameră în întunericul de dinaintea zorilor. Singurul meu gând era la cum te va atinge în bezna nopţii…

— Nu m-a atins deloc.

Deşi ea îl ţinuse în braţe, John nu se întorsese, iar în cele din urmă adormise cu spatele la ea. Văzu o expresie surprinsă apărând pentru o clipă pe chipul lui Grayson, urmată imediat de uşurare.

— Nu îl înţeleg, Abbie. Eu aş fi făcut dragoste cu tine toată noaptea dacă aş fi fost lipsit de compania ta timp de patru ani. Nu ştiu dacă să-mi doresc ca lucrurile să stea altfel între voi doi sau să mă bucur că n-a pus mâna pe tine. Privirea îi deveni disperată. Am crezut că-mi voi pierde minţile azi-noapte, închipuindu-mi că…

Abbie îi văzu gâtlejul cuprins de spasme când se chinui să înghită. Ar fi vrut să-l strângă la piept, să-l

consoleze şi să-l iubească.

— Ne-am căsătorit pentru că el avea nevoie de cineva care să se ocupe de casa lui, iar eu aveam nevoie să plec din casa părinţilor mei. Îmi plăcea să simt că cineva avea nevoie de mine. Nu ştiam că există o diferenţă între a avea nevoie de cineva şi a dori pe cineva. Nu până nu te-am cunoscut pe tine.

— Sunt un ticălos egoist, Abbie, fiindcă îmi doresc să nu găseşti plăcere în braţele soţului tău ca să te întorci la mine.

— Dac-ar fi vorba doar de plăcere, aş fi plecat cu tine aseară. Dar e mai mult de-atât. E vorba de onoare, loialitate, jurăminte care mă leagă de John.

— Abigail! Ea întoarse capul şi-l văzu pe John stând pe prispă, cu bretelele pantalonilor atârnându-i pe lângă corp. Trebuie să te-ocupi de micul dejun!

— Vin imediat! Se întoarse spre Grayson. Iei masa cu noi?

El clătină din cap.

— Nu. Nici măcar nu-s sigur că voi reuşi să rămân pe ogor toată ziua, nevoit să te privesc fără a te putea atinge.

— Abigail!

Ea tresări.

— Trebuie să plec.

— Dacă îţi face vreun rău cât de mic, scrâşni el.

Abbie clătină viguros din cap.

— Nu-mi va face.

Cel puţin nu lovind-o fizic. Când o luă la fugă spre casă, în minte-i răsună refrenul unui cântec pe care-l fredona în copilărie. „Cu bâte şi pietre mă poţi sfărâma, dar de vorbe nu ştiu să mă doară”.

De-abia acum, ca adult, înţelegea că acel cântec era o minciună, fiindcă vorbele puteau ucide un suflet, puteau gâtui o inimă. Soţul ei îşi amintise de ogoare, dar nu-şi amintise de ea.

*

Grayson n-avea habar cum se dusese vestea, însă până la mijlocul dimineţii apărură treptat o mulţime de vecini care începură să se strecoare printre brazde sub privirea atentă a lui John Westland. Toţi păreau să se bucure sincer de întoarcerea lui, iar Grayson surprinse frânturi de conversaţie. Toată lumea aştepta cu nerăbdare recolta din anul următor.

Westland avea să ştie data şi ora exactă la care trebuiau semănate seminţele. Avea să ştie când avea să vină vremea recoltei, avea să ghicească atât cât aveau să producă, cât şi ce pierderi aveau să sufere, în grija lui, ogoarele aveau să dea tot ce aveau mai bun.

Grayson îşi spuse că, din păcate, nimeni nu părea să observe că nimic din toate acestea nu avea să se răsfrângă şi asupra soţiei lui. Dacă încă lucrau pe ogoare era datorită eforturilor pe care le făcuse ea în lipsa soţului ei.

Îşi duse sacul plin la căruţa de la capătul brazdei şi înşfăcă unul gol din vraful de pe bancă. Cu spatele şiroind de sudoare, strânsă deja în adânciturile trupului lui, traversă cu paşi mari ogorul pentru a ajunge la Abbie.

Spatele ei era curbat sub greutatea unui sac ce era doar pe jumătate plin.

— Fă schimb de saci cu mine.

Ea se ridică încet şi îşi trecu dosul palmei peste frunte. Îi oferi un zâmbet duios ce îl făcu să înţeleagă fără urmă de îndoială că avea cu adevărat o inimă şi visuri, vise pe care ea i le trezise.

— Ei, de ce-aş face asta?

— Fiindcă puţinul bumbac rămas e atât de răsfirat încât suntem nevoiţi să cărăm sacii pe distanţe mai mari decât înainte, iar acesta e mai uşor.

— Dar va deveni mai greu.

— Până să se întâmple asta, o să te doară mai puţin spatele.

Înainte ca ea să apuce să mai protesteze, Grayson îşi strecură mâna între breteaua sacului şi umărul lui Abbie şi i-l luă. Aproape văzu uşurarea inundându-i chipul.

— Nu permit pungăşii pe ogoarele mele, răsună

huruitor o voce gravă.

Grayson îşi luă ochii de la Abbie şi îi mută asupra lui Westland, care stătea ceva mai departe cu mâinile în şold şi ochii îngustaţi într-o expresie de furie rece. Cu coada ochiului văzu alte câteva persoane oprindu-se din ceea ce făceau pentru a se zgâi la ei.

— Pardon? întrebă Grayson, nereuşind să-şi stăpânească aroganţa ce i se strecură în voce.

— Îmi plătesc lucrătorii cu câte doi gologani de fiecare sac cules. Să iei un sac pe jumătate plin e o pungăşie.

— Doi gologani?

— Douăzeci şi cinci de cenţi, îi explică Abbie.

Grayson susţinu privirea acuzatoare a lui Westland.

— Nu sunt unul dintre lucrătorii tăi. Singurul motiv pentru care îţi culeg nenorocitul de bumbac e fiindcă vreau s-o ştiu pe Abbie scăpată de munca pe ogoare cât mai curând posibil.

— N-am să te plătesc pentru sacii pe jumătate umpluţi pe care îi iei de la ea.

Grayson puse sacul gol pe umărul lui Abbie. Ea îşi puse o mână peste a lui.

— Nu te prosti. Dacă n-o să te plătească…

— Nu mă interesează banii, Abbie. Nu m-au interesat niciodată.

— Nimeni nu lucrează în lanurile de bumbac pe degeaba.

— Dacă munca mea te ajută să scapi mai repede de pe ogoare, atunci înseamnă că n-a fost degeaba.

Simţi privirea lui John Westland sfredelindu-l când se îndreptă spre un loc unde bumbacul era ceva mai abundent. Cu cât reuşea mai repede să-şi umple sacul, cu atât putea mai repede să-i ducă unul gol lui Abbie.

Ziua aceea se dovedi a fi cea mai lungă din viaţa lui. Căldura era de nesuportat.

Degetele îi erau mânjite de sânge şi umflate, îl dureau şi erau cuprinse adesea de crampe, însă cel mai tare îl chinuia efortul de a-şi zăgăzui emoţiile. Era sfâşiat între dorinţa de a-l înfrunta pe John Westland şi cea de a

respecta întoarcerea acestuia.

Când începu să se lase seara, restul culegătorilor plecară de pe ogor, însă Grayson continuă să culeagă smoc după smoc după smoc. Câtă vreme încă mai vedea umbrele, putea să mai culeagă, iar fiecare capsulă culeasă de el însemna una mai puţin pentru Abbie.

*

Abbie îl înveli pe Micah până sub bărbie, deşi ştia că noaptea era caldă, iar micuţul avea să se scuture de cearşaful ce îi acoperea trupul minuscul înainte să alunece în somn. Se scursese o săptămână de când John se întorsese acasă şi încă nu venise niciodată să le ureze noapte bună copiilor lui.

— Cum se face că Gray nu mai poate să ne citească? vru Micah să ştie.

Abbie se aşeză pe marginea patului lui; el o studie cu ochi mari.

Ea îi dădu părul pe spate.

— Nu mai locuieşte aici şi trebuie s-ajungă în oraş, unde stă acum, înainte să se lase întunericul.

— Cu cine locuieşte?

— Are o cameră la tavernă.

— Mi-ar plăcea să locuiască aici, spuse Micah.

— Şi mie, interveni Johnny. Mă gândeam că poate o să te căsătoreşti cu el.

Inima lui Abbie tresări violent când îi aruncă o privire lui Johnny. Băieţii împărţeau un pat mare – dormind împreună ca şi cum nu i-ar fi deranjat să se lovească de altcineva peste noapte. Poate că găseau chiar o oarecare alinare în acest lucru. Spre deosebire de ea şi John, care – după prima noapte – dormeau ţepeni, având grijă să rămână fiecare pe propria parte de pat.

Clătină din cap.

— Nu, nu.

Ce ar fi putut să spună? „Aveam de gând să mă căsătoresc cu el. Încă îmi doresc să mă căsătoresc cu el,

însă soarta mi l-a adus înapoi pe tatăl vostru, iar acum trebuie să îmi onorez jurămintele făcute la şaisprezece ani”. Se mulţumi să clatine din nou din cap.

— A zis că o să se mute la Galveston odată cules bumbacul ăsta nenorocit…

— Johnny! îl mustră ea, deşi, în sinea ei, o părticică din ea zâmbi.

În săptămâna de dinainte de întoarcerea lui John nu-l auzise niciodată pe Grayson să vorbească despre bumbac fără a-i adăuga epitetul de nenorocit.

— Dar aşa a zis el, protestă Johnny.

— Ştiu, dar noi nu vorbim aşa. Bumbacul ne pune mâncare pe masă, aşa că suntem recunoscători că-l avem.

— Vreau să merg la Galveston cu el, spuse Johnny.

„Şi eu”. Ar fi mers oriunde cu el.

— Nu poţi. Casa ta e aici.

— Dar…

— Eventual când te vei face mare.

Se ridică şi se aplecă deasupra fiecăruia din băieţi, sărutându-i pe frunte, deşi ştia că Johnny ar fi preferat să nu o facă. Era atât de flămândă de afecţiune încât se bucura de fiecare picătură ce i se oferea.

Stinse flacăra din lampa lor înainte de a ieşi din cameră, închizând încet uşa în urma ei. Îşi lipi fruntea de panoul de lemn. Nu mai pusese niciodată la îndoială sfinţenia jurămintelor de căsătorie… până acum. Cui să-i rămână loială, soţului ei sau propriei inimi?

Se întoarse lent, iar răsuflarea i se poticni în piept în faţa scenei ce i se dezvălui.

John era aşezat la masă, dând paginile Bibliei ce aparţinea familiei lor, îndepărtând petalele zdrobite şi răsfirându-le înaintea lui. Erau florile pe care i le dăduse Grayson.

Uitase cât de des obişnuia John să-i ceară să citească din Biblie.

În afară de almanah, pe care tot ea i-l citea, era singura carte pe care o avuseseră până să primească de la Grayson romanul *Ivanhoe.*

Cu tot calmul de care era în stare, se duse la masă. Făcându-şi palma căuş, începu să strângă petalele veştejite.

— Lasă-le! îi porunci John.

— Fac atâta mizerie…

— El ţi le-a dat, nu-i aşa?

— E-el? se bâlbâi ea.

John îşi aţinti privirea aspră şi necruţătoare în ochii ei.

— Rhodes.

Abbie se lăsă să cadă pe scaun cu inima bubuindu-i şi se întrebă dacă n-ar fi fost cumva mai bine să mintă. Însă în cele din urmă decise că John merita să ştie adevărul.

— Da.

— Mă gândeam eu. Sunt surprins că ogorul nu ia foc pe loc la ce priviri vă aruncaţi unul celuilalt.

Ea se simţi ca şi cum ar fi pălmuit-o.

— Nu m-am uitat aproape deloc la el toată săptămâna…

— Ah, dar când totuşi o faci…

— Nu-i corect, John. Sări din scaun, răsuflând sacadat, accelerat, ca şi cum ar fi fost pe punctul să se înece şi s-ar fi chinuit să tragă aer în piept. Se răsuci pe călcâie pentru a-l înfrunta, încleştându-şi mâinile în pumni pe lângă corp. Mi s-a spus că ai murit şi nu mi-am păzit inima atât de sever cum ar fi trebuit – cum aş fi făcut-o dacă aş fi ştiut că eşti în viaţă.

— Îl iubeşti, deci?

Abbie fu complet luată prin surprindere de durerea pe care o văzu reflectată în ochii lui căprui. Orice urmă de furie se risipi instant. John nu merita ceea ce se întâmpla. Niciunul dintre ei nu merita acea glumă crudă a sorţii.

— Da, îl iubesc.

John deschise cu grijă Biblia la ultimele pagini, dând din cap. Cu vârful unui deget bont arătă spre cuvintele mâzgălite pe pagina rezervată familiei.

— Ce scrie aici?

Abbie ştiu din prima clipă ce anume-i arăta, însă se apropie oricum şi îşi aţinti privirea asupra cuvintelor pe

care le scrisese la şaisprezece ani. Îşi înghiţi nodul ce i se pusese în gât.

— John Westland s-a căsătorit cu Abigail Morgan la 14 ianuarie 1856.

— Tu ai scris cuvintele alea.

— Da, ştiu.

El ridică ochii spre ea.

— La bine şi la rău.

Ea încuviinţă din cap fără un cuvânt. De unde să fi ştiut că binele fusese reprezentat de anii de dinainte de război, iar răul avea să se dovedească o călătorie în iad?

Cu un gest scurt din cap, John închise Biblia şi îşi puse mâna peste ea ca şi cum ar fi făcut un jurământ solemn.

— La bine şi la rău, Abigail. Până ce moartea ne va despărţi.

*

Ştia că ceea ce făcea era riscant, că poate făcea mai mult rău decât bine, însă inima ei nu-i dădu de ales.

Aşteptă până îl auzi pe John sforăind. Dormea întotdeauna dus. Nu se trezea niciodată când ţipau copiii, nu se clintea niciodată când Abbie se dădea jos din pat. Nu făcu excepţie nici în noaptea aceea.

Se îmbrăcă rapid, încet, încălţându-se doar după ce ieşi din casă. Apoi înşeuă calul pe care hotărâseră în unanimitate să-l boteze Ivanhoe şi se duse în oraş.

Luna trona pe cerul întunecat ca un glob portocaliu călăuzindu-i paşii. Singura stradă din orăşel, o uliţă de pământ largă, era scăldată de lumina felinarelor.

Taverna se afla în centrul oraşului. Când se apropie, Abbie văzu scările din spatele clădirii ce duceau la camerele de închiriat de la etaj.

Ce stupidă fusese. Chiar dacă ar fi urcat acele scări şi ar fi reuşit să ajungă la etajul la care se aflau camerele de închiriat, cum avea să o găsească pe cea a lui Grayson? Nu putea să bată pe rând la toate uşile şi să-şi ceară scuze când constata că era cea greşită.

Din umbra de lângă scări se ivi o siluetă: înaltă, zveltă, familiară. Inima i se strânse în piept, cuprinsă de o durere nejustificată, întinzând o mână, el prinse frâiele şi opri calul înainte de a o ajuta să descalece.

Abbie căzu direct în braţele lui Grayson.

— De unde ai ştiut că am să vin?

El îi prinse obrazul în palmă şi îi ridică faţa în sus. Trăsăturile îi erau ascunse de umbrele nopţii, însă un zâmbet trist străpunse întunericul.

— N-am ştiut, dar am sperat. O trase din nou la pieptul lui, iar ea îl auzi înghiţind în sec. Vii în camera mea?

Abbie încuviinţă din cap. Grayson îi priponi calul ceva mai departe de scări. Se îndoia că avea să-l vadă cineva acolo. Se întoarse la ea, îşi petrecu braţul în jurul ei şi o ţinu strâns lângă el cât timp urcară scările şi intrară pe uşa care ducea la holul de la etaj.

Ea nu mai intrase niciodată în tavernă şi, deşi nu vedea salonul principal, simţea oricum mirosul acru de fum de ţigară şi duhoarea stătută de whisky. Auzi paşi pe scări la celălalt capăt al holului. Grayson se mişcă rapid, conducând-o într-o cameră.

Era camera lui. În aer plutea parfumul lui. Era o aromă intensă, în care se amesteca şi mirosul sudorii scurse pe ogoare. O lampă ardea cu flacără mică pe o masă de lângă pat. Draperiile fluturau prin fereastra deschisă. Abbie auzi râsete bărbăteşti răsunând din stradă. Sunetul o făcu să se simtă vulgară, umilită de gândul că n-ar fi avut *ce* să caute acolo. Se desprinse de lângă Grayson, încolăcindu-şi braţele în jurul propriului trunchi.

— E mult mai plăcut aici decât în şopron, şopti ea.

— Dar e mai departe de tine.

Stătea lângă ea, atât de aproape încât îi simţea căldura.

— Te rog ţine-mă în braţe.

Braţele lui se închiseră în jurul ei fără ezitare, îmbărbătând-o şi alinând-o. Îi lipsise enorm acel lucru. Mângâierile neîntrerupte, atingerile întâmplătoare. Un gest atât de simplu ca ţinutul de mână.

Când Grayson făcu un pas în spate, Abbie îl urmă, ca şi cum ar fi valsat fără nicio altă muzică în afară de cea care izvora din inimile lor. El se aşeză încet pe pat, ţinând-o strâns, rostogolind-o până ajunseră amândoi culcaţi pe o parte, faţă în faţă. Desenă cu degetele asprite de bătături conturul sprâncenei ei, al tâmplei, al obrazului şi al bărbiei ei.

— În seara asta m-a întrebat dacă te iubesc, spuse ea încet.

Degetele lui încremeniră.

— Şi ce i-a răspuns?

— I-am spus că da.

Grayson îşi atinse buzele de ale ei cu delicateţea unui fluture poposind pe o floare proaspăt deschisă.

— Cum a reacţionat?

Abbie îşi puse mâna pe pieptul lui, simţindu-i bătăile inimii.

— Mi-a arătat unde am scris data căsătoriei noastre în Biblia familiei şi mi-a zis „La bine şi la rău”.

— E rău pentru tine acum?

Ea îşi lipi faţa de pieptul lui, iar braţele lui se închiseră în jurul ei. Îi simţi greutatea piciorului petrecut peste coapsa ei, apăsarea trupului lui peste al ei.

— Mă doare, Grayson. Mă doare să te văd pe ogoare. Te rog nu mai veni. Du-te la Galveston. Găseşte-ţi succesul acolo şi uită de mine.

El îşi strecură un deget sub bărbia ei şi îi ridică uşor capul de pe pieptul lui. Buzele lui se năpustiră violent peste ale ei, poruncitoare, limba lui invadându-i gura, revendicând un teritoriu ce nu îi mai aparţinea. Ea nu i se opuse deloc când o întoarse pe spate şi îşi puse trupul peste al ei. Îi simţi liniile trupului, tari şi ferme, apăsându-se peste rotunjimile ei. Cât de uşor i-ar fi fost să-şi uite jurămintele şi promisiunile… cât de uşor şi de imposibil de îndurat acel gând pentru tot restul vieţii.

Îşi smulse gura de sub a lui, întorcându-şi faţa într-o parte, răsuflând chinuit şi auzindu-l şi pe el gâfâind la fel de tare.

— Am puterea să te seduc, spuse el răguşit.

Ea îşi mută privirea asupra lui, tot ce avea în inimă reflectându-i-se în ochi.

— Probabil. Nu am venit aici ca să fiu sedusă, dar se pare că în ceea ce te priveşte sunt complet lipsită de voinţă. Şi totuşi, mi-ai promis că alături de tine voi avea întotdeauna de ales.

Grayson se dădu jos de pe ea şi se aşeză pe marginea patului, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi îngropându-şi faţa în palme.

— Fir-ar să fie, Abbie. Nu vreau să fii o cucerire. Eşti singura femeie din viaţa mea pe care mi-am dorit-o ca egală.

Se ridică şi ea în capul oaselor şi îşi lipi obrazul de spatele lui, lăsându-şi degetele să-i alunece pe şira spinării.

— Dacă vei rămâne în oraşul acesta, va veni şi clipa în care niciunul din noi nu va avea forţa de a spune nu… iar după ce va fi trecut acea clipă, iubirea noastră va muri.

Grayson se răsuci spre ea.

— Nimic nu va distruge ceea ce simt pentru tine.

Ea îi prinse obrazul în palmă.

— Fiindcă tu nu eşti nevoit să stai în fiecare zi la masă cu omul de care te leagă jurământul sacru al căsătoriei… şi nu eşti nevoit să-ţi priveşti copiii în ochi ştiind că l-ai trădat pe tatăl lor. Te iubesc, Grayson Rhodes. Te voi iubi mereu. Dar nu mai poţi fi al meu.

El se ridică de pe pat şi se întoarse spre ea.

— Să fac pe avocatul diavolului? Vrei să-ţi petreci restul vieţii cu un bărbat care nu te iubeşte aşa cum te iubesc eu?

Abbie se ridică la rândul ei, cu inima bubuindu-i. Ştiuse că ceea ce avea de făcut avea să se dovedească dificil, însă tot o năucea cât îi venea de greu să-l alunge.

— Responsabilităţile pe care ţi le-ai asumat faţă de o persoană nu încetează doar pentru că iubeşti pe altcineva mai mult. John a fost un soţ bun în felul lui. Nu pot să nu-i fiu şi eu o soţie bună. Nu a făcut nimic ca să merite să îl abandonez. Se întinse spre el cu un aer implorator. M-am

legat prin jurământ de el cu mult înainte să te cunosc pe tine…

— Zău că m-am săturat până peste cap să fiu tot pe locul doi când, de fapt, mi s-ar cuveni să am întâietate. Ducele era logodit când mama mea i-a făcut surpriza de a rămâne grea, însă a refuzat să renunţe la logodnă pentru a se căsători cu o actriţă. Şi aşa am ajuns ca, deşi sunt fiul lui cel dintâi născut, să fiu tratat ca ultimul dintre ei. Iar acum îmi spui că, doar fiindcă nu te cunoşteam când te-ai legat prin jurământ de Westland, nu contează câtuşi de puţin că te iubesc mai mult decât propria viaţă. Sunt aruncat cât colo, ca un gunoi… deşi sunt primul bărbat care te-a iubit vreodată.

Ea se lăsă să cadă pe pat, cu ochii şi gâtlejul încinse de lacrimi.

— Eşti mai mult de atât. Eşti primul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Dar e iubirea noastră motiv suficient să distrugem o viaţă? Fiindcă îl vom distruge, Grayson. John e un bărbat mândru. Dacă ar fi crud sau plin de ură… dacă m-ar bate… dacă prin purtarea lui mi-ar face viaţa insuportabilă, atunci l-aş părăsi. Dar ştiam că nu mă iubea atunci când m-am căsătorit cu el. Ştiam că avea doar nevoie de mine.

Cum să-i spun acum că asta nu mai e de-ajuns?

Grayson se aruncă în genunchi în faţa ei şi îi prinse chipul în palme.

— Ştii ce iubesc cel mai mult la tine? Că nu te pui niciodată pe primul loc. Speram că, poate, de data asta ai s-o faci.

Ea îşi petrecu degetele prin părul lui bogat, auriu.

— Mă simt ca întinsă pe un pat de tortură într-o temniţă, însă ştiu că dacă-i voi întoarce spatele lui John ceva din mine se va veşteji şi va muri… şi voi deveni o femeie pe care vei ajunge s-o urăşti.

— Nu te-aş un niciodată şi, fir-ar să fie, nu ştiu de ce, dar te iubesc în clipa aceasta mai mult decât te-am iubit vreodată.

— Atunci îndură-te de noi amândoi şi pleacă din oraş.

Privindu-l în ochi, văzu lupta dintre visurile lui şi realitate – bătălii pe care, în ultima săptămână, le purtase şi ea neîncetat în sinea ei.

După multă vreme, Grayson se ridică, o luă de mână şi o trase de pe pat.

— Cred că prefer de departe să fiu derbedeu în loc de gentleman. Durerea e considerabil mai puţină.

Sărutul pe care i-l oferi fu dulce-amărui şi sărat de lacrimile ei.

Când se dădu în spate, îi dezmierdă obrajii cu dosul degetelor.

— Te voi conduce acasă.

— Nu. Vom fi nevoiţi să ne luăm din nou rămas-bun. Nu pot…

El îşi puse un deget pe buzele ei.

— Ai spus destul. Traversă încăperea, deschise încet uşa şi aruncă o privire pe hol. E liber, şopti.

Abbie ieşi în hol. Grayson îşi petrecu braţul în jurul ei ca pentru a o proteja, conducând-o afară, apoi în jos pe scări. Îi aduse calul şi o ajută să încalece. Ea îi oferi un ultim zâmbet, temându-se că arăta la fel de frânt ca inima ei nenorocită.

— Fii fericit, Grayson!

— Imposibil, scumpo, fără să te am alături.

Ea dădu pinteni calului şi porni în galop, cuvintele lui răsunându-i în inimă. Avea să se dovedească imposibil pentru amândoi.

Grayson o privi dispărând în noapte, durerea din pieptul lui înteţindu-se când distanţa i-o răpi de sub ochi.

— Deci până la urmă a meritat să aştepţi, spuse Kit, apărând din întuneric.

— Mă spionai?

— Nu, doar făceam o plimbare în miez de noapte. E ironic, nu-i aşa? Ai preferat dintotdeauna femeile căsătorite şi tocmai acum, când credeai că te vei lepăda de meteahnă, ai ajuns să te culci din nou cu o femeie căsătorită.

— Nu m-am culcat cu ea.

— Nu e nevoie să mă minţi…
Grayson se răsuci pe călcâie.
— Nu te mint, fir-ar să fie! A venit să-şi ia rămas-bun. Atâta tot. Cât de repede putem pleca la Galveston?
— Într-o zi sau cam pe-acolo. Cum rămâne cu bumbacul de pe ogoarele soţului ei?
— După mine n-are decât să putrezească. Tu fă tot ce poţi să scăpăm cât de repede din locul ăsta infect.
Urcă furtunos scările, dorindu-şi să-şi fi trimis conştiinţa în purgatoriu şi să fi făcut dragoste cu Abbie pentru ultima dată.

Capitolul 15

Grayson aşteptă până fu sigur că toată lumea plecase de pe ogoare, apoi îşi opri calul şi şi-l priponi lângă şopron. Se ţinuse departe timp de trei zile, cât îi luase lui Kit să organizeze plecarea la Galveston. Avusese impresia că prietenul lui se mişcase excesiv de încet şi se întrebase în repetate rânduri dacă nu cumva Kit n-avea niciun chef să plece.
Se plimbă printre brazde. Nu mai rămăsese aproape niciun smoc de bumbac. Abbie avusese dreptate. John Westland ţinea morţiş ca ogoarele lui să fie curăţate la sânge.
— Hei, Gray.
Grayson se întoarse uşor la auzul vocii tinereşti.
— Bună seara, Sir Johnny.
Johnny zâmbi radios.
— Când o să mai facem un turnir?
El venise să-şi ia adio, însă cuvântul i se blocă pe neaşteptate în gâtlej, dovedindu-se al naibii de greu de rostit.

— Nu ştiu.
— Zău că ultimul a fost teribil de distractiv.
— Da, a fost, recunoscu el, amintindu-şi fiecare zâmbet pe care i-l oferise Abbie în ziua aceea.
Johnny smulse un smoc mic de bumbac şi şi-l îndesă în buzunarul pantalonilor.
— E ciudat cu tati acasă. Ridică ochii. Mă gândesc că-i tati, fiindcă aşa zice mama, dar nu mi-l amintesc deloc.
— Îmi închipui că-i greu, dar în timp… ei bine, va fi ca şi cum n-ar fi plecat deloc, nu-i aşa?
Johnny strâmbă din nas.
— Mă gândesc că da. Se apecă în faţă şi scurmă pământul cu degetul mare de la picior înainte de a-i arunca o privire şovăielnică lui Grayson. Ce-i aia târfă?
Grayson îşi dădu capul în spate, zgâlţâit de şocul de a auzi acel cuvânt de pe buzele unui copil.
— Ei bine, e o femeie… Unde ai auzit cuvântul ăsta?
— Mai devreme, când se întorceau de pe ogoare, l-am auzit pe tati spunându-i lui mami că e o târfă. Ea a început să plângă. De aia am venit aici.
Grayson fu inundat de furie – incandescentă, orbitoare şi fierbinte.
— Mama ta nu e o târfă, scrâşni el printre dinţii încleştaţi, şi niciodată, indiferent ce s-ar întâmpla, nu ai voie s-o consideri astfel.
Se răsuci pe călcâie, pornind spre casă cu paşi furioşi, zdrobind plantele sub picioare. Dacă John Westland credea că Abbie era o târfă, avea să descopere cât de curând ce mare ticălos era Grayson Rhodes cu adevărat.
Urcă furtunos treptele şi deschise violent uşa, fără a se obosi să se strecoare în casă neauzit. Apucă să-l vadă pe Westland plimbându-se agitat înainte de a se opri brusc, aruncându-i o privire mânioasă lui Grayson. Abbie stătea în picioare în spatele unui scaun de la masă, cu mâinile atât de strâns încleştate pe spătar încât încheieturile degetelor i se albiseră. Lydia şi Micah urmăreau întreaga scenă cu ochii bulbucaţi şi gurile căscate.
— Lydia, Micah, mergeţi să căutaţi nişte iarbă

proaspătă pentru calul meu, spuse Grayson, surprins că vocea nu îi tremura la fel de tare ca trupul.

Westland făcu un pas ameninţător în faţă, cu mâinile încleştate în pumni pe lângă corp.

— Pe toţi sfinţii, n-am să-ţi permit să le dai ordine copiilor mei.

— Crede-mă, Westland, e mai bine aşa. Ar fi de dorit să n-audă ceea ce am de spus.

Westland îşi privi copiii şi indică din cap spre uşă.

— Mergeţi.

Luându-se de mână ca şi cum ar fi avut în sfârşit o cauză comună, Lydia şi Micah se retraseră în grabă. Odată ce-i văzu destul de aproape de ogoare, Grayson trânti uşa în urma lor, sunetul brutal reverberând în întreaga încăpere.

Răsuflând greoi, cu pumnii încleştaţi, se întoarse spre bărbatul pe care-l detesta.

— Nu spune nimic, îl rugă Abbie încet.

Grayson îşi aţinti privirea în ochii ei. Desprinzându-şi mâinile de pe scaun, ea se linse pe buze. Arăta atât de teribil de tânără, atât de vulnerabilă, însă vedea în atitudinea ei şi o forţă care ştia că fusese călită în cenuşa războiului.

Abbie se întoarse spre soţul ei.

— Aş dori câteva minute între patru ochi cu Grayson.

— Părerea mea e că aţi petrecut destule minute între patru ochi, mârâi Westland.

Abbie îşi trase capul în spate ca şi cum ar fi pălmuit-o. Grayson făcu un pas în faţă, cu un aer ce nu prevestea nimic bun.

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa cu ea.

— Vorbesc cu ea cum am eu chef. E soţia mea, fir-ar să fie! Chipul îi fu inundat de mânie. Şi nu mă îndoiesc că-i târfa ta, din moment ce poartă bastardul tău în pântec.

Cuvântul – şi implicaţiile a ceea ce tocmai spusese Westland – aproape îl făcură pe Grayson să se îndoaie de la mijloc de durere, ca şi cum ar fi fost izbit cu o halebardă.

— Să nu îndrăzneşti să foloseşti cuvântul ăla faţă de

acest copil, scrâşni Abbie cu flăcări în ochii violeţi.

Westland arăta de parcă i-ar fi dat un pumn. Grayson îşi îndreptă privirea spre abdomenul ei.

— E adevărat? Porţi în pântec copilul meu?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Pe toţi dracii, da, e adevărat! aruncă Westland mârâit. Vomită aproape întruna de dimineaţă.

— S-ar putea să fie de la ceva ce am mâncat, spuse ea încet.

— Ştii bine că nu-i aşa, replică Westland. Şi-s al naibii de sigur că nu-i al meu, fiindcă nu m-am atins de tine de când m-am întors.

Abbie îndreptă spre soţul ei o privire atât de rugătoare încât Grayson îşi spuse că şi diavolul în persoană s-ar fi lăsat înduplecat.

— Te rog lasă-mă să vorbesc cu Grayson între patru ochi, câteva minute.

Privirea lui aspră se plimbă între Grayson şi Abbie.

— Mă gândesc că răul a fost de-acum făcut. Dar nu uita că eşti soţia mea.

Ieşi furtunos pe uşa casei. Tot sângele se scurse de pe chipul lui Abbie când se lăsă să cadă pe un scaun şi îşi apăsă o mână pe gură.

— Eşti bine? o întrebă Grayson.

Ea încuviinţă din cap.

— Îmi pare teribil de rău.

El îngenunche în faţa ei.

— De asta ai venit la mine, de asta mi-ai cerut să plec? Ca să nu aflu niciodată că am un copil?

— Nu, de-abia ieri am început să bănuiesc ce se întâmplă.

Fruntea lui Grayson se încreţi într-o expresie de încruntare.

— Mi se pare prea devreme…

— Fără îndoială s-a întâmplat înainte… înainte de noaptea în care ai împărţit patul cu mine.

Stomacul lui fu cuprins de spasme.

— Deci m-am înşelat crezând că e suficient să mă

retrag din tine. Se ridică brusc în picioare. Un bastard…

— Copilul ăsta nu va fi bastard. Se va naşte într-o familie sfinţită prin căsătorie.

Grayson fu năpădit de un val de furie.

— Şi crezi că asta e de ajuns? Crezi sincer că bărbatul ăla o să accepte copilul zămislit din sămânţa mea ca fiind al lui? Crezi sincer că am să permit aşa ceva, că nu îmi voi revendica…

Abbie se ridică din scaun ca un înger al răzbunării.

— Dacă-ţi pasă cât de puţin de copilul acesta, ai s-o permiţi. Dacă mă iubeşti aşa cum pretinzi, îţi vei ţine gura. John va accepta copilul ca fiind al lui. Dacă n-ar face-o, s-ar umple de ruşine, şi e mult prea mândru pentru aşa ceva.

— Aveai de gând să mă laşi să plec fără să-mi spui?

— Nu ştiu. E un şoc la fel de mare pentru mine cum e şi pentru tine. Îmi doresc tot ce-i mai bun pentru copilul acesta, însă legile divine şi cele umane nu-mi permit să mă căsătoresc cu tatăl său. Ochii îi reflectau o resemnare deplină. Îi vor permite însă soţului meu să accepte copilul acesta ca fiind al lui.

— Nu te poţi aştepta să plec pur şi simplu.

— Ce ai avea de câştigat rămânând?

Grayson îi întoarse spatele, având impresia că inima îi fusese jupuită de vie.

— Nu mi-am dorit asta niciodată, nici pentru tine, nici pentru copilul nostru. Trebuie să existe o altă cale.

— Am fost cu toţii prinşi într-o situaţie nefericită. Nu mai putem da timpul înapoi, aşa că trebuie să ne descurcăm cât de bine putem.

Grayson simţi o nevoie intensă de a izbucni într-un râs aspru. De ce nu putuse John Westland să moară în război, aşa cum fusese informată Abbie?

O privi în ochi.

— Nu sunt sigur dacă mai am forţa de a pleca, Abbie. Nu acum.

Ea ridică spre el ochii scânteind de lacrimi.

— O ai, spuse ea încet, cu atâta convingere încât Grayson nu putu să nu o creadă.

Încuviinţă scurt din cap.

— Am să te anunţ unde mă aflu – iar dacă ai vreodată nevoie de ceva…

Ea dădu rapid din cap.

— Te rog pleacă.

Grayson deschise uşa şi ieşi pe prispă. Sprijinit de stâlp, Westland stătea cu privirea aţintită asupra ogoarelor.

— Ai terminat de discutat cu târfa ta despre bastardul vostru? întrebă el.

Spre marea lui surprindere, Grayson fu cuprins de un calm profund şi se întrebă cum de nu se gândise mai devreme la acea soluţie facilă pentru dilema lor.

— Ţi-am spus că nu voi tolera să i te adresezi lui Abbie în felul acesta. În apărarea onoarei ei, te provoc la duel o înfruntare cu pistoale în zori, peste două zile de acum.

Sări de pe prispă şi se îndreptă furtunos spre calul lui.

Nu aşteptă ca Westland să confirme că-i accepta provocarea, pentru că acea confirmare nu avea nicio importanţă. Într-un fel sau altul, Grayson avea să-l înfrunte, iar într-un fel sau altul…

Auzi lipăit de tălpi goale pe pământ, apoi simţi mâna mică închizându-se pe braţul lui. Se opri poticnindu-se şi o privi pe Abbie în ochii înlăcrimaţi.

— Nu înţeleg ce ai făcut acum, spuse ea.

— Intenţia mea, scumpo, e să mă asigur că eşti cu adevărat văduvă.

*

Luna nu mai era decât o dungă îngustă pe cerul nopţii, curbată într-un zâmbet batjocoritor, pe când ajunse Grayson înapoi în oraş. După ce îşi lăsă calul în singurul grajd disponibil, se îndreptă spre tavernă.

Era un loc oribil. Aerul era înecat de fum gros şi de duhoare de whisky. Câţiva bărbaţi îşi îndreptară privirea spre el. Majoritatea îşi văzură în continuare de ale lor, înecându-şi tristeţea, îngrijorarea şi teama. Nu-i păsa câtuşi

de puţin de problemele lor, căci nimic din ceea ce îi frământa pe ei nu se putea compara cu dificultăţile lui.

Traversă cu paşi mari încăperea pentru a ajunge la masa la care Harry era aşezat alături de o tânără. Ambii ţineau în mâini mai multe cărţi răsfirate în evantai.

Harry zâmbi când îl văzu.

— Gray! Fă cunoştinţă cu Jessye. Mă învaţă fineţurile jocului de poker.

— Ba nu te învăţ nimic. Încerc să mă dumiresc cum trişezi, spuse ea, cu o voce la fel de groasă ca fumul din încăpere.

— Ei, iubito, eu nu trişez niciodată.

Ea miji ochii verzi ca primele frunze înmugurite primăvara.

— Nu doar că trişezi, dar mai şi minţi.

Harry izbucni în râs, sunetul făcându-l pe Grayson să-şi piardă şi ultima urmă de răbdare.

— Ai cumva pistoale de duel?

Harry deveni brusc serios, ca şi cum Grayson i-ar fi înfipt în faţă unul din pistoalele de care-l întrebase.

— Poftim?

— Ţi-ai adus cumva cu tine pistoale de duel?

— Da, chiar mi-am adus o pereche pe care am moştenit-o de la bunicul meu. De ce?

— L-am provocat pe soţul lui Abbie la duel.

Jessye făcu ochii mari şi îşi puse cărţile pe masă, dezvăluind că erau toate de cupă.

— Te referi la John Westland? Pe el l-ai provocat?

— Am de gând să apăr onoarea soţiei lui.

Harry îşi împinse scaunul în spate.

— Mă duc după ele.

Grayson se aşeză pe scaunul de pe care tocmai se ridicase Harry şi îşi turnă de băut, surprins să constate că mâna îi tremura. Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea furie. Simţi privirea lui Jessye aţintită asupra lui. O studie peste buza paharului în timp ce sorbi lacom din el.

Ea îi susţinu privirea fără urmă de sfială prefăcută.

— O să te-omoare.

El ridică nepăsător din umeri.
— Vom vedea.
— Abbie n-o să te ierte.
Grayson îşi spuse că whisky-ul probabil îi ajunsese în sfârşit în stomac, pentru că senzaţia de arsură se intensifică.
— Era mai fericită când îl credea mort.
— Abbie nu este omul care să pună propria fericire în faţa fericirii altora.
— Motiv pentru care am s-o fac eu pentru ea.
— Chiar dacă preţul va fi dragostea ei?
Mâna lui se încleştă involuntar pe pahar.
— Vreau s-o văd cu ochii luminoşi şi zâmbetul radios ca un răsărit. Dădu pe gât ce mai rămăsese din whisky şi trânti paharul pe masă. Indiferent ce preţ va trebui să plătesc eu. Dornic să lase deoparte acel subiect deprimant, arcui o sprânceană. Să ştii că Harry într-adevăr trişează.
Ea îşi boţi chipul pătat de prea mulţi pistrui pentru a fi atrăgător. Strânse cărţile împrăştiate pe masă şi începu să le amestece.
— Ştiu. Doar că nu mă dumiresc cum reuşeşte.
Fără să ştie nici el prea bine de ce, Grayson simţi nevoia să adauge.
— Presupun că ştii şi că Harry e un ticălos.
Ea îi oferi un zâmbet poznaş, iar el îşi dădu seama că probabil zâmbetul acela îl făcuse pe Harry să se aşeze la masa aceea cu ea.
— Eşti apărătorul tuturor femeilor?
— Nicidecum. Dar n-aş vrea să te văd suferind.
— Am crescut într-o tavernă. Ştiu că Harry e genul de bărbat căruia îi place vânătoarea, dar am impresia că se plictiseşte repede de pradă după ce s-a jucat cu ea de câteva ori.
— Deci n-ai de gând să-l laşi să te înhaţe?
Ea zâmbi radios, un zâmbet fals care îi răpi lumina din ochi, transformându-i în două smaralde ciobite.
— Am învăţat pe propria piele că nu-s genul de femeie pe care bărbaţii să-şi dorească s-o păstreze.

— Atunci pun rămăşag că n-ai cunoscut decât neghiobi.

Lumina se reaprinse în ochii ei.

— Cerule, dar ştiu că voi englezii vă pricepeţi la fermecat femei.

Grayson zâmbi cald.

— Adevărul e că am fermecat la viaţa mea câteva femei.

— Pe Abbie?

El se simţi ca şi cum ar fi încasat un pumn în stomac, iar zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Nu. Pe Abbie niciodată.

Împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare când reapăru Harry. Acesta puse pe masă o cutie de lemn bogat sculptată.

— Au fost ale bunicului meu, anunţă el cu o oarecare mândrie. Ridică atent capacul şi dădu la iveală două pistoale de duel. Cu un gest plin de respect, puse mâna pe unul din ele, îl scoase şi i-l întinse lui Grayson. Grayson luă pistolul şi îl aţinti spre o sticlă aflată pe un raft deasupra barului.

— În ce stare e cătarea?

— Excelentă.

— M-am gândit că poate n-ar fi rău să exersez puţin, aşa că am stabilit duelul peste două zile.

— Înţeleaptă decizie, spuse Harry.

— Unde-i tocul? vru Jessye să ştie.

Grayson îi aruncă o privire peste umăr.

— Tocul?

Ea încuviinţă din cap.

— Ştii tu. Chestia aia în care porţi pistolul.

Harry îi oferi un zâmbet indulgent.

— Noi purtăm pistoalele în cutie.

— Va fi mort înainte s-apuce să ia arma în mână.

Harry se aplecă spre ea.

— Iubito, asta e interzis prin lege.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Dumnezeule îndurător, fereşte-mă de ignoranţa

neghiobilor. Susţinu privirea lui Grayson. L-ai provocat la un schimb de focuri?

— Un duel.

— Aici nu ne duelăm. Aici adversarii îşi pun pistolul la şold şi se înfruntă bărbăteşte. Ultimul care-şi scoate pistolul din toc este cel care moare.

Grayson se uită la Harry, care se zgâia la Jessye.

— Te referi la pistoalele alea pe care bărbaţii de prin părţile astea le poartă la şold ca şi cum s-ar aştepta în permanenţă să aibă nevoie de ele? întrebă Harry.

— Exact.

— Îşi scot armele din toc…

— Şi le scot fulgerător. Îşi îndreptă atenţia spre Grayson. Trebuie să-ţi scoţi pistolul din toc mai rapid decât şi-l va scoate John Westland pe al lui. Trebuie să ocheşti şi să tragi înainte s-o facă el.

— Pare de-a dreptul barbar, spuse Harry.

— E mai rău de-atât, englezule, replică Jessye. E de-a dreptul mortal. Îl privi pe Grayson în ochi. Vorbeşti limba gurilor de foc?

Grayson fu copleşit de confuzie.

— Ştiu ce înseamnă pasiunea, dar nu văd ce legătură are…

— Guri de foc înseamnă revolvere, îl repezi ea. Dacă ai fi deştept, te-ai retrage din duelul ăsta.

Grayson îşi îndreptă spatele, iar ea se grăbi să ridice o mână.

— Nu te obosi să protestezi. Încă n-am cunoscut niciun bărbat deştept. Am să te învăţ eu tot ce trebuie să ştii… după care am să-ţi plâng la îngropăciune.

*

Abbie era cuprinsă de greaţă, o greaţă ce n-avea nimic de-a face cu fiinţa ce creştea în pântecul ei. Copilul lui Grayson. Gândul îi stârnea o fericire incredibilă – şi teamă. Cum avea să se poarte John cu micuţul după ce venea pe lume? Asta dacă avea să supravieţuiască

înfruntării din ziua următoare.

De pe marginea ogorului, îşi privi soţul culegând bumbacul ca şi cum nu i-ar fi păsat că era, poate, ultima seară în care o mai putea face. Vecinii încetaseră să mai vină. Puţinul bumbac rămas nu merita nicidecum efortul de a fi cules, însă John continua să o facă, la fel cum procedase mereu şi în anii de dinaintea războiului – ca şi cum ar fi purtat o bătălie personală cu natura. Capsulele nu se maturizau toate deodată, iar uneori se găseau câteva care să se deschidă târziu, la circa o lună după ce se încheia culesul… iar John le smulgea din tufe.

Îşi aminti cum fusese la început, când de-abia se căsătoriseră. Îl urmase pe ogoare, chinuită de dureri de spate, cu picioarele obosite şi degetele umflate, încercând să înţeleagă ce anume îl determina să continue.

— Nu-i nevoie să mai culegi, îi spusese el. Doar ţine-mi companie.

Fără un cuvânt, se târâse printre brazde în urma lui. Pentru el, simpla ei prezenţă acolo păruse a fi de ajuns. Poate că era tot ce-şi dorise vreodată de la ea. Cineva care să i fie alături. Abbie fusese uluită să constate că nu părea să obosească niciodată, nu părea să se sature niciodată de acea muncă.

Iar acum se simţea trădat. De ce nu putea să înţeleagă cât crezuse mort? Că îşi trăise viaţa cu acea convingere falsă?

Îşi apăsă mâna pe abdomen, în locul în care creştea copilul lui Grayson. Era căsătorită. Avea să găsească o cale de a-l face pe John să înţeleagă că trebuia să recunoască micuţul ca fiind al lui. Nu avea să permită ca pruncul să sufere pentru păcatele ei.

Dacă John avea să supravieţuiască confruntării din dimineaţa următoare.

Închise strâns ochii. Cât era de stupid acel duel! Ce avea să rezolve în afară de moartea unuia din cei doi? Îl iubea pe Grayson, însă tot nu voia să-l vadă pe John ucis. Îi fusese alături când avusese nevoie de ajutor. În felul lui, fusese bun cu ea… iar ea şi-ar fi petrecut tot restul vieţii

împlinită sufleteşte dacă n-ar fi cunoscut nimic mai bun.

Auzi tropot crescând de copite şi se întoarse la timp pentru a o vedea pe Jessye Kane smucind hăţurile şi oprindu-şi calul. Îi plăcuse dintotdeauna Jessye, deşi lucra într-o tavernă. Femeile speculau întruna ce anume făcea o fată într-o tavernă. Abbie nu se încumetase niciodată să o întrebe.

Jessye descăleca şi îşi priponi calul de o tufă de bumbac. Abbie se întrebă de ce se mai obosise să o facă. Dacă animalul ar fi vrut s-o ia la goană, lujerul subţire nu l-ar fi împiedicat. Pomi spre vizitatoarea ei.

— Bună, Jessye.

Jessye purta pantaloni şi o cămaşă de flanel spălăcită. Ceea ce era un alt motiv pentru care femeile o bârfeau. Şi călărea bărbăteşte, în loc să folosească o sa de amazoană.

— Ce te aduce aici? întrebă Abbie.

— Probabil ceva care nu-i nicidecum treaba mea, replică aceasta, aţintindu-şi privirea asupra abdomenului lui Abbie.

Abbie îşi puse protector o mână peste burtă. Jessye ridică ochii spre ea, privind-o plină de compătimire şi înţelegere.

— Jucam cărţi cu Harry aseară. Băutura îi dezleagă limba ceva teribil. Îi dezleagă şi mâinile… Roşi. Dar asta nu te priveşte. În fine, zicea că, după părerea lui, e o neghiobie din partea lui Gray să se arunce într-un schimb de focuri doar pentru a pune mâna pe pământ. L-am întrebat la ce se referea.

Coborî privirea şi începu să smulgă frunze de pe plantă.

— Şi el ce-a zis?

Jessye oftă din adâncul sufletului.

— A zis că Gray îşi doreşte pământurile tale. A zis că ţi-a făcut curte şi a încercat să te facă să te îndrăgosteşti de el ca să se poată căsători cu tine şi să devină astfel stăpân peste pământurile tale.

Abbie făcu un pas în spate, cu inima bubuindu-i şi pieptul sfâşiat de durere.

— Nu cred aşa ceva.

— N-avea niciun motiv să mă mintă. Nu încape îndoială că-i un ticălos şi că trişează la jocul de cărţi. Nu l-am prins încă, dar sunt convinsă de asta… însă nu cred că minte… adică mai puţin când e vorba de trişat.

Abbie se răsuci pe călcâie şi îşi apăsă degetele pe gură.

— Dar de ce ar face asta? E destul pământ al nimănui.

— Bag seama că el nu ştia asta. Cu vârful ghetei, Jessye izbi o pietricică. Şi-asta nu-i tot.

— Ce altceva ar mai putea fi, Jessye? întrebă Abbie, vocea trădându-i durerea din inimă.

— Am făcut ceva oribil. Ieri l-am învăţat pe derbedeul acela cum să folosească un pistol. Cum să-l scoată din toc. Jur că a prins mişcarea imediat, ca o pasăre ce învaţă să zboare. În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva.

Abbie se întoarse brusc şi-l privi pe John plimbându-se pe ogoare.

— John a crescut cu pistolul în mână.

— Da, ştiu. Iar dacă m-ai fi întrebat acum două zile, aş fi zis că englezul n-are nicio şansă. Pe toţi dracii, i-am şi zis englezului că n-are nicio şansă să câştige. Dar acum nu mai sunt chiar atât de sigură. Nu e doar rapid – ci şi ţinteşte al naibii de bine.

— Înseamnă că are şanse destul de mari să-l ucidă pe John.

— Aşa cred şi eu – iar Harry pe asta mizează.

Oripilată, Abbie se uită la Jessye, care dădu solemn din cap.

— Da. Exact. Se pun rămăşaguri pe deznodământ, ca şi cum ar fi un joc sau ceva de genul. Am impresia că englezii ăştia n-au nici urmă de suflet.

*

Ştiuse că avea să vină. Sau, cel puţin, îşi dorise cu disperare să vină. Pe de altă parte, nutrise aceeaşi speranţă şi noaptea trecută, şi cu o noapte înainte, încă de când

aflase vestea că Abbie purta în pântec copilul lui.

Copilul lui. Bastardul lui, după cum îl numise Westland. Avusese nevoie de întreaga lui stăpânire de sine pentru a nu-l ucide pe individ pe loc. În măsura în care depindea de el, avea să se asigure că la urechile copilului său nu avea să ajungă niciodată acel apelativ infam.

Ieşi din întuneric când ea îşi struni calul şi descălecă. O trase în braţele lui.

— Abbie…

Ea îl izbi cu pumnii în piept, iar el se dădu înapoi clătinându-se. Lumina felinarului atârnat pe peretele lateral al tavernei proiecta o strălucire lugubră pe chipul ei. Văzu mânia arzând în ochii ei, aproape la fel de intensă ca flăcările unui foc adevărat.

— Sunt conştient că eşti supărată din cauza confruntării de mâine…

Lumina felinarului se reflectă în lacrimile ce îi scânteiau în ochi.

— Spune-mi că nu-ţi doreşti pământul.

Derutat, Grayson nu putu decât să se holbeze la ea.

— Fireşte că-mi doresc pământ. Ce bărbat ambiţios nu şi l-ar dori.

— Şi ţi-l doreşti destul cât să-mi spui că mă iubeşti? Destul cât să-l ucizi pe soţul meu ca să pui mâna pe el?

— De unde ţi-a venit o idee atât de absurdă?

— De la un ticălos, îi aruncă ea furioasă. Nu le-ai spus prietenilor tăi că ţi-ai dorit dintotdeauna să ai pământ?

El închise strâns ochii. Ah, Hristoase! Harry. Îl văzuse bând noaptea trecută, bând şi jucând cărţi cu Jessye. Îşi dădea drumul la gură mult prea mult când era cherchelit. Deschise ochii. Întinse implorator mâinile spre Abbie.

— Abbie…

Ea îl plesni peste mâini.

— Neag-o! scrâşni ea strângând din dinţi. Spune-mi că nu-ţi doreşti pământul.

— Dorinţa mea de a avea pământ n-are nicio legătură cu faptul că te doresc pe tine

Ea făcu un pas în spate.

— Dovedeşte-o.

— Cum? Spune-mi ce vrei să fac şi am s-o fac.

— Pleacă din oraşul ăsta şi nu te mai întoarce niciodată.

— Asta, scumpo, e singurul lucru pe care nu pot să-l fac. Nu am să-l las pe copilul meu să îndure umilinţa de a fi nedorit, nici pe tine nu te voi lăsa în mâinile unui bărbat care, în mod evident, nu nutreşte nici urmă de afecţiune faţă de tine.

— John e soţul meu şi-mi voi onora jurămintele făcute la căsătorie până în ceasul morţii mele.

— Şi cum rămâne cu micuţul nostru? Mi-l vei da mie când va veni pe lume?

O văzu pălind vizibil şi făcând încă un pas în spate.

— Nu!

Mâinile ei formară o barieră protectoare peste abdomen.

— Nu-mi cere să renunţ la copilul meu.

Abbie ridică sfidătoare bărbia.

— Dacă îl ucizi pe John, voi refuza să mă căsătoresc cu tine, iar copilul acesta va fi cu adevărat bastard.

— Abbie, n-ai habar la ce fel de viaţă îl condamni pe copilul acesta.

— Tu l-ai condamnat pe copilul acesta, cu minciunile tale.

Se răsuci pe călcâie, pornind cu paşi mari spre cal şi încălecă.

— Abbie!

Ignorându-l, smuci hăţurile şi porni în galop. Grayson se dădu înapoi clătinându-se, se lăsă să cadă pe trepte şi îşi îngropă faţa în mâini. Cum naiba ajunsese de la o situaţie ce promitea să-i ofere fericire la una ce nu-i aducea decât chin?

Capitolul 16

Cu braţele încolăcite în jurul genunchilor, Abbie se legăna în faţă şi în spate într-un colţ al podului. Razele lunii se revărsau prin lucarnă, scăldând într-o lumină palidă salteaua pe care i-o cususe lui Grayson, locul unde cunoscuse pentru prima dată adevăratele minuni ale iubirii. Sau cel puţin aşa crezuse.

Naiba să-l ia de ticălos!

Ar fi vrut să îl urască, însă tot ce simţea era că-i frânsese inima. John nu îi spusese niciodată că o iubea, însă el fusese întotdeauna sincer în privinţa a ceea ce simţea. Pământul era iubita lui. Sentimentul de vinovăţie îi permitea lui Abbie să tolereze pasiunea lui faţă de pământ. Vinovăţie pentru că ţinea la el, dar nu-l iubea.

Auzi scara trosnind şi scârţâind, un sunet prea puternic pentru a fi fost produs de vreunul dintre copii. Îşi ţinu răsuflarea, cu inima bubuindu-i. Cumva Grayson o urmărise până acasă?

— Abigail! Eşti aici? strigă John.

Abbie se gândi să păstreze tăcerea, sperând că avea să plece fără să o vadă ascunsă în întuneric, însă n-avea nimic de câştigat dacă-l făcea să se agite şi să înceapă să scotocească peste tot după ea.

— Vin imediat în casă, John, spuse ea încet.

Simţi podeaua tremurând sub ea şi văzu silueta lui John, învăluită în umbre, venind spre ea. El se lăsă pe vine chiar în dreptul lucarnei, luna scăldându-i o parte din chip în lumina ei.

— Ce cauţi aici? vru el să ştie.

— Simţeam… îşi şterse lacrimile de pe obraz. Simţeam nevoia să fiu singură o clipă.

— Credeam că faci baie afară când simţi nevoia asta.

Abbie se uită la el fără a clipi. Înainte de război făcuse baie doar după ce John adormea. De când se întorsese acasă, nu se mai îmbăiase niciodată afară.

— De unde ştii despre băile pe care le făceam afară?

— Simţeam întotdeauna când te ridicai din pat.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

Îl văzu ridicând din umeri în lumina lunii, luând un pai

şi băgându-l în gură.

— M-am gândit că, dacă ai fi vrut să ştiu, mi-ai fi spus. Aşa că m-am prefăcut că dormeam. Mi-am spus că era un secret pe care voiai să-l păstrezi doar pentru tine. Nu vedeam nimic rău în asta.

— Şi dacă ai fi văzut ceva rău?

— Mă gândesc că aş fi spus ceva.

Sau ar fi venit să o caute. Îl lăsase dormind când se dusese să-i ceară socoteală lui Grayson. Sau cel puţin crezuse că dormea.

— Simţi întotdeauna când mă dau jos din pat?

— Întotdeauna. Îşi smulse paiul din gură şi-l aruncă prin lucarnă. Te-ai dus să-l vezi şi în noaptea asta, ca acum câteva nopţi?

Să-l vadă. Nu era nevoie să-i rostească numele ca să-şi dea seama că se referea la Grayson. Fu năpădită de vinovăţie. John ştia că se ridicase din pat, ştia că se dusese la Grayson.

— Nu tocmai. Acum câteva nopţi l-am rugat să plece din oraş. În noaptea asta i-am cerut insistent să o facă.

— Şi-o să plece?

Ea lăsă să-i scape un hohot de râs scurt şi aspru.

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că nu mă iubeşte… iar asta doare.

Abia îngăimă ultimele cuvinte, sufocată de durere.

— Ah, Abigail, nu te-apuca să plângi.

— Nu mă pot abţine. Simţi lacrimile încingându-i ochii şi revărsându-i-se pe obraji. John, vrei te rog… vrei te rog să mă ţii în braţe?

El ezită o clipă, apoi traversă podul şi îşi petrecu stângaci braţele în jurul ei. La pieptul lui nu se potrivea la fel de bine ca în braţele lui Grayson, însă era dispusă să accepte alinare de oriunde i s-ar fi oferit. El o bătu pe umăr ca şi cum ar fi fost un cal pe care-l muncise o zi întreagă pe ogoare.

— John, nu sunt tristă doar din cauza lui Grayson, sunt tristă şi din cauza copilului.

— Nu ţi-l doreşti?

Fu surprinsă când detectă în tonul lui o notă de surprindere, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Ba mi-l doresc, din toată inima, însă mi-e teamă că va creşte simţindu-se neiubit.

— Tu îl vei iubi.

— Da, dar va crede că tu eşti tatăl lui.

— N-ai de gând să-i spui despre Rhodes?

Ea oftă adânc.

— Nu până nu creşte suficient ca să înţeleagă şi să accepte păcatele mamei sale.

Sperase că John avea să nege că într-adevăr păcătuise, însă era prea evlavios pentru a o face. În schimb, întrebarea pe care i-o puse acesta se înfipse direct în miezul tristeţii ei.

— Îţi doreşti să-l iubesc pe copilul ăsta?

— Nu, îţi cer doar să nu-l urăşti.

— Doar un om crud ar urî un copil pentru ceva ce nu e vina lui. Mă crezi un om crud?

Abbie îşi încleştă mai tare braţele în jurul lui.

— Ştiu că nu eşti un om crud, John.

— În plus, cu el vom avea încă o pereche de mâini care să lucreze pământul.

Abbie îşi apăsă obrazul pe pieptul lui, nefiind prea sigură dacă să râdă sau să plângă.

*

În timp ce zorile încă aşteptau la orizont să-şi facă apariţia, Abbie stătea într-un scaun lângă soba la fel de pustie ca inima ei. Îşi privi soţul desfăcându-şi pistolul în bucăţi, curăţând şi ungând diversele componente, apoi reasamblându-l cu o precizie calmă. Vedea negru în faţa ochilor şi îşi spuse că poate avea să leşine cu gândul la ceea ce intenţiona în mod evident să facă. Îşi înghiţi fierea ce i se ridicase în gât.

— John, doar nu vrei să mergi până la capăt cu asta.

— Nu mi-a dat de ales, Abigail, răspunse el fără a-şi desprinde nicio clipă privirea de pe pistol.

Abbie se ridică tremurând, se duse lângă el şi îngenunche în faţa lui, punându-şi mâna pe coapsa lui. John se opri din ceea ce făcea, însă nu-şi îndreptă ochii spre ea.

— Nu mă iubeşte, spuse Abbie încet. Nu m-a iubit niciodată. Îşi dorea doar pământul. De la bun început nu şi-a dorit decât pământul.

John îşi mută privirea asupra ei. Degetele lui, asprite şi brăzdate de cicatrici după ani întregi de cules bumbacul, o dezmierdară uşor pe obraz.

— În ziua când ai aflat că sunt în viaţă tocmai te întorceai de la staţia de egrenat.

Ea încuviinţă cu un gest mărunt din cap.

— Eu mă plimbam pe ogoare, ascultând vântul foşnind printre frunze… apoi am auzit cel mai dulce sunet din lume… Era glasul tău… râzând. În toţi anii cât am fost căsătoriţi nu te-am auzit niciodată râzând. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra armei, începând s-o reasambleze cu un ţăcănit. Trebuie să fac asta, Abigail. Pur şi simplu trebuie.

Ea îşi lipi fruntea de coapsa lui.

— Te rog nu face asta. N-am să-mi încalc jurămintele.

— N-am de ales.

Abbie se ridică în picioare.

— Dacă-l ucizi, am să te urăsc până în ziua morţii mele.

— Acum mă iubeşti? întrebă John, trântind pistolul pe masă.

Întinzându-se spre el, ea îşi încolăci mâinile peste ale lui, oprindu-l din ceea ce făcea.

— Ţin la tine, John. Mi-ai oferit un acoperiş deasupra capului, mâncare şi copii. Mi-ai oferit tot ce îmi trebuia când nu aveam nimic.

— Însă nu ţi-am oferit niciodată singurul lucru pe care ţi-l doreai. Nu ţi-am oferit niciodată iubire. Ei bine, acum am de gând să ţi-o ofer.

Se ridică şi traversă furtunos încăperea, îndreptându-se spre uşă.

— Dacă-l ucizi, n-ai să-mi arăţi că mă iubeşti! strigă ea în urma lui.

El se opri poticnindu-se.

— Te-ai schimbat, Abigail.

— Cred că războiul ne-a schimbat pe toţi.

— Pe tine te-a făcut mai puternică. Pe mine m-a făcut mai slab. Acum trebuie să fiu puternic.

— Nu eşti slab, John.

Singurul lui răspuns fu să trântească uşa în urma lui. Câteva minute mai târziu Abbie auzi tropot de cal în galop şi fu copleşită de-o teroare mai cumplită decât cunoscuse vreodată.

*

Abbie stătea pe prispă, privind soarele croindu-şi încet drum pe cer. Se terminase sau nu încă? Era unul din ei mort, iar celălalt în viaţă? Nu se încumetase să meargă şi ea, să privească un om murind atât de stupid. Ce sperau să câştige? Să dovedească? Naiba să-l ia de orgoliu bărbătesc.

Lydia apăru de după colţ, târându-şi picioarele prin praf şi cărând un coş plin cu ouă.

— Te-ai descurcat grozav cu strânsul ouălor în dimineaţa asta, spuse Abbie, coborând de pe prispa şi trecându-şi mângâietor mâna peste coada împletită a fiicei ei. Copila se mulţumi să-şi îndrepte privirea spre şopron. Fraţii tăi par să se mişte cam încet azi. Ce-ar fi să-i spui lui Johnny să termine mai repede cu mulsul, apoi să-l ajuţi pe Micah să strângă vreascuri? Poate mergem la un picnic…

— Băieţii nu-s aici, spuse Lydia.

— Cum adică nu sunt aici?

Fiica ei strânse din buze şi îşi aţinti privirea concentrată asupra degetelor de la picioare. Abbie fu zgâlţâită de o presimţire sumbră, îşi închise mâinile pe braţele Lydiei.

— Unde sunt fraţii tăi?

Lydia răspunse fără a ridica ochii.

— Au vrut să vadă schimbul de focuri, aşa că s-au dus în oraş.

— O, Doamne. Prinse bărbia Lydiei în palmă, forţând-o

să o privească. Eu trebuie să merg în oraş. Tu intră în casă. Găseşti romanul *Ivanhoe* în camera mea. Vreau să te aşezi pe patul meu şi să răsfoieşti cartea până mă întorc.

Ochii Lydiei se luminară. Deşi fiica ei nu ştia să citească, Abbie ştia că-i făcea plăcere să dea pur şi simplu paginile unei cărţi.

După ce Lydia dispăru în casă, Abbie se ridică şi porni în fugă spre ţarcul unde se aflau caii, conştientă încă din momentul acela că avea s-ajungă prea târziu. Înşeuă un cal, încălecă şi se năpusti în galop spre oraşul vecin.

Când se apropie de marginea localităţii, îi văzu pe cei doi bărbaţi stând faţă în faţă în stradă. Preţ de doar o fracţiune de secundă îşi spuse că poate sosise la timp să îi oprească, să readucă la normal o situaţie absolut nebunească.

Dar apoi, sub privirea ei îngrozită, ambii bărbaţi îşi scoaseră pistoalele din tocuri.

— Nu! ţipă ea.

Auzi o singură împuşcătură răsunând cu ecou în aerul încremenit al dimineţii. Când calul ei se cabră, îl văzu pe Grayson dându-se şovăitor în spate, o pată de un roşu aprins de sânge lăţindu-i-se fulgerător pe cămaşa albă, asemenea bumbacului deschizându-se brusc din capsulă. I se făcu inima cât un purice când îşi pierdu echilibrul şi căzu de pe cal. Simţi o durere ascuţită în dreptul cefei, apoi fu înghiţită de beznă.

*

John îşi studie soţia, zăcând perfect nemişcată pe patul din casa doctorului. Preţ de o clipă oribilă, când calul ei se cabrase, iar el o văzuse căzând, fusese izbit de o teamă mai cumplită decât orice cunoscuse în bătălie: spaima că dulcea lui Abigail ar fi putut să moară.

Însă doctorul îl asigurase că avea să-şi revină.

— Va avea doar un cucui, spusese acesta.

Nici copilaşul nu era în primejdie, iar dacă trebuia să fie sincer faţă de el însuşi, nu ştia dacă să se bucure sau nu

în această privinţă. Ştia că Abigail ar fi suferit teribil dacă ar fi pierdut copilul. Îi iubea atât de mult pe micuţi! Copiii erau singurul lucru pe care ştia cum să i-l ofere, singura modalitate prin care putea să-i arate că ţinea la ea.

— Îmi doresc mulţi copii, îi spusese ea după ce o ceruse în căsătorie.

John nu fusese prea sigur ce să înţeleagă prin acel „mulţi”, însă îşi spusese că avea să îl anunţe ea când îi era de ajuns.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, măcar ţine-o de mână.

John întoarse brusc capul. Palid, cu buzele strânse într-o dungă dreaptă ca şi cum s-ar fi luptat cu durerea, englezul stătea sprijinit de tocul uşii. Braţul stâng îi era imobilizat într-o faşă, iar prin gaura pe care i-o făcuse glonţul în cămaşă, John văzu albul unui bandaj ce contrasta puternic cu dârele roşii ce îi mânjeau haina.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Abbie. Încă nu se trezise; chipul îi era aproape la fel de palid precum cel al englezului. Şovăitor, ca şi cum i-ar fi fost teamă să n-o facă să se ridice, îşi închise mâna peste a ei. Mâna ei era atât de mică încât o făcea pe-a lui să arate uriaşă.

— De ce n-ai tras? întrebă John încet. Ţi-ai scos pistolul din toc mult mai rapid decât mine. M-ai fi nimerit uşor…

— Mi-am dat brusc seama, cât se poate de limpede, că aş prefera să-mi trăiesc restul vieţii ştiind că Abbie nu mă suportă, mai degrabă decât să îndur gândul că mă urăşte. Şi nu încape îndoială că m-ar fi urât dacă te-aş fi ucis.

— Mi-a spus că îţi doreai pământul.

— La început aşa a fost.

John îi aruncă o privire peste umăr.

— Şi acum?

— Vreau s-o ştiu fericită şi vreau ca micuţul din pântecul ei – copilul ei – să nu poarte niciodată stigmatul de bastard. Rhodes îşi îndreptă privirea asupra lui Abbie, studiind-o din cap până în picioare, ca şi cum şi-ar fi pictat

în minte un portret al ei. Voi părăsi încăperea aceasta, voi dispărea din viaţa ta şi a ei – şi nu mă voi întoarce niciodată – dacă-mi promiţi că vei onora două condiţii.

— Şi care ar fi alea?

— Acceptă copilul ca fiind al tău. De dragul copilului şi de dragul lui Abbie. Am să-ţi trimit periodic fonduri, ca să nu le răpeşti nimic din ceea ce li se cuvine propriilor copii – dar ai grijă ca pruncul acesta să nu ajungă niciodată să se îndoiască de locul lui în lume.

— Şi cealaltă condiţie?

— Oferă-i puţină tandreţe inimii lui Abbie. Loialitatea ei faţă de tine a fost admirabilă. Dacă ar fi ştiut că eşti încă în viaţă, nu ar fi ajuns niciodată în braţele mele, indiferent ce i-ar fi şoptit inima.

John închise strâns ochii, atât de gâtuit de emoţie încât avu impresia că stătea să se sufoce.

— Mă voi ocupa cum se cuvine de Abigail şi de copil.

— Aş prefera ca înţelegerea asta să rămână între noi.

John deschise ochii, susţinu privirea lui Rhodes şi încuviinţă scurt din cap.

— Ei ce vrei să-i spun?

— Cred că plecarea mea va fi suficient de grăitoare.

John îşi spuse că Rhodes părea gata să cadă de picioare când îl privi desprinzându-se de tocul uşii şi părăsind încăperea.

Grayson îşi spuse că tatăl lui ar fi simţit poate o urmă de mândrie văzându-şi fiul păşind hotărât, chiar dacă puţin strâmb, când ieşi din casa doctorului. Kit şi Harry aşteptau nu departe, cu animalele gata înşeuate şi pregătite de drum. Grayson li se alătură fără zăbavă prietenilor săi.

— Mergem?

— Doctorul zicea că n-ar trebui să călătoreşti vreo câteva zile, replică Kit.

— Da, ei bine… Gemând surd, urcă chinuit. Însă nu ştie el ce-i mai bine pentru sănătatea mea.

— Cum se simte Abbie?

— Încă nu s-a trezit, însă medicul susţine că o va face.

— Şi copilaşul?

— N-a păţit nimic.
— Cât de departe vom merge azi? vru Harry să ştie.
— Cel puţin atât de departe cât să nu mai avem oraşul sub ochi, sugeră Grayson.
Moment în care, îşi spuse el, poate avea să se lase înghiţit de durere şi să se prăbuşească în inconştienţă.

*

Abbie deveni vag conştientă de ceea ce se petrecea în jurul ei. Se afla într-un pat moale. Era înconjurată de voci grave, voci bărbăteşti, al căror huruit se auzea când mai tare, când mai încet, înteţindu-i durerea de cap. Apoi se lăsă o tăcere binecuvântată.
Mâna unui bărbat se închise peste a ei. La început crezu că era mâna lui Grayson. Murise? Venise s-o ducă în rai? Ţinea minte că auzise bubuitul unui pistol şi că-l văzuse clătinându-se în spate, mânjit de sânge, înainte să se piardă în beznă.
Însă mâna aceasta era caldă. Şi nu era a lui. Era prea mare. Degetele nu erau la fel de lungi, fiind în schimb mai groase. Se forţă să deschidă ochii şi-l văzu pe John aşezat lângă ea, studiind-o cu o expresie neliniştită.
— Grayson? întrebă ea cu vocea spartă.
— Aplecat.
— N-a murit, deci?
John înţelese atunci şi clătină categoric din capul cu trăsături aspre.
— Nu, nu. A încasat un glonţ în umăr, dar o să se vindece.
— Zici că a plecat?
— S-a dus la Galveston cu prietenii lui.
Durerea îi săgetă pieptul pentru un fulger în mijlocul furtunii, deşi ştia că aşa era mai bine. Întoarse faţa spre fereastră, ferindu-şi chipul de John.
— Şi băieţii?
— Au ieşit în fugă din ascunzătoare când ai căzut. Nu ştiam că sunt aici, Abigail. Acum aşteaptă în salonul din

faţă – dacă ţin la pielea lor.

Îi simţi mâna grea aşezându-se pe abdomenul ei. Întoarse uşor capul.

— Ştiu cât de mult iubeşti copiii, spuse John, cu privirea aţintită asupra mâinii lui, nu asupra lui Abbie. Micuţul acesta… am să-l recunosc ca fiind al meu dacă vei rămâne cu mine.

Cu ochii în lacrimi, ea îşi puse mâna peste a lui. John îşi întoarse palma în sus şi făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată, îşi împleti degetele cu ale ei.

Capitolul 17

„Responsabilităţile pe care ţi le-ai asumat faţă de o persoană nu încetează doar pentru că iubeşti pe altcineva mai mult. John a fost un soţ bun în felul lui. Nu pot să nu-i fiu şi eu o soţie bună”.

Grayson reflectă la cuvintele lui Abbie plimbându-se pe plaja din Galveston şi privind valurile ce se izbeau de ţărm. Spre consternarea lui, descoperea că începea să privească într-o lumină uşor diferită atât persoana tatălui său, cât şi alegerile pe care le făcuse acesta, arătându-se ceva mai tolerant fată de el. Poate că iubirea nu se măsura prin ceea ce ofereai, ci mai degrabă prin ceea ce sacrificai.

Ce preţ plătise tatăl lui pentru că alesese să-şi recunoască fiul bastard şi să-l crească în propria familie? Tatăl lui nu sugerase niciodată că ar fi suferit vreun neajuns personal – însă Grayson ştia că Abbie avea să-şi ascundă propria suferinţă de ochii celor pe care îi iubea, avea s-o zăgăzuiască în inima ei, refuzând să viseze la ceea ce ar fi putut să fie.

Nu cumva la fel făcuse şi tatăl lui? Până nu învăţase această lecţie de la o femeie cu ochi violeţi, Grayson nu înţelesese că iubirea era mai puternică decât obligaţia fiindcă putea să se dea la o parte fără să-şi piardă câtuşi de puţin din importanţă.

Nu putea să nu-şi spună că poate îi făcuse o nedreptate tatălui său.

Ascultă ţipătul pescăruşilor în jurul lui. Decise că o minţise pe Abbie când îi spusese că nu se dădea în vânt după aerul sărat, căci în cele două zile de când sosiseră în Galveston se trezise petrecându-şi o bună parte din timp hoinărind pe chei şi privind marea, trăgând în piept aerul cald şi sărat.

N-avea niciun chef de nimic altceva.

— Fireşte că n-ai chef de nimic, îl asigurase Kit. Eşti în convalescenţă.

Însă era mai mult de atât. Dacă în trecut simţise că viaţa lui avea prea puţin sens, acum nu mai avea absolut niciunul. Nemaiavând-o pe Abbie să-i lumineze zilele, viaţa îi era atât de searbădă încât îl făcea să se întrebe cum de era în stare să se dea jos din pat.

Şi totuşi, o făcea. Cu mult înainte de ivirea zorilor. Era ironic, la drept vorbind. Nu avea nimic de făcut, şi totuşi, se plimba pe chei, privind soarele ce răsărea şi pescarii care se pregăteau să iasă în larg. Văzuse peştii enormi cu care se întorceau aceştia şi se gândise cât de mult i-ar fi plăcut să-i ducă pe Johnny şi pe Micah să pescuiască în apele golfului. Aproape că-şi putea închipui entuziasmul copiilor când ar fi urcat în barcă – şi neliniştea lui Abbie când i-ar fi văzut îndepărtându-se de ţărm.

Îşi frecţionă umărul încă dureros. Rana se vindeca, însă azi părea deosebit de sensibilă.

Soarele plutea la marginea apei ca un glob roşu cu portocaliu scufundându-se lent în mare. Grayson se întrebă ce le adusese ziua aceea prietenilor săi.

Văzu ponosita *Anne Marie* îndreptându-se spre doc. Porni agale spre cârligul la care ştia că avea să o lege bătrânul marinar căruia îi aparţinea. Îl cunoscuse în prima zi când sosiseră la Galveston Jack era un personaj pitoresc, ale cărui deprinderi personale lăsau puţin de dorit. Grayson se îndoia că omul se spăla vreodată, însă râsul lui jovial răsuna cu ecou pe coasta insulei.

— Hei, flăcăule! îl strigă Jack, aruncând o frânghie pe

doc.

Grayson o legă.

— Cum a mers pescuitul azi?

— Ţi-am mai zis, flăcăule, eu nu pescuiesc, eu prind crabi. Scuipă cu sete în apă. Iar azi captura a fost de tot rahatul. Vine furtuna.

Se clătină deodată cu barca. Grayson era uluit că bătrânul nu părea să-şi piardă niciodată echilibrul şi să cadă în apă. Ridică privirea spre cerul albastru închis.

— De unde ştii că vine furtuna?

— Ia uite, spuse Jack, înşfăcând cleştii masivi ai unui crab şi ridicând creatura deasupra capului.

Spatele de obicei argintiu cu albastru al animalului de-abia se vedea acum de sub stratul de mâl ce îl acoperea.

— I-ar prinde bine o baie, ce-i drept, recunoscu Grayson.

Jack pufni în râs.

— Se ascundea în nămol, speriat de furtună. Aruncă crabul ghinionist înapoi în apă. Vine-o furtună urâtă. Ai face bine să-ţi iei amicii şi să vă refugiaţi mai departe de mare.

Grayson se lăsă pe vine la marginea docului.

— Doar fiindcă un crab s-a murdărit puţin?

Jack miji spre el singurul ochi cu care mai vedea. Celălalt îi era acoperit de o pată de albeaţă, iar Grayson considera că bătrânul ar fi avut mai mult succes la femei dacă ar fi purtat ceva peste el.

— Sunt sigur de asta fiindcă azi n-am prins niciun crab în afară de nenorocitul ăla. Se ascund cât mai adânc când simt că vine furtuna. Se îngroapă în nămol. Uite-aşa ştiu. Fiindcă mă pricep la crabi. Flutură din deget. Refugiază-te cât mai departe de ţărm, flăcăule.

— Să fug de puţină ploaie şi vânt?

Jack se caţără pe doc, cu părul alb şi creţ de pe piept lăfăindu-se la vedere pentru că nu părea să ştie la ce se foloseau nasturii.

— O furtună uriaşă. Uragan. Distruge tot ce-i iese în cale. Îşi încolăci degetele osoase şi noduroase pe braţul lui Grayson şi-l trase în jos până ajunse să-l privească în ochi.

Eram aici în treizeci şi şapte când furia mării s-a dezlănţuit ca mânia lui Dumnezeu. Era octombrie. Trei zile şi trei nopţi s-a luptat cerul cu pământul. Mâna atotputernică a Domnului a aruncat opt corăbii pe uscat. Era plin peste tot de catarge şi vele sfâşiate. Degetele i se încleştară mai strâns pe braţul lui. O singură casă mai rămăsese în picioare după ce-a trecut urgia.

— Şi crezi că şi acum va veni genul ăla de furtună?

— Da, flăcăule. Ţine minte ce-ţi spun. Se vede cum îşi strânge forţele la orizont. S-ar putea ca în Galveston să nu ajungă, dar va lovi undeva pe coastă.

Grayson îşi îndreptă privirea în depărtare, spre linia dreaptă şi calmă ce delimita cerul de mare. De-abia desluşea câţiva nori întunecaţi. Se gândi la Abbie şi la ceea ce spusese ea despre furtuni. De astfel de intemperii îi fusese teamă? De un uragan? Nu credea că mai rămăsese suficient bumbac pe ogoare cât să fie motiv de îngrijorare, însă, aparent, o astfel de furtună putea distruge mult mai mult decât acele ghemotoace albe.

— Cât de departe ajunge pe uscat?

— Una, două, trei sute de mile. Depinde doar de cât e de puternică, de furioasă. Natura nu-i o stăpână îndurătoare când îşi iese din fire. Îşi descleştă mâna de pe braţul lui Grayson şi rânji, dezgolindu-şi puţinii dinţi rămaşi. Ţi-am arătat cum pot ridica un ţap deasupra capului?

Grayson crezuse întotdeauna că ţapul era un animal – şi la fel crezuse şi Harry când acceptase rămăşagul lui Jack, convins că bătrânul n-avea cum să ridice ditamai animalul cu braţele lui slăbănoage. Râzând cu poftă, Jack comandase un ţap de bere, îl ridicase deasupra capului şi pusese mâna pe banii lui Harry.

— Da, mi-ai arătat.

Dând din cap, bătrânul îl bătu pe Grayson pe umăr.

— Fugi de te pune la adăpost.

*

Grayson îl găsi pe Kit în taverna la care se cazaseră.

Era aşezat la o masă în colţ, cu o grămadă de hârtii răsfirate în faţa lui şi ocupat să ia notiţe cu meticulozitate. Mai că nu ridică deloc privirea când Grayson se aşeză şi el.

— Unde-i Harry?

— Habar nu am. Prins cu jocuri de noroc pe undeva, mă gândesc, murmură Kit.

— În partea rău famată a oraşului?

— Probabil.

— Jack susţine că ar trebui să ne refugiem cât mai departe de ţărm. Vine furtuna.

— Şi ce are un pic de ploaie şi vânt?

— Aparent, de data asta va fi mai mult de atât. Ştiu că furtunile venite de pe coastă o îngrijorau pe Abbie.

Kit se opri din scris şi îl privi pe Grayson. Detesta să vadă compătimirea din ochii prietenului său.

— Te gândeai să mergi s-o avertizezi?

— Dacă s-ar întâmpla să fim prin zonă. Aş putea eventual să-i fac o vizită foarte scurtă, cât să mă asigur că e bine... îşi sprijini coatele pe masă şi îşi frecţionă faţa plimbându-şi mâinile în sus şi în jos peste ea. Hristoase, mă gândesc neîncetat la ea, întrebându-mă dacă într-adevăr a fost o idee bună să plec. Îi aruncă o privire lui Kit peste vârfurile degetelor. Am impresia că am făcut acelaşi lucru pe care îl fac de când mă ştiu – am întors spatele responsabilităţilor mele.

— Era o situaţie dificilă, Gray. Westland a spus cât va accepta pe copil ca fiind al lui. Deşi nu sunt complet obiectiv, cred totuşi ci, pe termen lung, ai făcut tot ce se putea face în condiţiile date.

Grayson încuviinţă din cap. Spera să aibă dreptate. Împinse o cea la de hârtie spre el.

— Ce-i cu toate astea?

În ochii lui Kit se aprinse o luminiţă.

— Viitorul nostru. Se lăsă pe spate în scaun şi îşi împături mâinile pe masă. Cred că vitele sunt soluţia. Discutam mai devreme cu nişte domni – oameni care au fost crescători de vite înainte de război. Majoritatea celor care s-au dus să lupte în armata confederată au ales pur şi

simplu să-şi lase animalele libere pe câmp – să meargă unde i-ar duce capul, cum ar veni. Se zvoneşte că, mai la vest, vitele s-au reprodus în neştire – şi nu aparţin nimănui.

— Deci mergi pur şi simplu şi ţi le iei ţie?

— Exact.

— Atunci de ce nu face toată lumea treaba asta?

— Cred că o va face toată lumea – la un moment dat. Kit dădu câteva hârtii la o parte şi întinse pe masă un exemplar din New York Daily Tribune. Arătă spre un articol. În nord e o nevoie disperată de carne de vită. Una dintre vacile pe care le-am văzut umblând de capul lor pe lângă oraşul Averea valorează patru dolari aici. Însă dacă reuşim să le ducem la o piaţă din nord, acolo putem lua câte patruzeci de dolari pe una.

— Deci strângi câteva vite…

— O mie. Cel puţin o mie. Le strângem. Le marcăm cu fierul încins ca fiind ale noastre, apoi le mânăm la piaţă. Răsfoi hârtiile. Fireşte, pentru atât de multe animale va trebui să ne strângem mai mulţi, însă cum investiţia va fi a noastră, nouă ne va reveni cea mai marte parte a profiturilor. Vom avea nevoie de materiale. Ridică ochii cu o expresie uşor sfioasă. Am pus la punct aproape toate detaliile. Costurile, hărţile de care avem nevoie, rutele pe care le vom urma pentru a traversa statul Kansas. Îşi trecu degetul mare peste cicatricea de sub bărbie. Dar ca să facem cu adevărat o avere, va trebui să fim primii.

Grayson studie notiţele răsfirate în faţa lui. Abilitatea lui Kit de a cuprinde cu mintea şi cele mai mici detalii era incredibilă.

— Pare o treabă riscantă.

— Chiar e. De asta sunt sigur că se va dovedi pe gustul lui Harry… ceea ce e bine, fiindcă din fondurile lui vom cumpăra cele necesare.

— Aparent, e o activitate mai puţin dificilă decât cultivarea bumbacului.

— Categoric. Tot ce avem de făcut e să împungem câteva vite, iar instinctul de turmă le va face şi pe restul să le urmeze. Nimic n-ar putea fi mai simplu.

Grayson miji ochii. Nu putea să nu-şi spună că era mai mult de-atât, iar Kit fie nu ştia, fie nu era dispus să îi dezvăluie.

— Când te gândeai să ne apucăm de treaba asta?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Aş vrea să plecăm mâine-dimineaţă.

Grayson chicoti.

— Nu cumva eşti entuziasmat, nu-i aşa?

— E ca atunci când faci dragoste cu o femeie pentru prima dată. Nu prea ştii la ce să te aştepţi, dar ştii că va fi o experienţă profund satisfăcătoare.

*

Zona din jurul Market Street îi dădea fiori lui Grayson, făcându-i pielea de găină pe gât şi pe braţe. Era un cuib de prostituţie, jocuri de noroc şi beţii, activităţi ignorate făţiş de şeful de poliţie al oraşului şi de cei aflaţi în subordinea lui. Toleranţa faţă de acele vicii, lăsate să se dezvolte în voie, era aparent moştenirea unui pirat pe nume Jean Laffitte. Grayson îl urmă pe Kit într-o tavernă cufundată în semiîntuneric ce-o făcea pe cea din orăşelul Averea s-arate de-a dreptul distinsă. Nu se putu abţine să nu arunce o privire circumspectă prin toate colţurile încăperii cât timp îşi croiră drum spre bar.

Kit îi făcu semn hangiului.

— Îl căutăm pe un prieten de al nostru. Un flăcău înalt, cu părul negru şi barba neagră, pasionat de cărţi…

— Vestă roşie şi jachetă neagră?

— Da, el e.

Harry îşi cumpărase haine noi de îndată ce sosiseră în Galveston. Simţise nevoia să se descotorosească de imaginea de cultivator de bumbac, după spusele lui.

Cu un gest scurt din încheietură, hangiul trânti prosopul pe tejghea, omorând o muscă.

— L-au dus nişte băieţi în spate.

Grayson nu fu deloc încântat de acel răspuns, nici de rânjetul batjocoritor de pe chipul bărbatului sau de licărirea

de triumf din ochii lui.

Kit se aplecă puţin în faţă.

— Poftim? În spate?

Hangiul încuviinţă din cap.

— În spatele tavernei. L-au prins trişând. Când or zbura porcii ar mai îndrăzni să trişeze aici.

Îl găsiră ghemuit într-un colţ, sprijinindu-şi mâna dreaptă cu stânga.

— Dumnezeule mare, Harry, eşti bine? întrebă Kit, lăsându-se pe vine lângă el.

Grayson îngenunche şi el, chinuindu-se să nu tragă în piept duhoarea din jurul lor.

— Mi-au rupt mâna, spuse Harry încet, cu vocea gâtuită ca şi cum s-ar fi luptat cu durerea.

— Ah, Doamne, spuse Grayson, petrecându-şi braţul pe după umerii lui Harry. Hai să te luăm de-aici şi să te ducem la un doctor.

— Un nenorocit de doctor a fost cel care mi-a rupt mâna. A zis că poate s-o facă astfel încât să nu se mai vindece niciodată cum trebuie. Bastard blestemat! Harry se crispă. Scuze, Gray. N-am vrut să te jignesc.

— Nu m-ai jignit.

— O să te ducem la un doctor care se respectă, îl asigură Kit, ajutându-l pe Grayson să-l ridice pe Harry în picioare. Odată ce terminăm cu asta, vom lua banii tăi şi îi vom investi în vite…

— Banii ăia nu există.

Grayson şi Kit schimbară o privire nedumerită înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia asupra lui Harry. Grayson ştia că ar fi trebuit să îşi bată capul cu fractura lui Harry, nu cu banii lui…

— Vrei să spui că cei care te-au atacat ţi-au furat şi banii…

— Nu.

— Ai pierdut o parte din ei la jocuri de noroc, începu Kit.

— Nu! Harry se smulse din mâinile lor. Nu am bani. Nu am avut niciodată bani. Cum naiba crezi că m-a forţat tatăl

meu să vin aici?

Gâfâind, se sprijini cu spatele de zid.

— I-am risipit pe toţi în Anglia, la jocuri de noroc. O avere, fir-ar şi fie! Deja creditorii începeau să mă încolţească. Tatăl meu a promis că-mi va plăti el datoriile dacă voi accepta să vin aici.

— De ce nu ne-ai spus adevărul? vru Kit să ştie. De ce ne-ai lăsat să credem…

— Fiindcă am crezut că o să mi se întoarcă norocul… că o să câştig suficient cât să nu trebuiască să aflaţi niciodată ce mare neghiob am fost.

Se lăsă o tăcere grea, până când Grayson nu mai auzi decât mugetul îndepărtat al valurilor.

— Cum ai reuşit să joci jocuri de noroc fără bani?

Harry oftă din adâncul sufletului.

— M-am folosit de mitul aristocratului englez. I-am convins că, fiind fiul unui conte, eram bun de plată.

— Şi când vor descoperi că nu e cazul? întrebă Kit.

Harry izbucni într-un râs amar.

— Atunci probabil o să-mi facă de petrecanie.

Grayson se apropie de prietenul său şi îi întinse o mână.

— Haide. Să mergem să-ţi reparăm mâna. Cică vine furtuna. Cred că ne-ar prinde bine să pornim la drum înainte să înceapă.

Harry făcu un pas în faţă, clătinându-se.

— Încă nu-i totul pierdut. Dacă sunteţi dispuşi să ne întoarcem în Averea, cred că ştiu de unde am putea face rost de fonduri.

*

— N-am mai fost niciodată la pescuit cu barca!

Abbie îi zâmbi lui Johnny, străduindu-se să nu-şi trădeze spaima. Pe uscat, chestia pe care John o numea barcă se clătină dintr-o parte într-alta când urcă Johnny în ea. Nici nu voia să-şi închipuie cum avea să fie pe apă.

John probabil avea şi el oarecare îndoieli, din moment

ce îi interzisese lui Micah să îi însoţească până nu învăţa să înoate. Tocmai îi explica lui Johnny cum să folosească vâslele pentru a manevra barca. Johnny dădea din cap atât de rapid şi de energic încât Abbie fu surprinsă că nu-i zbură de pe umeri.

John se ridică de unde stătea ghemuit, iar Johnny coborî din barcă.

— Vom fi pescari adevăraţi, mami.

— Cu siguranţă.

John ocoli barca, o luă de mână şi o sărută scurt pe o obraz.

— Încearcă să te odihneşti cât lipsim.

— Eşti sigur că nu-i primejdios în barcă?

El îi zâmbi şovăitor.

— Tata mă ducea la pescuit cu ea.

— Credeam că bărcile vechi putrezesc.

— Dacă le laşi să stea în apă. Dar pe asta am ţinut-o în magazia de lemne. În plus, Johnny ştie să înoate.

— Şi tu?

Văzu roşeaţa năpădindu-i chipul. Începea treptat să-şi dea seama că John nu fusese singurul care nu oferise deloc afecţiune. Încă mai existau momente de stingherealā între ei, însă făceau amândoi eforturi să îndrepte ce se mai putea îndrepta. Şi nu credea că o femeie îi putea cere bărbatului ei mai mult de atât.

— Da, şi eu ştiu să înot.

Ridicând o mână, Abbie şi-o puse pavăză la ochi şi îşi îndreptă privirea în depărtare. Văzu nori negri începând să se strângă.

— Se pare că s-ar putea să vină furtuna.

John miji ochii.

— Ei, tot aşa arată de câteva zile deja. N-o să se întâmple nimic.

— Dacă într-adevăr vine, vei pierde tot bumbacul care a mai rămas pe ogor.

Îl văzu şovăind şi îşi dori să-şi fi ţinut gura. De câteva zile, Johnny nu făcea altceva decât să turuie neobosit despre cum avea să meargă la pescuit cu tatăl său. Şi-ar fi

dorit doar să nu mai fie străbătută de fiori de teamă de fiecare dată când se gândea la Johnny într-o barcă pe apă. Era ridicol, la drept vorbind. John era un bărbat puternic şi un bun înotător. Şi nu ar fi făcut nimic prin care să-şi pună fiul în primejdie.

Izbucni într-un râs sec.

— Sunt eu ridicolă. Du-te cu Johnny la pescuit. Eu, Lydia şi Micah ne vom plimba pe ogoare…

— Vreau să te odihneşti.

Abbie zâmbi, întrebându-se dacă avea să se obişnuiască vreodată cu purtarea lui grijulie. Îl bătu pe umăr.

— Haide, daţi-i bătaie! Mergeţi la pescuit.

John prinse capătul mai greu al bărcii, iar Johnny pe cel mai uşor şi o ridicară de la sol. Abbie îi privi pornind încet spre pădure, tată şi fiu.

— Veniţi înapoi dacă începe să plouă! le strigă din urmă.

John flutură o mână prin aer, apoi dispărură amândoi în pădure.

Abbie îşi îndreptă privirea spre sud, sperând că norii întunecaţi ce se iţeau în partea aceea aveau să se întoarcă de unde veniseră.

*

— Ei bine, englezule, nu mi-am închipuit niciodată că am să te văd din nou trecându-ne pragul.

Grayson nu-l văzuse în viaţa lui pe Harry să roşească. I se păru chiar amuzant când îl privi pe Harry îndreptându-se spre Jessye.

— Se spune că glasul inimii nu-l poţi amuţi, orice-ai face. Jessye, iubito, n-am ştiut ce înseamnă asta până n-am plecat…

Ea ridică o mână

— Cu mine nu ţine, Harry. Arătă spre mâna lui cu un gest scurt din cap. Ce-ai păţit?

Harry îşi întoarse mâna întâi într-o parte, apoi în

cealaltă, ca şi cum abia atunci ar fi observat bandajul masiv ce îi ţinea oasele laolaltă.

— Jucam nişte poker în Galveston şi chiar aveam norocul de partea mea, la drept vorbind, când nişte băieţi…

— Şi-au dat seama că trişezi.

Harry îşi lăsă umerii să-i cadă în faţă.

— Da.

— Te-am avertizat să nu mai trişezi. Ai al naibii de mult noroc că nu ţi-au smuls mâna cu totul.

— Nu-s prea sigur de asta. Doare ca dracu'.

— Ia-ţi prietenii şi aşezaţi-vă la o masă. Vă aduc nişte whisky. Le aruncă o ocheadă cu un aer conspirativ. În scopuri medicinale.

Grayson îşi potrivi pasul cu al lui Kit şi îl urmară amândoi pe Harry la o masă din colţ. Harry se aşeză.

— M-am gândit că aici ar fi cel mai bine. Cât mai departe de urechi ciulite.

Grayson se trânti şi el pe un scaun şi se aplecă în faţă.

— Doar nu te gândeşti să joci poker cu ea şi să câştigi…

Harry rânji.

— Fireşte că nu. Sunt aproape sigur că trişează. Dar îi place să-şi asume riscuri şi ştiu sigur că are fonduri însemnate.

— Ea va fi sursa noastră de bani? întrebă Grayson, nevenindu-i să creadă. Abia suportă să te vadă în ochi!

— La fel am crezut şi eu cândva despre văduva Westland şi sentimentele ei faţă de tine. M-am înşelat în privinţa asta, la fel cum te înşeli acum şi tu. Harry se ridică de pe scaun, nelăsându-i lui Grayson răgaz să riposteze. Jessye, iubito, stai cu noi o clipă.

Ea puse pe masă trei pahare şi o sticlă de whisky.

— Am clienţi care chiar plătesc şi de care trebuie să mă ocup.

— O clipă doar. Vreau să-ţi propun ceva.

Spre uluirea lui Grayson, orice urmă de bună dispoziţie dispăru complet de pe chipul ei.

— Ţi-am zis, Harry, nu fac aşa ceva.

Harry clătină energic din cap.

— Nu, nu-i vorba de genul ăla de propunere. Ci despre o activitate profitabilă. Creşterea vitelor.

Ea îşi înclină capul într-o parte cu un aer gânditor.

— Creşterea vitelor?

— Da, oferă-ne doar cinci minute. Kit îţi poate explica.

Kit îşi scoase un teanc de coli din jachetă.

— Da, e o idee cât se poate de interesantă şi îndrăzneaţă.

Jessye îi aruncă o privire bănuitoare lui Harry înainte de a se aşeza atent pe un scaun.

— În regulă. Explică-mi.

Grayson se lăsă pe spate în scaun. Nu simţea nevoia să asculte explicaţiile lui Kit, căci fusese singurul subiect pe care-l discutaseră tot drumul până acolo. Auzi vântul urlând afară, un ţipăt grav şi care nu prevestea nimic bun. Veniseră dinspre sud şi mai că nu făcuse un ocol pe la Abbie, chiar dacă n-ar fi fost decât pentru a o zări o clipă de la distanţă. Însă în cele din urmă decisese să nu o facă. Era destul de rău că se afla din nou în oraş – pentru o singură noapte, îi promisese Harry. Apoi aveau să-şi vadă de drum…

— Ţi-ai pierdut minţile? se răsti Harry.

Grayson îşi îndreptă din nou atenţia asupra persoanelor aşezate la masă. Harry arăta ca o capsulă de bumbac pe punctul de a se deschide exploziv.

Jessye îşi încrucişă braţele la piept.

— Sunt banii mei.

— Dar nu poţi să vii la mânat de vite cu bărbaţii.

— De ce nu?

— Pentru că eşti femeie. Reputaţia ta…

— Lucrez într-o tavernă de când aveam doisprezece ani. N-am nici o reputaţie de protejat.

Harry îşi flutură în aer mâna sănătoasă.

— Kit, Gray, explicaţi-i voi de ce nu ne poate însoţi.

Ea râse gutural, cum obişnuia.

— Nici în prietenii tăi n-am mai multă încredere decât

în tine. N-am de unde să ştiu dacă nu cumva toată povestea asta e vreo altă potlogărie de-a ta, ca atunci când şterpeleşti o carte din partea de jos a pachetului. Dacă îmi voi investi banii în asta, atunci am să vă urmez pas cu pas – mă voi ţine aproape de voi ca propria umbră. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Aşa că gândeşte-te la asta, englezule. Dacă-mi luaţi banii, mă luaţi şi pe mine.

Porni furtunos spre bar, cu mâinile încleştate în pumni pe lângă corp.

Kit începu să îşi strângă hârtiile.

— Ei bine, nu s-a ales nimic din ideea asta genială.

Harry se mulţumi să se lase pe spate în scaun şi să rânjească.

— Unde se află umbra unui bărbat când doarme?

Zgâindu-se la prietenul său, Grayson strânse din dinţi pentru a nu căsca larg gura.

— Doar nu te gândeşti la modul serios s-o laşi să vină cu noi. Harry ridică din umeri.

— De ce nu? Cunoaşte zona. Se descurcă suficient de bine cu un pistol cât să vă poată învăţa şi pe voi cum să-l folosiţi. Şi nu face mofturi.

— Ar putea avea de suferit.

— La fel de bine cum ar putea câştiga suficient cât să lase în urmă viaţa asta.

Grayson se întoarse spre Kit pentru a-i cere ajutorul.

— Tu ce zici?

Acesta îşi îngustă ochii şi strânse din buze.

— Cred că dacă ne-am pune împreună banii câştigaţi din bumbac…

— Eu nu-i mai am, spuse Harry încet.

Grayson se foi în scaun.

— Ai mei… ai mei i-am trimis lui Westland… ca să acopere cheltuielile…

Kit ridică mâna.

— Ajunge. Înseamnă că nu prea avem încotro. Rareori ne-am străduit să dăm impresia că am fi responsabili. Îşi îndreptă privirea tăioasă spre Harry. Ultima ta ispravă…

— Nu suport când începi să faci atât de abitir pe

sfântul. Presupun că ai să ne spui că tu nu te-ai atins de banii tăi, ripostă Harry.

— Nu, însă ce am făcut cu banii mei mă priveşte pe mine, nu pe voi. De-ajuns să ştiţi că a fost nevoie de ei pentru altceva, aşa că s-au dus pe altceva.

Harry făcu o grimasă.

— Îmi pare rău. Dacă aş fi fost sincer cu voi şi v-aş fi spus că n-am bani, nu mă îndoiesc că i-ai fi păstrat…

— Nu m-am gândit nicio clipă să îi păstrez. Aşa că… îşi trânti mâinile pe masă. Domnilor, mi se pare că n-avem de ales. Femeia ne va însoţi.

Grayson încuviinţă şovăitor din cap. Nu-i plăcea ideea de a expune o femeie pericolelor – chiar dacă părea capabilă să aibă grijă de ea însăşi.

Harry se lăsă pe spate în scaun, ridică un braţ şi pocni din degete. Jessye îşi îndreptă privirea spre el cu o expresie care spunea clar „N-ai decât să faci asta până îmbătrâneşti, că eu nu-s câine”. Harry gemu.

— Doamne, cât e de încăpăţânată! Se ridică. Jessye, iubito, hai încoace! Te rog.

Ea porni veselă spre ei, ca şi cum ar fi ştiut deja la ce concluzie ajunseseră în urma discuţiei lor între patru ochi. Se opri, îşi împinse un şold în faţă şi îşi sprijini mâna pe el.

— Da?

Ca nişte adevăraţi gentlemeni, Kit şi Grayson se ridicară amândoi în picioare.

— Poţi să vii cu noi, spuse Harry.

Ea zâmbi radios.

— N-o să vă pară rău.

Kit îşi drese vocea.

— Mai avem de pus la punct câteva detalii, dar am dori să plecăm…

În clipa aceea un bubuit asurzitor îi făcu pe toţi să arunce o privire în jurul lor. O pală de vânt deschisese uşile batante ale tavernei, izbindu-le de perete.

— Dumnezeule, vine furtuna, spuse Jessye.

Grayson îşi dădu seama acum că urletul vântului devenise mai puternic. Afară era atât de întuneric încât

părea că se lăsase noaptea, îşi scoase ceasul din buzunar. Era de-abia trei după-amiaza. Fu zgâlţâit de spaimă.

— Când eram în Galveston, un pescar bătrân mi-a spus că vine o furtună năprasnică, un uragan…

— Dumnezeule bun! Jessye fugi la fereastră şi se uită afară. Trebuie să le spunem oamenilor ca s-apuce să-şi bată în scânduri ferestrele. Se întoarse să li se adreseze tuturor celor prezenţi. Oameni buni! Fiţi atenţi. Se prea poate să ne lovească un uragan. Trebuie să dăm de veste mai departe.

Spre uluirea lui, Grayson îi văzu pe toţi ridicându-se fulgerător de la mese, răsturnând scaunele în graba lor de a ieşi pe uşă. Habar nu avea la câte familii puteau ajunge acei câţiva bărbaţi pentru a le avertiza de primejdie.

— Pornesc călare spre sud, s-anunţ familia Westland, spuse Jessye. Ei vor fi primi loviţi.

— Vin cu tine, spuse Grayson.

Ochii larg căscaţi ai lui Jessye şi vocea ei tremurătoare îi spuseră mai multe decât ar fi vrut să ştie despre furtuna aceea. Spera doar că n-aveau să ajungă prea târziu.

Capitolul 18

De ce azi? De ce azi? De ce azi?

Biciuită de vânt din toate părţile, Abbie stătea pe prispa din faţă, întrebându-se de ce nu-şi alesese John o altă zi în care să-l ducă pe Johnny la pescuit – ori ieri, ori mâine. Simţi picăturile de ploaie mari şi grase căzând peste ea din norii negri, ameninţători, ce se apropiau şi se îngrămădeau unul peste celălalt, ca şi cum ar fi încercat să câştige o cursă.

— Mami?

— Du-te înapoi în casă, Lydia.

— Unde-i Johnny?

— O să ajungă. Acum du-te înăuntru.

— Vii şi tu înăuntru?

— Într-un minut.

Inima îi bubuia mai asurzitor decât mugetul naturii. Apoi văzu călăreţii galopând prin furtună, biciuiţi de vânt. Se apropiară, iar Abbie îşi simţi răsuflarea poticnindu-i-se în piept. Nu putea fi…?

Dar, Doamne, Dumnezeule, era!

Zbură de pe trepte direct în braţele lui Grayson, căutând alinare. El o împinse uşor către casă, strigând peste urletul vântului.

— Du-te înăuntru, Abbie.

Ea se înfipse pe picioare şi se dădu în spate, clătinând din cap cu asprime.

— John l-a dus pe Johnny la pescuit. Nu s-au întors. Îi aruncă lui Jessye o privire rugătoare. Nu s-au întors.

— Am eu grijă de micuţii tăi. Tu ia calul meu.

Jessye îi dădu frâiele şi porni în fugă spre casă.

Abbie făcu un pas spre iapa sperioasă şi simţi pe cineva trăgând-o în spate. Ridicând privirea, dădu ochii cu chipul furios al lui Grayson.

— Ce vrei să faci? tună el.

— Trebuie să-i caut pe John şi pe Johnny

— Îi caut eu. Tu du-te în casă.

— Tu nu ştii unde s-ar putea afla. Eu da.

El îşi răsfiră degetele peste abdomenul ei.

— Scumpo, ai să sfârşeşti ucisă.

Abbie simţi lacrimile încingându-i ochii, înţelegând că nu se gândea doar la ea. Dumnezeule bun, cum putea o mamă să aleagă? Nu putea, nu conştient. Şt ia doar că trebuia să-l găsească pe Johnny.

— Ar fi trebuit să fi ajuns acasă până acum. John mi-a promis că dacă începe ploaia…

— Fir-ar să fie! O ridică în şa. Ţine-te aproape! îi porunci Grayson, înainte de a încăleca şi el.

Însă ea ştia unde trebuiau să ajungă. Dădu pinteni calului, aruncând o ultimă privire spre casă şi spre cele două chipuri micuţe lipite de fereastră. O văzu pe Jessye aruncând prin casă, trăgând obloanele, baricadând casa în

faţa furtunii, şi ştiu că cel puţin doi dintre copiii ei aveau să fie la adăpost.

Pâlcul de copaci îi proteja într-o oarecare măsură de furtună, trunchiurile groase ale arborilor formând o barieră în calea vântului, însă deasupra capetelor lor crengile se zbăteau violent. Îşi continuară drumul până ajunseră pe malul râului, în locul unde Grayson se dusese la pescuit cu băieţii nu cu mult timp în urmă. Apa se izbea necruţătoare de mai, ridicându-se peste marginea acestuia. Abbie ştia că era doar un preludiu – cea mai cruntă parte a furtunii încă nu sosise.

Urcă spre nord de-a lungul râului ce se lupta el însuşi cu furtuna, valurile uriaşe când ridicate de vânt, când împinse în jos sub ploaia torenţială. Apoi sub ochii ei apăru exact ceea ce se temuse că avea să găsească, o privelişte ce îi îngheţă sângele în vine de spaimă.

Rămăşiţele unei bărci, o mână de scânduri rupte izbindu-se de mai, căutând un refugiu pe care nu aveau să-l mai găsească vreodată. Ochii i se umplură de lacrimi, iar gâtul îi fu cuprins de spasme. Fără a se gândi la ceea ce făcea, fără a-i păsa, sări din şa. Grayson apăru lângă ea înainte să apuce să facă vreun pas.

— E barca lor! strigă ea.

El încuviinţă din cap şi se întoarse la cai, legând hăţurile alunecoase de o ramură udă. Abbie porni târâş prin noroi, alunecând, pierzându-şi echilibrul, până ajunse la marginea apei.

— Johnny!

Apa era neagră, întunecată ca moartea, iar cerul de un gri ameninţător.

— Johnny! strigă ea din nou, cu gâtlejul sufocat de lacrimi.

— Johnny! îl auzi şi pe Grayson strigând. Westland!

Vocea lui era mult mai puternică şi ajungea mult mai departe, însă vântul neiertător înghiţea sunetul cu totul.

Grayson îşi petrecu un braţ în jurul ei, trăgând-o la pieptul lui, folosindu-şi propriul corp pentru a o adăposti de furtună atât cât putea. Abbie îi scrută chipul, căutând un

răspuns pe care nu voia să-l ştie.

— Se poate ca barca să fi ajuns aici adusă de curent, spuse el încet, cu vocea gâtuită, suficient de aproape de chipul ei ca ea să-l audă. Se poate ca ei să fi ajuns la adăpost în susul râului.

Ea îşi îndreptă privirea dincolo de el spre apele tulburi ale râului. Nu cumva mergeau în direcţia greşită? Dacă fuseseră şi eu duşi de curent împreună cu barca, dacă ajunseseră mai jos pe râu?

— Poate-ar trebui să ne despărţim…

Grayson clătină din cap.

— Dar dacă nu sunt acolo?

El nu-i răspunse nimic, cuvintele fiind de prisos. Expresia sumbră din ochii lui albaştri îi spuse că singura lor speranţă era să îi găsească mai în sus pe râu. Îşi înăbuşi lacrimile, îşi strânse buzele într-o expresie hotărâtă şi încuviinţă din cap.

Preţ de o fracţiune de secundă, înainte ca el să-i întoarcă spatele, întrezări o lacrimă scânteind în ochii lui.

Ţinând frâiele ambilor cai, Grayson o urmă pe Abbie, întinzându-se să o prindă de fiecare dată când aluneca.

— Johnny!

Grayson nu se îndură să îi spună că fiul ei n-ar fi avut cum să-i audă vocea peste urletul vântului. Apoi Abbie se poticni şi îşi încleştă mâna pe cămaşa lui.

— Acolo! strigă ea, arătând spre un bolovan uriaş aflat în mijlocul râului.

Cumva, furtuna înfipsese mai mulţi copaci în acel pietroi. John părea încâlcit în tufe, în timp ce Johnny se agăţa cu disperare de o creangă.

Abbie făcu un pas spre râu, iar Grayson îşi simţi inima izbindu-i-se violent de coaste. O trase înapoi.

— Trebuie să-i ajutăm! strigă ea.

— Îi ajut eu. Tu rămâi aici.

— Ce-ai de gând să faci?

Grayson aruncă o privire peste umăr spre cai şi oftă uşurat. Jessye îşi pusese o frânghie la şa. Ce inspirată fusese!

— Mă duc mai sus pe cursul râului…

— Dar i-am găsit.

— Ştiu, dar nu pot înota împotriva curentului. Am să merg mai sus şi-am să las curentul să mă ducă până la ei.

— Eu ar trebui să merg.

Grayson o conduse de pe mal la un copac care nu oferea decât un minimum de protecţie. Priponi caii, apoi se întoarse spre ea şi îi prinse chipul în palmă, dorindu-şi ca mâna să nu-i fi tremurat.

— Tu trebuie să stai aici şi să-i aştepţi pe Johnny şi pe John. Abbie dădu să spună ceva, iar el îşi puse un deget pe buzele ei. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor, îşi scoase ceasul şi-l împinse în palma ei. În caz că se întâmplă ceva… ăsta a fost al bunicului meu. Dă-i-l copilului meu.

Întinzând mâna în spatele ei, înşfăcă frânghia şi porni cu paşi mari pe malul râului, încercând să-şi dea seama cât de puternic era torentul şi cât de mult spaţiu de manevră trebuia să-şi lase. Începu să descolăcească frânghia. Nu era chiar atât de lungă pe cât sperase. Se opri brusc, estimând distanţa.

Îşi dădu jos hainele, dezbrăcându-se complet, fără rezerve, temându-se că ori băiatul, ori bărbatul avea să-l îngreuneze oricum destul. N-avea nevoie şi de haine îmbibate de apă care să-l împovăreze şi mai mult. Un fulger spintecă văzduhul, urmat de un tunet asurzitor. Grayson legă un capăt al frânghiei de un copac solid, iar celălalt în jurul propriului trup, şi se aruncă în râu.

Curentul se dovedi mai puternic decât se aşteptase şi nu ţinuse cont de faptul că umărul lui nu se vindecase complet. Se luptă cu durerea şi curentul năprasnic, înotând spre bolovan în timp ce râul îl trăgea în jos.

Văzu uriaşa dală de piatră şi făcu un efort herculeean să ajungă la ea, izbindu-se de crengi până reuşi să se prindă de una şi astfel să se oprească.

— Gray!

Se căţără pe bolovan, ţinându-se de crengi până reuşi să ajungă la Johnny.

— E în regulă, băiete! îi strigă el peste mugetul

vântului.

— Mă dor braţele… am obosit.

— Mai rezistă încă puţin, bine?

Johnny încuviinţă din cap. Grayson îşi dezlegă frânghia de la brâu şi o legă sub braţele lui Johnny.

— Dă-ţi drumul! îi porunci, trăgându-l pe băiat pe pietroi.

— Cred că tati e mort!

— Ţine-te de creanga asta.

Când îl văzu pe băiat agăţat zdravăn de creangă, Grayson se aplecă spre John Westland. Bărbatul avea o rană însângerată în lateralul capului şi privirea aţintită în gol spre cer. Grayson îşi strecură mâna sub gâtul lui şi simţi un puls slab. Westland era prins între crengi, suficient de sus ca apa ce se ridica din râu să nu-l înece.

Grayson se întoarse spre Johnny.

— Nu-i mort. Văzu o expresie de uşurare apărând pe chipul lui Johnny. Am să mă întorc după el. Dar acum hai să te duc la mama ta. Frânghia nu va lăsa curentul să te ducă în jos. Tu doar înoată!

Johnny încuviinţă din cap.

Grayson înşfăcă frânghia, sperând că avea să-i ofere suficientă susţinere cât să nu alunece în jos şi să reuşească să-l ducă pe băiat pe mal. Se lăsară să alunece de pe bolovan în apă. Dând frenetic din mâini şi din picioare, traversară înot râul, frânghia împiedicându-i să fie duşi de curent. Gâfâind din greu, ajunseră pe mal. Abbie se aruncă în noroi, prinzându-l pe Johnny în braţe.

— O, Doamne, o, Doamne. Îl privi pe Grayson cu lacrimi în ochi. Mulţumesc.

El dădu din cap, dezlegând frânghia de pe trupul lui Johnny.

— Şi John? o auzi întrebând

— E rănit, dar în viaţă.

Îşi încolăci frânghia în jurul taliei şi porni târâş înapoi spre punctul din care avea să sară în apă. Cât de mult mai simplu ar fi fost să susţină că John era mort! Grayson s-ar fi ales cu tot ceea ce îşi dorea, tot ceea ce avea nevoie, cu

toţi cei pe care îi iubea.
Onoarea era o pacoste teribilă.

*

Abbie nu-şi amintea mare lucru din drumul spre casă. Johnny venise călare cu ea, cu braţele încolăcite strâns în jurul ei. Grayson îl culcase pe John pe celălalt cal şi venise pe jos.

Ţinea minte că Jessye îl luase pe Johnny deoparte când intraseră în casă. Încălzindu-l cu o ceaşcă de cacao fierbinte, începuse să îl usuce şi să-l schimbe în haine curate. Grayson o ajutase să se ocupe de John. John. Acesta zăcea în pat acum, cu ochii aţintiţi orbeşte asupra tavanului, în timp ce ea îi usca părul ia vârfuri.

— Johnny zice că aţi prins un peşte foarte mare, dar v-a scăpat, îşi apăsă buzele pe fruntea lui. Trezeşte-te, John. Nu te mai uita aşa în gol. Mă sperii.

Îi aruncă o privire peste umăr lui Grayson, care era ud leoarcă şi arăta istovit. Simţi lacrimi încingându-i ochii.

— Mai era bumbac pe ogor. Întotdeauna se întâmplă ca o parte din bumbac să se deschidă doar la sfârşitul sezonului. I-am spus că mi se pare că vine furtuna. Mi-a răspuns că va culege mâine bumbacul. Acum e distrus.

Din patru paşi mari, Grayson traversă încăperea şi o luă în braţe. Se aşeză pe podea cu Abbie cuibărită în poala lui. Ea îşi îngropă faţa pe umărul lui şi lăsă hohotele dureroase să-i zgâlţâie trupul.

— O, Doamne, i-aş fi pierdut pe amândoi dacă nu veneai tu.

El o legănă încet, mâinile lui dezmierdând-o pe spate.

— Linişteşte-te, Abbie. E în regulă acum.

— Am fost înspăimântată de moarte. Temându-mă că aveam să-i pierd. Temându-mă că aveam să te pierd pe tine. Era ca şi cum m-aş fi văzut nevoită să aleg, din nou şi din nou şi din nou…

— Ssst. Nu mai ai de ales de acum. S-a terminat.

Însă nu se terminase. Abbie auzi vântul urlând,

tunetul huruind şi ploaia izbind violent acoperişul casei. Pe dinăuntru era îngheţată, însă pe dinafară era protejată de căldura lui.

— Trebuie să te schimbi în haine uscate, spuse Grayson.

— Mai ţine-mă puţin în braţe.

Braţele lui se strânseră mai tare în jurul ei.

— Cum de eşti aici?

— Pentru vite. Ne vom încerca norocul cu creşterea vitelor şi aveam nevoie de cineva care să ne finanţeze ideea.

— Jessye?

— Da, intenţionează să vină cu noi.

Abbie zâmbi blând. Dacă era cineva capabil să-i ţină în frâu pe acei bărbaţi cu reputaţie de ticăloşi, Jessye era aceea.

— Haide acum. Ai să te-mbolnăveşti dacă nu te schimbi din hainele astea ude, spuse el. Abbie se dădu înapoi, iar Grayson îi oferi un zâmbet şovăielnic. Am s-o trimit pe Jessye să te ajute.

— Astea nu sunt nicidecum cuvinte demne de un derbedeu.

— Ba sunt, când în încăpere se află şi soţul doamnei.

Braţele lui se încleştară mai strâns în jurul ei şi îşi apăsă gura pe gâtul ei, în locul unde i se zbătea vizibil pulsul. Abbie îl auzi înghiţind un nod înainte de a se retrage.

— Haide. Sus cu tine! spuse el cu vocea gâtuită.

Ea se ridică din poala lui.

— Să-ţi aduc nişte haine de-ale lui John în care să te schimbi.

Grayson încuviinţă din cap, însă privirea îi alunecă spre soţul ei, zăcând în pat complet nemişcat.

— Ştii, Westland, toată treaba asta ar fi mult mai simplă dacă te-ai trezi. Furtuna asta face ravagii. Habar nu am cum să mă descurc cu ea. Mă asculţi? Parcă noi doi căzuserăm de acord să o facem fericită pe Abbie. Ei bine, tu nu isprăveşti mare lucru în privinţa asta doar stând acolo şi

uitându-te la tavan. Eu nu pot rămâne aici la nesfârşit. Prietenii mei şi cu mine o să ne apucăm de strâns vite. Nu vreau să ratez ocazia asta... Aruncă o privire peste umăr când Abbie veni lângă pat, aducându-i un set de haine de-ale lui John atent împăturate. Bat câmpii, spuse Grayson.

— Probabil îl ajută să audă o voce. Când m-am lovit eu la cap, auzeam zumzet de voci. Am încercat cumva s-ajung la sunetul ăla şi aşa m-am trezit. Cred că am să încerc să îi citesc din almanah.

— Hmmm. Pare a fi o poveste fascinantă.

Clătinând din cap, Abbie zâmbi amintindu-şi.

— S-a bucurat foarte tare când a aflat că ştiu să citesc. Până atunci se bazase exclusiv pe abilitatea lui de a citi semnele naturii pentru a decide când să-şi planteze culturile. Prima dată când i-am citit din almanah a părut mai fericit decât cel mai bogat dintre oameni.

— Dar era cel mai bogat dintre oameni, Abbie. Te avea pe tine. Iar averea lui nu s-a împuţinat cu nimic.

Spunând acestea, luă hainele pe care i le adusese ea şi ieşi în tăcere din cameră.

Urletele vântului se înteţiră. Grayson decise că poate ar fi reuşit să se relaxeze dacă ar fi crezut că locuinţa era capabilă să reziste violenţei acelei furtuni. Vuietul vântului ar fi avut, poate, un efect liniştitor, dacă nu s-ar fi auzit din când în când bubuitul asurzitor al vreunui obiect de afară izbindu-se de altceva. Obloanele ferestrelor se zgâlţâiau zgomotos. Vântul şuiera prin coşul casei, strecurându-se prin vatră – deşi Grayson închisese clapeta de fum. Jessye stinsese focul şi măturase vatra.

— În caz că vom avea nevoie de un loc în care să ne-adăpostim, se mulţumise ea să spună când Grayson îi ceruse explicaţii.

Cu gura uscată de nelinişte, se aşezase în fotoliul mâncat de vreme, unde Micah venise să se cuibărească lângă el, cu trupul mititel scuturat de un tremur mărunt, iar acum citea din *Ivanhoe* cu glas întrerupt.

Jessye era aşezată pe podea, cu picioarele strânse sub ea şi braţele petrecute în jurul Lydiei şi al lui Johnny. În

ciuda vânătăilor şi a zgârieturilor de pe chipul lui, Johnny părea să-şi fi revenit remarcabil de bine din coşmarul prin care tocmai trecuse, deşi tresărea de fiecare dată când auzea bubuitul tunetului.

Pe de altă parte, Grayson tresărea şi el.

Uşa dormitorului se deschise, iar Abbie ieşi încet, păşind obosită, cu umerii cocârjaţi.

Johnny se întoarse imediat spre ea.

— Cum e tati?

Abbie îngenunche lângă el şi-l îmbrăţişă cu ardoare.

— E… nici nu ştiu cum e. Doarme, cred.

— L-a lovit ditamai creanga când încerca să mă ducă la pietroiul ăla, îi explică Johnny. Am crezut că s-a zis cu el.

— Poate-ar trebui să merg după doctor, spuse Jessye.

Nevenindu-i să creadă, Grayson se uită la ea, încercând să-şi dea seama dacă era curajoasă sau nesocotită.

Abbie clătină din cap.

— Nu, Jessye, am riscat destule vieţi pe ziua de azi. Nu cred că doctorul ar avea ce să-i facă acum – adică nu e nimic ce n-ar putea aştepta până după ce trece furtuna.

— Grayson a fost un erou, anunţă Johnny.

— Nicidecum, băiete, spuse el, simţindu-se mult mai în largul lui când era descris drept ticălos.

Susţinându-i privirea, Abbie zâmbi blând.

— Da, aşa e.

Recunoştinţa din ochii ei, îndreptată asupra lui, se dovedi aproape dureroasă pentru Grayson. Recunoştinţă pentru că-l salvase nu doar pe fiul ei, ci şi pe soţul ei.

Vântul se linişti, ploaia slăbi şi se lăsă o tăcere chiar mai asurzitoare decât vuietul furtunii. Grayson îşi simţi muşchii relaxându-se uşor şi se prăbuşi moale în fotoliu.

— Slavă Domnului, s-a terminat.

— Nu, spuse Abbie încet. Nu încă. Se ridică în picioare. Hai afară cu mine o clipă.

Grayson îl ridică pe Micah din poală, mutându-l în fotoliu, şi îi dădu cartea.

— Ţine-mi locul.

Copilul îi zâmbi radios, ca şi cum tocmai i s-ar fi încredinţat sarcina de a salva întreaga lume.

Afară totul era scăldat într-o lumină cenuşie ce nu prevestea nimic bun. Tot felul de resturi păreau să se mişte de capul lor, fără urmă de vânt care să le împingă. Tăcerea deveni apăsătoare.

— Întotdeauna se lasă un calm sinistru ca acum, îi explică Abbie.

E ca şi cum furtuna ar sta deoparte, privindu-ne şi aşteptând.

— Cât e linişte, ar trebui să merg după un doctor…

— Nu. N-ai de unde să ştii cât va dura până se va dezlănţui şi restul furtunii şi nu vreau să fii surprins de urgie.

— Deci stăm şi aşteptăm.

Ea încuviinţă din cap.

Abbie stătea atât de aproape de el încât ar fi putut s-o ia în braţe dintr-un singur pas mărunt.

— Cum te-ai simţit în ultima vreme?

— Greaţa nu mai e la fel de puternică.

— Bun. Mă bucur să aud asta. Nu-mi plăcea gândul că te simţi rău. Îşi lăsă vocea să i se stingă, descoperind brusc că nu-şi mai găsea cuvintele. Atât de multe rămâneau nespuse între ei. Ea îi ceruse să nu-l ucidă pe soţul ei – iar el n-o făcuse. Îi ceruse să plece – iar el o făcuse.

Abbie îşi îndreptă privirea spre ogorul nimicit de furtună.

— Ai fi putut să-l laşi pe John acolo. Nu ar fi supravieţuit furtunii. Ai fi putut să te întorci pe mal şi să-mi spui că e mort, iar eu nu aş fi aflat niciodată adevărul. Îl privi atunci, cu lacrimi scânteind în ochii violeţi. Cred că m-ai minţit, Grayson Rhodes. Cred că nu eşti câtuşi de puţin un ticălos.

— Din păcate, scumpo, cred că mă aşteaptă multe nopţi de singurătate în care voi regreta că n-am fost ticălos.

Abbie oftă în sinea ei. Adoptase o parte dintre obiceiurile lui proaste, iar acum era sfâşiată între dorinţa de a-l şti fericit şi dorinţa de a nu lăsa pe nimeni altcineva să-i

ia locul în inima lui.

Rămase nemişcată timp îndelungat, studiind pur şi simplu ceea ce se afla în faţa ei, aşteptând furtuna, aşteptând cuvinte care i-ar fi uşurat povara din inimă. Cuvintele refuzau să vină. Însă furtuna veni. Îi auzi vuietul, mânia.

— Trebuie să ne întoarcem înăuntru. Se răsuci pe călcâie. Şi dădu ochii cu Lydia, stând în prag palidă ca moartea. Lydia, trebuie să intri în casă.

— Dar mami…

Îşi prinse fiica de umăr, împingând-o uşor.

— Să n-aud nimic. Vine furtuna.

— Dar tati a ieşit pe uşa din spate.

Abbie se întoarse fulgerător, surprinzând cu coada ochiului o urmă de mişcare. O umbră pe ogoare.

— John! Îşi îndreptă din nou atenţia spre Lydia şi o împinse înăuntru. Nu cumva să ieşi din casă. Ai înţeles? Se uită la Jessye. John e pe ogoare. Trebuie să merg după el. Ai grijă de copii.

— Abbie, lasă-l, îi strigă Jessye, trântind uşa în urma ei.

Îl văzu pe Grayson pornind în fugă spre ogoare, cămaşa fluturându-i în vânt ca un steag de pace. Sări de pe prispă. Vântul o izbi violent, făcând-o să se clatine. Dumnezeule bun, cât de rapid reîncepuse furtuna! Şi cu câtă ferocitate!

— John!

O luă la goană spre ogoare. Îl văzu pe Grayson prinzându-l pe John de umăr. John se scutură de el. Îl privi pe John înşfăcând smocuri de bumbac mânjite de noroi. Era distrus. Era distrus în întregime. De ce nu-l putea lăsa în pace acum?

Pe când ajunse lângă ei, Grayson şi John urlau unul la celălalt, vântul smulgându-le însă cuvintele şi făcându-le imposibil de desluşit. Abbie îl prinse pe John de braţ.

— John, trebuie să te întorci în casă.

Încercă să îl tragă, însă el se smuci de sub mâna ei.

— Trebuie să termin de cules ogoarele, ţipă el,

studiind cocoloaşele îmbibate de apă şi noroi din palma lui. A rămas prea mult bumbac.

— John, tot ce-a rămas e distrus. Vremea culesului s-a terminat…

— Nu! Nu se termină până nu zic eu.

Cuprinsă de groază, Abbie îl privi întorcându-i spatele, căutând rămăşiţe de bumbac pe un ogor de acum distrus. Simţi braţul lui Grayson încolăcindu-se în jurul ei.

— Te conduc în casă, apoi am să mă întorc după el.

Cu trupul lui Grayson servindu-i drept scut fragil împotriva vântului şi a ploii biciuitoare, Abbie se lăsă dusă înapoi în casă. Copiii veniră în fugă la ea, încolăcindu-şi braţele în jurul ei, trupurile lor micuţe tremurând lipite de al ei. Auzi vântul urlându-şi mânia, simţi casa zgâlţâindu-se din temelii. Unul dintre obloanele de la o fereastră fu smuls de furtună. Lydia ţipă.

— Abbie, ia copiii şi adăpostiţi-vă în cămin, porunci Jessye.

— Şi cum rămâne cu tine?

— Cel din dormitor are loc doar pentru o singură persoană. Mă duc eu acolo. Îşi îndreptă privirea spre Grayson. Doar dacă nu-l vrei tu.

— Nu, nu, nicidecum, spuse Grayson.

Abbie îşi strânse copiii şi îi împinse spre cămin, în timp ce Jessye fugi în dormitor.

— Copii, băgaţi-vă în sobă, le porunci Abbie.

— De ce-i bagi acolo? vru Grayson să ştie.

— Am văzut adesea case prăbuşite în care soba rămăsese în picioare.

— Slavă Domnului că e atât de mare.

Însă tot nu se dovedi suficient de mare. Copiii se îngrămădiră înăuntru, iar Abbie reuşi să se strecoare şi ea lângă ei – cu greu. Însă nu mai rămase loc pentru nimeni altcineva. După ce o văzu înăuntru, Grayson o luă de mână.

— Mă duc după Westland.

Abbie îşi încolăci mâna peste a lui.

— Nu, refuz să-mi asum riscul de a vă pierde pe amândoi. Văzu îndoiala din ochii lui, iar iubirea pe care o

simţea faţă de el se înteţi de zece ori. Îi strânse mâna. E mai mare decât tine. Îţi va opune rezistenţă şi se prea poate să fiţi surprinşi amândoi de furtună sub cerul liber. Sper că se va adăposti în şopron.

Grayson încuviinţă din cap, ca şi cum astfel i-ar fi fost mai uşor să accepte să-l lase pe John în pace. Îşi folosi trupul pentru a forma o barieră protectoare peste gura căminului.

Ţipetele vântului se transformară într-un urlet ce le sfredeli timpanele. Abbie îşi trase copiii în jurul ei, atât cât putea în spaţiul mic în care erau înghesuiţi. Simţi podeaua zgâlţâindu-se, pământul cutremurându-se, şi mâna lui Grayson căutând-o pe a ei. Îşi împleti degetele cu ale lui exact în clipa în care auzi trosnitura asurzitoare şi vuietul teribil ce dădeau de veste că iadul îşi dezlănţuise întreaga furie asupra lor.

Capitolul 19

— Abbie, nu te mişca.

Ea îşi spuse că probabil n-ar fi putut s-o facă nici dacă ar fi vrut. O dureau toate. Se chinui să deschidă ochii şi se strădui să-i zâmbească surorii ei.

— Elizabeth?

— Şşşt. Stai nemişcată până ne-asigurăm că n-ai nimic rupt.

Rupt. Rupt. Mintea îi fu năpădită de imagini fulgerătoare. Întunericul din cămin, sunetul lemnului sfărâmându-se, vuietul, geamătul de durere al lui Grayson, ţipetele copiilor.

Se ridică imediat în capul oaselor.

— Abbie, o mustră Elizabeth.

— Unde sunt copiii?

Privirea i se opri asupra rămăşiţelor casei ei, fragmente de lemn împrăştiate în toate părţile.

— Copiii sunt bine. Şi Jessye e bine.

Abbie îşi încleştă degetele pe mâna surorii ei.

— Grayson?

— Trebuie să-ţi păstrezi calmul…

— O, Doamne.

Elizabeth o trase la pieptul ei.

— El nu a fost la fel de bine adăpostit ca tine.

— Dumnezeule mare! Se smulse din braţele lui Elizabeth şi se ridică stângace în genunchi. Unde e? Unde-i John? Avea impresia că un alt uragan făcea ravagii în mintea ei, aruncând întrebări, cerând răspunsuri. Se ridică greoi în picioare. Unde sunt? Vocea ei avea tonalitatea stridentă a vântului. Se întoarse spre sora ei. Elizabeth, unde-mi sunt copiii? Trebuie să-mi văd copiii?

Sprijinită de Elizabeth, cu picioarele tremurându-i teribil, păşi peste rămăşiţele casei. Îşi plimbă agitată privirea în jurul ei, căutându-i pe Grayson, pe John, vreun semn că adevărul nerostit pe care-l auzise în glasul surorii ei era de fapt o minciună.

Pe copii îi găsi înveliţi în pături, îngrămădiţi în spatele unei căruţe, mâncând fursecuri de pe o farfurie aflată în mâinile lui Amy. Îl îmbrăţişă pe fiecare dintre ei cu ardoare, cu obrajii şiroind de lacrimi. Erau bine. Copilaşii ei erau bine.

Se îndepărtă destul de mult de căruţă înainte de a se încumeta să întrebe.

— Unde-i John?

Nu primi niciun răspuns.

Se opri brusc şi îi aruncă o privire mânioasă surorii ei.

— Elizabeth, refuzul de a-mi spune nu va schimba cu nimic adevărul.

Ea arătă spre ogoare.

— E acolo.

Abbie fu surprinsă de calmul care o cuprinse când se îndreptă spre ogorul distrus de furtună, căci inima ei ştia – pur şi simplu ştia – ce avea să găsească în mijlocul grupului de bărbaţi aşezaţi în genunchi.

James se ridică, întinzând mâinile spre ea într-un gest implorator.

— Nu vrei să vezi asta, Abbie.

— Nu-mi spune tu ce vreau, James. Dacă acolo zace soţul meu, atunci, pe toţi sfinţii, vreau să-l văd.

Încuviinţând scurt din cap, James se dădu la o parte. Când Abbie îngenunche lângă John, ceilalţi bărbaţi se retraseră în tăcere, lăsând-o singură cu un bărbat care îi oferise tot ce fusese în stare. Îi luă mâna, încleştată în pumn peste smocuri de bumbac, şi şi-o ridică la buze.

— Ai fost un soţ bun, John Westland, un om bun. Lacrimile îi inundară ochii, rostogolindu-i-se pe obraji. N-am reuşit să plâng până acum, dar acum pot. De data asta, John, ai murit având în viaţa ta pe cineva care să te iubească, o iubire mai puţin intensă decât cea pe care ai fi meritat-o probabil, dar totuşi iubire. Oftând din adâncul sufletului, îi aşeză blând mâna pe piept, împingând bumbacul mai adânc printre degetele lui. Tu şi bumbacul tău.

Se ridică nesigură pe picioare şi se întoarse spre fratele şi sora ei.

— Unde e Grayson?

— De cealaltă parte a casei, răspunse Elizabeth. Ne-am gândit că ar fi mai bine ca micuţii să nu vadă…

Abbie nu mai aşteptă ca sora ei să termine. Porni hotărâtă să traverseze curtea. Îi văzu pe Harry şi Jessye stând nu departe, mustrându-se unul pe celălalt. Erau în viaţă. Ce motive aveau să se certe?

Imediat ce trecu de molozul din jurul sobei, zări părul auriu-roşcat al lui Kit. Dumnezeule, şi-ar fi dorit să vadă blond ca spicul de grâu! Trecu de colţul clădirii în ruină ce îi fusese cândva casă. Cu inima strânsă într-un ghem de durere, se apropie de bărbatul aşezat pe pământ, cu spatele sprijinit de unul dintre hornurile care rămăseseră intacte în ciuda dezastrului.

Pieptul dezgolit îi era înfăşurat în bandaje groase. Un fragment de os şocant de alb ieşea la iveală prin carnea sfâşiată şi zdrenţuită a braţului lui drept. Îl ţinuse de mâna dreaptă în timpul furtunii. De ce nu-i dăduse drumul? L-ar fi ajutat cu ceva?

Grayson îi oferi un zâmbet dureros de dulce care îi frânse inima în două.

— Bună, scumpo.

Abbie se lăsă în genunchi lângă el, cu ochii plini de lacrimi.

— Eşti frânt peste tot.

— Trupul e. Spiritul s-ar putea să fie în regulă. Doctorul s-a dus să caute ceva ce să-mi pună drept atelă. Nu cred că-i va fi greu să găsească vreo scândură. Folosindu-şi mâna teafără, îi prinse chipul în palmă şi îi trase capul spre scobitura umărului lui. Dumnezeule bun, Abbie, n-am fost în viaţa mea atât de înspăimântat. Eşti cu adevărat bine?

— Da. Şi copiii la fel. Sunt speriaţi, dar sunt bine. John… John…

— Ştiu, scumpo. Am auzit. Îmi pare rău.

Abbie desluşi în glasul lui cât de sinceră era durerea lui şi îşi spuse că n-ar fi putut nicidecum să-l iubească vreodată mai mult decât îl iubea în momentul acela. Trecu de cealaltă parte a lui, ca să-i permită s-o cuprindă cu tot braţul, nu doar cu mâna.

— Pentru el, pământul a fost întotdeauna pe primul loc, spuse ea încet. Este cumva firesc, mă gândesc, că a murit tot în braţele pământului.

Îşi lipi faţa de umărul lui, fără să-i pese cine ar fi putut s-o vadă plângând la pieptul lui Grayson.

— Şerpi! Trebuie să fiţi atenţi la şerpi, îi avertiză Johnny.

Grayson aruncă o privire în jurul lui, deloc încântat să audă aşa ceva.

— Şerpi? repetă el, aşteptând o confirmare că târâtoarele cu colţi existau cu adevărat.

— Erau aici mai devreme, dar de obicei se tem de noi, aşa că stau ascunşi. Însă pământul se scutură când e furtună, iar ei ies.

— Minunat!

— Şi furnicile la fel. E nebunie curată. Vor apărea cu miile în apă, aşa că s-ai grijă să nu stai în apă prea mult.

— Furnici.
— Da. Iar vara viitoare vor fi îngrozitor de mulţi ţânţari, căci îşi vor fi depus ouăle în tot amarul ăsta de apă.
— De unde ştii toate astea?
— Mi-a zis Ezra Jones.
— Ah, da, băiatul cu armele.
— Da.
— Eventual, am putea să-i luăm puşca şi să omoram şerpii cu ea.
Johnny râse cum doar un copil o putea face. Grayson se bucură că cineva găsea umor în acea situaţie îngrozitoare. Din casă se alesese praful. În mod inexplicabil, şopronul rămăsese intact – în cea mai mare parte. Îi lipseau câteva scânduri pe ici, pe colo, însă era în picioare. Îşi spuse că vântul trecuse pur şi simplu prin clădirea deschisă la ambele capete. Ploaia lovise plantele de pe ogoare cu atâta forţă încât le culcase la pământ, ceea ce probabil nu era un lucru rău având în vedere că bumbacul fusese deja cules în cea mai mare parte. Iar Grayson îşi spuse că solul avea să fie mai bogat graţie cantităţilor însemnate de apă pe care furtuna le revărsase pe pământ.
Dar chiar şi-aşa – şerpi?

*

John Westland fusese dus în casa lui Elizabeth. Abbie se afla tot acolo acum, dormind. Grayson venise să vadă ce se mai putea salva din casa ei – dacă mai era ceva.
— Tati al meu e mort, spuse Johnny din senin.
Grayson îşi îndreptă privirea asupra băiatului.
— Da, băiete, aşa-i.
— Crezi că o să rămână mort de data asta?
— Da, mă tem că de data asta n-o să se mai întoarcă.
Johnny încuviinţă din cap.
— Lydia susţine că a ieşit din casă să încerce să oprească furtuna. Crezi că se poate să fi fost aşa?
Grayson văzu atât de multă speranţă reflectându-se în ochii copilului încât nu se îndură să-i spună adevărul.

Tatăl lui ieşise să încerce să salveze bumbacul, nu propriii copii.

— Se poate să fi încercat să oprească furtuna.

— Înseamnă că a fost teribil de viteaz, nu-i aşa?

Grayson îi zâmbi călduros.

— Teribil de viteaz.

Johnny porni în fugă spre şopron, fără îndoială având nevoie de câteva clipe de solitudine pentru a reflecta la magnitudinea pierderii pe care o suferise cu o zi în urmă.

Grayson se lăsă pe vine pe ogor şi studie mocirla din faţa lui. Se simţea la fel de dezrădăcinat ca plantele care zăceau în jurul lui. Abbie avea nevoie de o perioadă de doliu respectabilă. Altfel ar fi dat apă la moară gurilor rele. Însă dacă s-ar fi căsătorit imediat, ar fi putut recunoaşte copilul ca fiind al lui, iar micuţul nu ar fi cunoscut niciodată umilinţa de a fi numit bastard.

Închise ochii. Dacă Abbie avea să accepte să devină soţia lui. Ieri fusese zgâlţâit de furtună şi pe dinăuntru, nu doar la exterior. Nu se îndoia că Abbie ţinea la el. Însă îl mai iubea?

O substanţă umedă şi urât mirositoare îl izbi în obraz. Deschise larg ochii, ştergându-şi noroiul lipicios de pe chip. Dar fu lovit din nou.

Mistuit de furie, se ridică în picioare. Abbie stătea la mică distanţă de el, cu mâna mânjită de noroi gros, cu pieptul ridicându-i-se greoi şi ochii scuipându-i flăcări.

— Pământul, îi aruncă ea mânioasă. Pământul trebuie să fie mereu pe primul loc, nu-i aşa?

— Ce tot spui acolo?

— Ieri am trecut prin iad, iar în dimineaţa asta când m-am trezit am descoperit că te-ai întors să vezi pământul.

Grayson întinse mâinile spre ea.

— Fiindcă tu dormeai. Nu aveai nevoie de mine cât timp dormeai.

— Vrei pământul? Atunci, pe toţi sfinţii, ia de-aici! Luă din nou în mână un bulgăre de noroi şi îl azvârli spre el. Prea năucit de gestul ei, Grayson simţi nămolul izbindu-l în mijlocul pieptului. Pentru John pământul a fost mereu pe

primul loc. Şi tot pe primul loc e şi pentru tine, nu-i aşa? Aruncă din nou o mână de pământ spre el, însă de data aceasta proiectilul nu îşi atinse ţinta, căci Abbie se lăsă să cadă în ţărâna udă. Vreau să fiu iubită pentru mine, nu pentru pământ.

Grayson se duse la ea şi se lăsă în genunchi în faţa ei.

— Dar pentru tine te iubesc.

— Când te-am întrebat, n-ai negat asta. Îţi doreai pământul!

Grayson înghiţi un nod, gândindu-se cum să-i explice.

— Da, nu pot să neg asta, dar e ceva ce trebuie să înţelegi. În Anglia, dacă un bărbat are pământ, îşi poate asigura un oarecare respect din partea societăţii, respect care, adeseori, li se oferă doar aristocraţilor. Pe drum încoace, când am văzut atâta pământ, mi l-am dorit cum nu-mi dorisem vreodată nimic altceva… până te-am cunoscut pe tine. Faptul că aveai şi pământ era un bonus neaşteptat. Însă te-aş fi iubit şi fără… şi tot mi-aş fi dorit să fii soţia mea.

— Dar m-ai fi cerut în căsătorie?

— Dumnezeu mi-e martor că da. Greşeala mea, Abbie, a fost că i-am lăsat pe prietenii mei să creadă că pământul îl râvneam, nu pe tine. Mi-a fost mai uşor să-mi dezvălui lăcomia decât să-mi dezgolesc inima în faţa lor. Îşi închise mâna pe braţul ei. Dă-i pământul lui Johnny sau vinde-l. Vom deveni nomazi. Nu-mi pasă. Câtă vreme te am pe tine, nu-mi pasă.

— Dar unde am locui?

— În căruţă?

Abbie îşi şterse lacrimile de pe faţă, mânjindu-şi obrajii cu noroi.

— Vorbeşti serios? Mă iubeşti – chiar şi fără pământ?

— Din toată inima.

*

Înmormântarea lui John avu loc trei zile mai târziu, după ce apele ce inundaseră pământul se retraseră puţin,

iar pământul se zvântă. Abbie nu se sinchisi de ce ar fi putut să spună vecinii şi îi permise lui Grayson să stea lângă ea şi copii. Iar când durerea îi stârni în piept o tristeţe grea şi dădu frâu liber lacrimilor, nu-i păsă dacă aveau să comenteze când Grayson îşi petrecu braţele în jurul ei. În el găsea tărie şi alinare.

Grayson rămase lângă ea, cu mâna sprijinită la baza spatelui ei, şi după ce se încheie slujba, iar Abbie stătu lângă mormântul lui John pentru a accepta condoleanţe. Devenise văduvă o dată. Devenise văduvă şi a doua oară. Spera că nu avea să mai rămână văduvă vreodată.

După ce plecară şi ultimele rude şi prieteni, Abbie îngenunche lângă piatra de mormânt şi înfipse o sămânţă de bumbac în pământ. Când se ridică, Grayson îşi petrecu braţul în jurul ei. Ea înălţă ochii spre cerul albastru.

— Norii ăştia îmi amintesc de bumbac.

Braţele lui Grayson se strânseră mai tare în jurul ei, iar ea ştiu că nu aveau nevoie de cuvinte.

— Când mi s-a spus că a murit în război, nu am plâns. N-am vărsat nici măcar o singură lacrimă. M-am căsătorit cu el la şaisprezece ani. Am fost soţ şi soţie, dar niciodată prieteni. În ochii mei fusese întotdeauna atât de formidabil, atât de puternic, încât mă înspăimânta. Apoi, când s-a întors acasă, mi-am dat seama că era doar un om ca oricare altul. Ridică ochii spre Grayson. Cred că doi soţi trebuie să fie şi prieteni. M-ai cerut o dată de soţie.

Mâna lui coborî să îi acopere abdomenul.

— Şi am să te cer din nou după ce se va fi încheiat perioada de doliu.

— Am mai ţinut o dată doliu după John şi probabil îi voi plânge moartea până în ultima zi a vieţii mele, însă te iubesc, Grayson Rhodes, şi nu vreau să aştept un an întreg ca să-ţi devin soţie.

El îi oferi un zâmbet tandru.

— Ce planuri ai pe mâine?

*

— Şi eu vreau să dorm în şopron, anunţă Micah cu vocea lui de broscoi.

Grayson îşi privi soţia – soţia lui, pe toţi sfinţii; tatălui său nu i-ar fi venit să creadă – îmbrăţişându-l strâns pe micuţ.

— Vei putea dormi în şopron mâine-noapte, spuse ea.

— Dar de ce nu noaptea asta?

Abbie fu năpădită de o roşeaţă profundă.

— Pentru că eu şi Grayson avem nevoie de timp între patru ochi ca să ne obişnuim cu viaţa de soţ şi soţie.

— Şi va locui cu noi în casă după ce-o vom construi? întrebă Lydia.

Abbie îi zâmbi fiicei sale.

— Da.

Lydia îşi mută privirea asupra lui Grayson.

— Şi-ai să ne citeşti în fiecare seară?

— În fiecare seară.

Deja comandase mai multe cărţi.

— Ar trebui s-organizăm un turnir ca să sărbătorim căsătoria voastră, sugeră Johnny.

Grayson îl bătu pe umăr.

— Da, băiete, aşa vom face. Imediat ce se mai zvântă puţin.

— Haideţi, spuse Elizabeth. Îmbrăţişaţi-i pe mami şi pe Grayson ca să putem porni spre casă.

Copiii făcură ceea ce li se ceruse, apoi se căţărară în spatele căruţei lui Elizabeth, lângă fiicele ei. Elizabeth o îmbrăţişă pe Abbie.

— Eşti sigură că nu vreţi să veniţi şi voi acasă la mine?

— Sunt sigură, răspunse Abbie.

Elizabeth îşi îngustă ochii spre Grayson, aruncându-i o privire piezişă.

— O noapte a nunţii petrecută în şopron. Ei bine, presupun că veţi avea ce să le povestiţi nepoţilor.

— Chiar va fi, o asigură el.

Grayson se gândise să se cazeze cu proaspăta lui soţie într-o cameră de la tavernă, însă ideea i se păruse

sordidă. Aşa că alesese un loc care, surprinzător, fusese cruţat de furia uraganului – un loc plin de amintiri plăcute, podul şopronului lui Abbie.

Plângându-se teribil de mult, Kit şi Harry transportaseră un pat adevărat şi o saltea în podul respectiv. Jessye atârnase draperii de dantelă în dreptul lucarnei. Roşind, îi mărturisise lui Grayson că femeile se dădeau în vânt după dantele şi îi ceruse insistent să nu uite acest lucru.

— Doamne, Dumnezeule, arăţi aproape respectabil, spuse Harry.

Grayson zâmbi. În cele din urmă, atât Kit, cât şi Harry îi fuseseră alături când se legase prin jurământ de Abbie. Cumva aşa păruse firesc.

— Nu cred că am sărutat mireasa, spuse Kit întinzându-se spre Abbie.

Grayson îşi închise o mână pe umărul lui.

— Ba ai sărutat-o.

— Eşti sigur?

— Categoric.

Şi nici nu fusese un sărut mărunt pe obraz, ci unul serios, pe gură, care îl făcuse pe Grayson să-şi dorească să-i dea un pumn prietenului său.

— Şi nu te-a părăsit pentru mine? Incredibil. Îi aruncă o ocheadă lui Abbie. Fii fericită, Abbie, şi nu-l face să renunţe la toate comportamentele lui ruşinoase.

Zâmbind, ea îşi împleti braţul cu cel al lui Grayson.

— Ba chiar cred că pe unele voi insista să le păstreze.

Kit râse, după care strânse mâna lui Grayson.

— Noi vom pleca mâine.

Grayson simţi în piept o strânsoare ce n-avea nimic de-a face cu feşele ce îi ţineau laolaltă coastele încă în curs de vindecare.

— Anunţaţi-mă dacă reuşiţi să încropiţi o cireada.

— Aşa vom face. Tu gândeşte-te dacă vei dori să ne însoţeşti când ne vom pregăti să le mânăm spre nord. Fără îndoială e mai uşor decât să cultivi bumbac.

— Am să mă gândesc, dar cred că e puţin probabil să

vă însoţesc. Din ce informaţii aţi strâns voi până acum, am impresia că e o activitate potrivită mai degrabă pentru un bărbat care n-are nici soţie, nici copii. Îşi îndreptă privirea asupra lui Abbie. Iar acum am şi una, şi alta.

*

Grayson şi-ar fi dorit s-o ducă pe Abbie în pod purtând-o în braţe, însă nici coastele, nici braţul încă nevindecat nu i-ar fi permis să o facă. Odată ce terminau de construit casa şi după ce era pe deplin însănătoşit, avea s-o poarte peste prag şi s-o ducă în camera lor, o cameră pe care aveau s-o împartă pentru tot restul vieţii.

Însă deocamdată fu nevoit să se mulţumească s-o urmeze pe scara ce ducea în pod. Când ajunse sus, o găsi stând în picioare în dreptul lucarnei, sub razele lunii care, strecurându-se prin şi pe lângă perdelele de dantelă înfiorate de briză, o scăldau într-o lumină diafană.

— Cred că aici m-am îndrăgostit de tine, spuse el încet, apropiindu-se de ea. Când te-am văzut ţinând în mâini cartea mea, atingând-o… mi-am dorit să mă atingi pe mine.

Întinzând o mână spre el, Abbie îşi lăsă degetele să-l dezmierde pe obraz înainte de a-şi încolăci braţul pe după gâtul lui, păşind în îmbrăţişarea lui stângace.

— Eu cred că m-am îndrăgostit de tine când te-am văzut învăţându-l pe Micah cum să se bărbierească. Înclină capul într-o parte cu un aer gânditor. Sau poate a fost în acea primă noapte când m-ai surprins îmbăindu-mă… şi ai pus prosopul exact atât de departe cât să nu pot ajunge la el. Mi s-a părut ceva neobrăzat, tipic pentru un derbedeu. Am fost surprinsă că n-ai rămas să mă priveşti ridicându-mă din apă ca să-mi iau prosopul.

— Ba am rămas.

Ochii ei se întunecară, iar fruntea i se încreţi într-o expresie încruntată.

— Ce?

— M-am retras în întuneric doar atât cât să nu mă poţi

vedea. Apoi am aşteptat. Şi te-am privit. Când te-ai ridicat din apă, mi-am spus că în toată viaţa mea nu mai văzusem ceva atât de frumos. Începu să-i descheie nasturii. A fost tortură curată să stau acolo şi să nu te ating. Îi deschise atent corsajul rochiei, dând la iveală rotunjimile blânde ale sânilor ei. Slavă Domnului că nu voi mai fi nevoit niciodată să mă abţin să nu te ating.

Îşi coborî gura pe carnea ei ispititoare, blestemând atela ce îi stingherea mişcările mâinii drepte când îi prinse sânul în căuşul palmei şi îşi trecu uşor degetul mare peste sfârcul ce începuse deja să se întărească. Mirosea a trandafiri, ogoare de bumbac, săruturi dulci-acrişoare de copii şi senzualitate parfumată de femeie. Îşi lăsă buzele să alunece pe coloana gâtului ei, o muşcă mărunt de bărbie şi îşi apăsă gura peste a ei într-un sărut posesiv.

Era a lui, complet, absolut. De acum înainte era a lui. Nu se aşteptase la senzaţia de uşurare care îl năpădise când preotul rostise acele cuvinte – când Abbie le repetase. Iar el îşi jurase, pe tot ce-avea mai sfânt, că nimeni nu avea să i-o mai răpească vreodată. Nimeni.

Avea să fie a lui până în ceasul morţii. Şi avea de gând să se asigure că avea să treacă mult timp până atunci.

Îi simţi degetele ocupate să-i descheie nasturii. Se dădu în spate pentru a-i lăsa suficient spaţiu să îl dezbrace.

— Mă tem că sunt puţin limitat de rănile mele, spuse el, privind-o dându-i jos pantalonii.

Ea îi zâmbi obraznic.

— Mie nu-mi pari deloc limitat.

El izbucni într-un râs sonor, profund.

— Doamne, Abbie, cred că devii mai neobrăzată decât mine.

— Până să te cunosc pe tine, n-aveam habar că jocurile astea interzise pot fi atât de distractive.

Îl îmbrânci uşor, iar Grayson căzu pe pat, savurând senzaţiile în timp ce ea îl dezbrăcă şi de restul hainelor.

Apoi ea se îndepărtă, dădu la o parte draperiile până fu inundată de lumina lunii şi începu să se dezbrace şi ea.

Abbie văzu o sclipire admirativă strecurându-se în ochii soţului ei, îi auzi răsuflarea accelerându-se şi îi văzu mâna teafără încleştându-se pe aşternuturi, aşezat pe pat cu privirea aţintită asupra ei. Crezuse că a fi independentă însemna a-ţi trăi viaţa fără un bărbat alături. Însă a fi independentă însemna a ţi-o trăi alături de bărbatul potrivit.

Cu Grayson era pe poziţie de egalitate, îi era parteneră. Virtuţile ei temperau slăbiciunile lui şi invers. Zâmbi în sinea ei. Asta dacă ea avea vreo slăbiciune.

— Vino încoace, Abbie, spuse el răguşit când ea rămase goală puşcă, toate hainele zăcându-i la picioare.

Ea păşi între coapsele lui desfăcute şi îi prinse capul în mâini, în timp ce el îşi îngropă chipul în adâncitura dintre sânii ei. Abbie îşi dădu capul pe spate când el presără săruturi pe rotunjimile cărnii ei, gemând gutural când limba lui începu să deseneze cercuri, apoi gura lui se închise în jurul sfârcului, sugând blând.

Grayson îşi încolăci braţul în jurul ei, strângând-o la piept când se întinse pe saltea, trăgând-o după el. Se retrase stângaci spre capul patului, iar ea îşi dădu seama că simţea un oarecare disconfort de-abia când îi văzu grimasa de durere.

Încălecându-l în dreptul şoldurilor, îşi apăsă o mână pe pieptul lui, chiar deasupra bandajelor.

— Grayson, nu-i nevoie să facem asta.

El chicoti încet.

— O, ba da. Ridică mâna teafără şi îi prinse obrazul în căuşul palmei. Te iubesc.

— Oh, Grayson.

Îşi coborî gura peste a lui, spunându-şi că n-avea să se sature niciodată să audă acele cuvinte, n-avea să se plictisească niciodată să se ştie dorită de el. Cu Grayson alături, nu avea să mai fie singură niciodată, nici să se simtă însingurată.

Se ridică, susţinându-i privirea, învăluită de umbrele nopţii.

Dându-se jos de pe el, dispăru din pat. Grayson se

întoarse spre ea.

— Ce faci?

Fără grabă, Abbie îndepărtă complet draperiile de dantelă ce acopereau lucarna.

— Ştiu că intenţiile lui Jessye au fost bune, însă prefer lumina în locul întunericului.

Se întoarse în pat, se întoarse la el.

— Mi-a zis că femeilor le plac chestiile de dantelă, spuse Grayson.

— Aşa e, însă dacă am de ales între dantelă şi a te privi pe tine în lumina lunii… Zâmbi seducător. Te prefer pe tine.

— Slavă Domnului!

Mâinile lui asprite de bătături alunecară mângâietor pe trupul ei. N-ar fi dat acea atingere aspră nici pe cea mai fină mătase. Grayson îi prinse şoldurile, ridicând-o. Degetele lui se înfipseră în carnea ei când Abbie îşi coborî bazinul, înghiţindu-i bărbăţia în întregime.

Abbie auzi un suspin profund desprinzându-se de pe buzele lui, aducând mai degrabă a geamăt, când Grayson închise ochii pentru o clipă, şi fu recunoscătoare pentru scânteierea generoasă a lunii, ce îi dezvălui pasiunea din ochii lui când îi deschise din nou.

Rămânând cu mâna rănită pe şoldul ei, şi-o folosi pe cealaltă pentru a-i prinde chipul în palmă şi o trase în jos, peste gura lui, într-un sărut devastator, o explozie de iubire şi nerăbdare. Ea îşi legănă şoldurile peste el, iar sărutul se adânci, limbile lor împletindu-se la fel ca trupurile lor.

Abbie îşi smulse gura de pe a lui, răsuflând sacadat, savurând propria lui răsuflare gâfâită. Se abandonă senzaţiilor ce creşteau în ea asemenea bobocilor de bumbac deschizându-se peste noapte.

Grayson îi prinse sânul în palmă, urmărindu-i conturul, modelându-l, jucându-se cu sfârcul întărit, stârnindu-i valuri de plăcere în cascadă. Trupul ei se încordă până se simţi asemenea unei capsule de bumbac gata să se deschidă, aşteptând, aşteptând…

Apoi senzaţiile ajunse la o intensitate extremă se

dezlănţuiră şi explodară, dând la iveală splendoarea albă a satisfacţiei depline. Arcuindu-şi spatele, auzi geamătul de triumf al lui Grayson, îl simţi împlântându-se în ea pentru ultima dată şi simţi tremuratul ce îi zgâlţâi trupul, potrivindu-se perfect cu cel care îi înfiora propriul trup.

Abbie se prăbuşi peste el, ascultându-i răsuflarea chinuită, simţindu-i sub obraz bubuitul rapid al inimii. Mâinile lui zăceau grele pe umerii ei.

Vara se sfârşise şi o briză răcoroasă adia peste trupurile lor, jucându-se în picăturile de sudoare strânse pe pielea lor umedă şi caldă. Abbie fu cuprinsă de un fior, iar Grayson trase pătura peste ea.

— Sunt prea grea? întrebă ea somnoroasă, spunându-şi că, şi dacă răspunsul ar fi fost afirmativ, nu prea ar fi avut ce să facă, fiindcă în ruptul capului nu se simţea în stare să se dea jos de pe el.

— Nu, oftă el, părând în egală măsură satisfăcut şi relaxat.

Îşi petrecu mângâietor degetele peste creasta formată de coloana ei vertebrală. Abbie îşi simţi ochii închizându-i-se. Îşi spuse că, dintre toate lucrurile pe care le adora la Grayson, probabil cel mai mult îi plăcea faptul că prelungea gesturile de tandreţe şi după ce pasiunea lor atinsese punctul culminant – răsfăţând-o cu atingeri blânde şi mângâieri delicate ca şi cum ar fi detestat şi el la fel de mult ca ea separarea trupurilor nu demult devenite unul.

— Abbie?

— Mmm?

— Cred că încă nu m-am obişnuit cu viaţa de soţ şi soţie.

Făcând un efort uriaş, ea înălţă capul şi zâmbi.

— Înseamnă că va trebui să mai lucrăm la asta.

— O, scumpo, asta n-a fost muncă. A fost plăcerea mea.

— Şi a mea, şopti ea, coborându-şi gura peste a lui într-un sărut tandru, însămânţând ogorul pentru un nou sezon de pasiune.

Epilog

22 *octombrie 1865*

Ducelui de Harrington

Dragul meu tată,

Mi-ai spus că aici voi găsi un tărâm al oportunităţilor. Mare dreptate ai avut. Iar pământul meu este deosebit în această privinţă.

Da, îţi vine sau nu să crezi, am devenit moşier. Nu e nicidecum un domeniu întins, însă mă consider cel mai bogat dintre pământeni.

Presupun că ar trebui să îţi spun şi că m-am căsătorit. Am o soţie minunată şi trei copii. În curând va veni pe lume şi cel de-al patrulea. Mi-am închipuit mereu că acest copil va fi o fetiţă, însă Abbie mă asigură că e băiat.

Am învăţat să am încredere în judecata ei.

Am înfruntat împreună numeroase furtuni, ea şi cu mine, şi am devenit astfel mai puternici. Deşi ea mă asigură că, în adâncul sufletului, sunt tot un derbedeu, dar mă iubeşte oricum – sau poate anume pentru asta.

Dacă vei avea vreodată ocazia să ne vizitezi, fii sigur că îţi vom găsi un loc în care să-ţi întinzi oasele obosite, cum ar spune Abbie.

Cu toată afecţiunea,

Grayson.

15 decembrie 1865

Dragul meu Grayson,

Citirea scrisorii tale mi-a oferit o bucurie imensă – o

bucurie cum n-am mai cunoscut din acea primă clipă în care te-am ţinut în braţe.

Ai reuşit ceva ce alţi bărbaţi, mai puţin puternici decât tine – printre care şi eu – n-ar fi putut să facă niciodată. Sunt teribil de mândru că mama ta mi-a dăruit nu doar iubirea ei, ci şi pe tine drept fiu.

Îmi doresc adesea ca lucrurile să fi stat altfel, însă, vezi tu, obligaţiile sunt uneori o povară blestemat de grea.

Ai mare grijă de soţia ta, căci iubirea unei femei e adevărata bogăţie a unui bărbat, iar iubirea copiilor săi îl face nemuritor.

Cu profundă iubire,

Tatăl tău.

— Grayson?

Auzind glasul blând al soţiei sale, Grayson puse deoparte scrisoarea tatălui său. O ştia pe de rost, oricum. Se ridică din scaunul de la fereastră, se duse la pat şi se întinse lângă Abbie. Răsfirându-şi degetele pe abdomenul ei, aşteptă să simtă mişcările copilului său.

— Crezi că tatăl tău va veni vreodată să ne viziteze? întrebă ea, jucându-se cu degetele în părul lui.

— Poate. Mi-ar plăcea ca tatăl meu să-mi vadă pământurile. Folosise banii pe care i-i dăduse lui Westland pentru a cumpăra ferma vecină când proprietarul acesteia hotărâse să se mute de acolo.

— M-am tot gândit, spuse ea.

Grayson ridică privirea, aţintind-o în ochii ei violeţi, spunându-şi cât de mult adora profunzimea emoţiilor pe care le vedea adesea reflectate în ei.

Abbie se linse pe buze.

— Cred că ar trebui să-i însoţeşti pe Kit şi Harry la primăvară – când vor mâna vitele spre nord.

— Habar nu am cât timp vor fi plecaţi. S-ar putea să dureze câteva luni. Vreau să fiu de faţă când va veni pe lume copilaşul nostru.

— Dar va fi palpitant – o aventură complet nouă.

— Viaţa alături de tine mi se pare suficient de palpitantă, mulţumesc.

— Şi e pe cale să devină şi mai şi.

El arcui o sprânceană.

— Oh?

Încuviinţând din cap, Abbie scoase un măr de sub pătură. Cu un gest foarte lent şi atent, îi răsuci codiţa până se rupse. Apoi şi-o băgă în gură.

Propria lui gură se uscă instant şi, cu inima bubuindu-i, îi privi obrajii formând gropiţe, buzele când strângându-i-se, când ieşind în afară. Cu o luminiţă triumfătoare în ochi, Abbie îşi apăsă degetele pe buze şi scoase codiţa înnodată.

Grayson simţi un nod în stomac, iar răsuflarea i se poticni în piept.

— Dumnezeule!

Ea îi oferi un zâmbet delicios de senzual.

— Ar trebui să vezi ce altceva ştiu să fac cu limba.

Grayson veni mai aproape, prinzându-i obrazul în căuşul palmei.

— Ah, scumpo, am impresia că va fi o adevărată plăcere să descopăr.

— Eşti atât de incredibil de obraznic, toarse ea.

— Incredibil de obraznic.

Sfârşit